STUEFUGLENE

TIDSSKRIFT FOR FUGLEVENNER

REDAKTØR
REDAKTIONSUDVALGET

Ansvarshavende:
ALBRECHT-MØLLER

31. ÅRGANG

1955—56

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Tropefugle.

Papegøjer og Undulater.

Vagtler.

Udstillinger.

Personalia.

Artikler.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER„

31. Aargang OKTOBER 1955

GRÅHOVEDET DVÆRGPAPEGØJE

Agapornis cana cana (Gm).

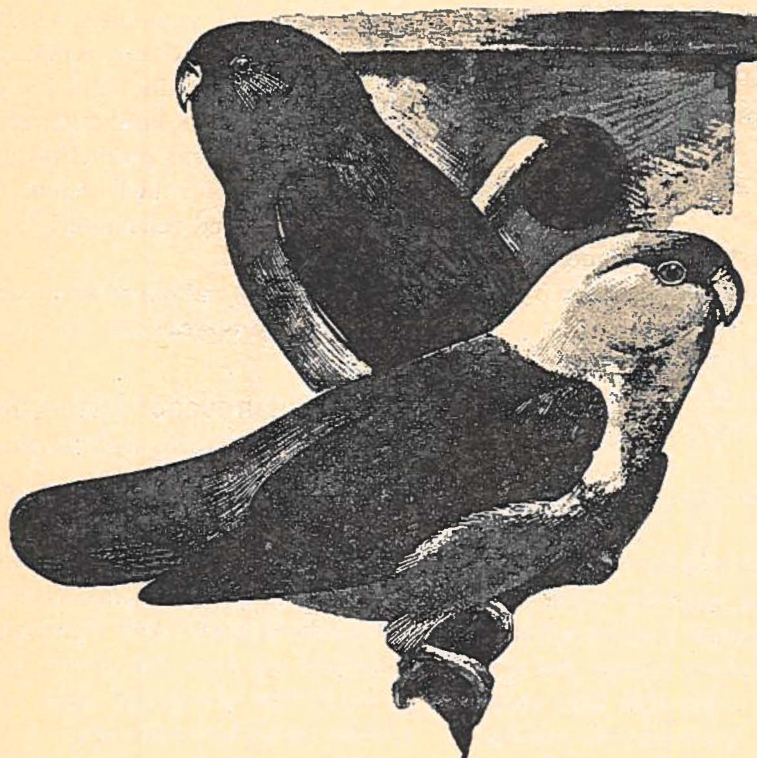

Agapornis cana cana.

Hun Han

Første gang beskrevet som den 2' dværgpapegøje 1788 af Gmelin. canus (lat.) = grå.

Engelsk: Grey-headed Lovebird, Madagascar Lovebird.

Tysk: Die Grauköpfchen.

Farvebeskrivelse:

Han: Hoved, hals og forbryst perlegrå, øvrige overside mørkegrøn, overhaledækfjer lysegrøn, den nederste del af brystet, bug og underhaledækfjer gulliggrønne, vinger sortbrune inderfane, yderfane mørkegrøn, inderste armsvingfjer helt grønne, undervingedækfjer sort, vingerand hvidgrå, hale: de to midterste fjer grønne med et sort bånd et stykke fra spidsen, øvrige har på en del af inderfanen en orangegul plet, øje brunt, næb og vokshud hvidgråt, ben blågrå, kløer sortagtige, lysest mod spidsen.

Hun: Som hannen, men uden gråt hoved.

Længde: 130—140 mm, vinger 91 mm, hale

44—56, næb 11—12 mm, ben 12—13 mm.

Vægt: 24—29 g.

Udbredelsesområde: Nordlig, mellemste og øst Madagaskar til Øerne Mauritius, Mafia, Sansibar, Anjuan og Mayote, hvor den også findes, er den sikkert indført. Den optræder talrigt, opholder sig væsentligt i træer og anfalder derfra de opdyrkede marker.

Næring: Frø og frugter.

Rede i hulheder i træer; der bygges ikke nogen egentlig rede, men hunnen slæber grannåle, små grene, stumper af strå stoppet ind mellem fjerene på underryggen. Når den så kommer ind i redehulen, rejser den fjerene og ryster sig og redematerialet falder på bunden af reden; på den måde kan den samle flere cm redemateriale sammen.

Æg: 3—7 stk., hvide, 19—20 mm × 16—17 mm (Nehrkorn).

Rugningen besørges af hunnen alene, som i denne tid mades af hannen; rugningen varer 19—20 dage.

Ungerne vejer ved klækningen ca. 2 g og først omkring 35. dag har de den voksne fugls vægt, 28 g (de udvikler sig således langsomt).

Redeungerne er gullighvide af lød, dundragten grå.

Ungedragten er som de voksne fugles, men mindre glansfuld, og han-ungerne viser efter den første fældning allerede kønskarakteren ved på hoved og bryst at have enkelte grå fjer — i frihed kender man imidlertid ikke dette fænomen. Her er også han-ungerne grønne. De i fangenskab fødte unger får i reglen, således som dr. Russ allerede fastslog, de grå fjer ved første fældning; det er muligt, at det forholder sig forskelligt for de to lokalracer, muligvis betinger fangenskabet en tidligere udfarvning, foreløbig er grunden til dette fænomen usikker.

A. c. c. har siden 1872 været indført i store mængder. Wiese oplyser, at dens pris i 1893 var kr. 3,00 pr. par; senere kom den sjældnere hertil, mellem krigene næsten ikke. 1953 kom dog en sending her til landet.

Hampe skriver, 1934, at det er mærkeligt, at den ikke er her til stadighed, idet der, såvidt han ved, ikke er papegøjeforbud.

Opdræt lykkedes 1872 for dr. Russ samt grev Yorch von Wartenburg.

Dansk opdræt i Wiese 1905.

Blikkenslagermester Wm. Olsen, København (stf. 17. årg., pag. 83) opdræt 1941.

Endelig Dyrlæge Dahlborg Johansen, Odense 1955.

Fuglen er ikke så let at få yngel af, da den har tilbøjelighed til at bevare en vis skyhed, og de opholder sig meget i redekassen, hvorfra deres ejendommelige skrig høres.

Fuglene er i regelen fredelige i større volière, og kan da godt gå sammen med andre fugle, men ved yngletidens indtræden opstår ofte blodige kampe om redekasserne, og her søger den relativt lille fugl i reglen en meget stor kasse. Medens hunnen ruger, holder hannen vagt på kassens pind eller tag.

Når hunnen forlader reden, tildækker den æg og unger med redematerialet, så man tror, reden er tom.

Af de i 1953 ankomne fugle sidder endnu en del hos gode opdrættere, og man tør forvente resultat.

Gråblåhovedet Dværgpapegøje

Agapornis cana ablectania (Bangs).

Påvist og beskrevet 1918 af englænderen O. Bangs.

Eng.: Blue-washed Grey-headed Lovebird.

Tysk: Rodriguez Grauköpfchen.

Farvebeskrivelse som Apapornis cana cana. Adskiller sig kun fra denne ved at over de perlegrå fjer på hoved, hals og bryst er en tydelig blåviolet skattering.

Hunnen adskiller sig ikke farvemæssigt fra A. c. c.

Længde: 140—150 mm, vinge op til 95 mm, den er således noget større end A. c. a.

Vægt: 28—32 gram.

Udbredelsesområde: Sydvestlige del af Madagaskar.

Næring: Græsfrø og paddy.

Iflg. Fr. Pollen lever gråblåhovedet Dværgpapegøje i små eller meget store flokke. Alligevel holder de enkelte par stadig sammen. Man kan se de store flokke sidde i daddelpalmerne i skovkanten så at sige ovenpå hinanden og herfra falder de i store skarer over rismarkerne, hvor de forretter betydelig skade.

Omkring yngletiden udskiller de sig; parvis finder de et hult træ, hvor de bygger deres rede af grannåle, itubrudte blade og barkstykker, 3—4 cm tykt lag.

Om dens yngleforhold kendes ikke noget specielt, man antager ikke det adskiller sig fra A. c. c.

Som regel skelnes i liebhaveriet ikke mellem de to arter .

Albrecht Møller.

Opdræt af Rød Kardinal
(Richmondena cardinalis)
i Norge

Smalnæbs Kardinal
(Pyrrhuloxia sinuata)

Det har ikke, såvidt mig bekjennt, forekommet noen opdrettsraport om den røde Kardinal i hverken engelske eller amerikanske eller skandinaviske fugleblader i de år, jeg har læst slike publikasjoner.

Ifjor stod der en artikel i »Gefiederte Welt«, skrevet av Hr. Grannesberger i Freilassing, Tyskland, hvor han berettet om opdrett av den Røde Kardinal efter et helt nytt og oss fuglefolk næsten ufatteligt system, og jeg bestemte mig da for å prøve hans fremgangsmåte i sesongen 1955.

Jeg kjøpte i 1952 av Hr. Langberg i København et par Røde Kardinaler, et meget vakkert par, og de laget rede og ruget ut unger hvert år, men ungerne døde på forskjellige stadier av sine levedager før de kom ut av redet.

Ved Juletider i 1954 begynnte jeg med at lave et spesialfoder, som bestod av eggeblomme udrørt i kokende vann og kokt i ca. 10 minutter tilsatt opmalt gammelt brød og kakesmuler og Algæa-mel (opmalte havplanter).

En spiseskje (suppeskje) av kage og brødsmulder, en teskje Algæa-mel og en eggeblomme. Dertil litt (en halv teskje) syltetøy. Jeg brukte tildels tyttebær, tildels jordbær syltetøy.

Denne blanding satte jeg ind til Kardinalerne hver dag fra jul til idag. Det tok lang tid, før de begynnte at spise den nye mad. Men omsider merket jeg, at de spiste den, og dermed var starten gjordt. I April begynnte jeg med tilsetning av en teskje tørrede myreegg til denne maten. Jeg hadde kardinalerne i et voliére sammen med ca. 30 Undulater, i et hjørne av voliéret satte jeg op en avhugget gran, som nu er helt uden nåler. I granen satte jeg fast et stål-trådrede av den typen, man bruker for kanarier, men med den store åpning op og heri lå jeg en håndfuld med kokostrevler. Endel slige lod jeg ligge på bunden av voliéren, dertil litt hestetagl, som jeg kjøpte fra en børstefabrikk i Oslo. Det var meget koldt i Maj, så fuglene begynnte ikke å intressere sig for redet før først i Juni. Men da begynnte de at gjøre reden ferdig, og det gikk ikke lang tid, før der lå tre egg. Hunnen ruget som vanligt, meget godt og var ikke det mindste sky, når jeg kom ind til henne. Efter 18 dager kom der to unger. Disse blev matet op med det forannevnte foder. I tillegg gav jeg dem ca. 8 melormer hver dag.

De to unger fløi av redet da de var 13 dager

gamle. De var da helt brune i fargen, var meget små og helt uten hale.

På en uke vokste halen så den kunde tydeligt sees, og ungerne blev mer livlige. Den ene viste jevn brun farge overalt, toppen på hodet var næsten ikke synlig, mens den annen hadde en morsom top på hodet og var lysegrå i brystet. Da ungerne var vel 14 dager udenfor redet, viste der sig et rødskjær i vinger og hale, de lignet nu begge svært den gamle hun, og efter ennu en uges forløp fikk den ene helt rød bund i hodet, og man kunde ane et rosa skjær over brystfargen.

Unge af Rød Kardinal

Disse unger er idag 5 uker gamle, den ene ligner nu helt den voksne hun, den annen er en tydelig han, den har rød farge under vingene, på vingeskuldrene, i hovedbunden og i vinger og hale.

De spiste selv efter at ha vært to uker udenfor redet, nu spiser de frø såvelsom opmadingsfoder. Jeg gir dem nu også noen friske myreegg per dag, men under opmadingen fikk de med hensikt ingen.

Såsnart de to var vel udenom redet lagde hunnen nye fire egg og satte sig til at ruge, mens hanne fortsatte å mate op de to første unger. Det som ergrede mig mest var at Undulaterne spiste op alt opmatingsforet, så til næste år skal Kardinalerne gå alene, det vil spare på arbeidet og foderet.

Myreegg, melormer etc. er Undulaterne helt gale efter.

Jeg har da også laget en »fluefanger«, ved at legge noget fiskeavfald i et lite harzerbur og sette dette inne i voliéren i solen. Dette trakk til sig insekter, som kardinalerne fanget og gav sine små. Såsnart de to sisste unger (der kom to unger av de fire egg) forlot redet, la jeg merke til at Kardinalhannen begynnte at plage de to store unger. Han hakket på dem og jaget dem rundt, så jeg flyttet dem til et voliére, hvor jeg fra før har et par Nympfer med to unger, som nu spiser selv. Her har jeg også en gullfasan kylling som er selvstendig, den eneste som er igjen av mit forsøk med disse i år. Jeg fikk frem 18 stk. men alle, med undtagelse av én var forkrøplete i bena ved klækkningen. Jeg undersøker nu grunnen for dette og skal ved senere leilighet, når jeg vet mer om sagen, også bertte om dette opdrett.

Ihvertfall er nu de to kardinaler i denne voliére, hvor de synes å trives godt. Den ene (hannen) har nu begynnt at fælde sine store fjær og jeg ser med spenning på hvad som kommer igjen, når de nye skal komme. Undres på om den får den fine mørkerøde farge som faderen heldigvis har fået igjen hos mig hvert år, antageligvis pågrunn av at den har gået i plantet voliere med god tilgang på levende insekter. De to sisste unger er nu ca. en uge utenfor redet og syns at komme meget bra ivei.

Undulaterne bryr sig inte om disse og har heller ikke forstyrret hunnen på redet. Det er et spesialopdrett av violette og hvitvingede Undulater, som er sammen med disse kardinaler.

I min store undulatvoliére, hvor der nu går ca. 100 stk. Undulater mest Dansk Brogete, har jeg et par Dominikaner Kardinaler som i år også har frembragt to kull unger, det første, to stk. er nu helt voksne og selvstendige og det annet, en unge, er flyveferdig om ca. 4 dager.

Detaljert beskrivelse av dette opdrett skal jeg fremkomme med i et senere nummer.

Det som er viktikt er, at opdrett av begge disse kardinaler er muligt med enkle midler og lite arbeide, dersom man begynner tidligt med at venne fuglene til eggefoder, og de har god plass til at flyve på. Da jeg ifjor mistet to unger, som var ti dager gamle, skrev jeg til en av Europas eldste og best kjennte Fuglefolk, Hr. Allen Silver, bosatt i England, og spurgte om hvad han tenkte var grunnen til

mit stadige uheld med disse fugler. Han er 78 år gammel, har hele sitt liv været fuglemand og knyttet til redaksjonen av bladet »Cage Birds« som rådgiver. Han skrev: »De skal ikke være skuffet over dette uheld. Jeg kan ikke minnes i min tid å ha hørt om noen som har hat held med disse fugler slik at fuglene er blitt selvstendige.«

Om så mer synes jeg det er morsomt, at det nu er lykkedes mig her i Norge at få det til.

Gust. A. Gjessing, Drammen.

Må man holde nordiske fugle i fangenskab?

For kort tid siden kritiseredes færdselsloven stærkt af politiet, fordi den lod så meget afhænge af skøn og personlig vurdering. Dagspressen har nylig beskæftiget sig med landmålernes målebånd; vi er vel ikke ved at få så mange love, at der ikke er tid til at gennemarbejde dem ordentligt. Her skulle man mene, at det ikke var antallet, men kvaliteten ved lovene, det kom an på.

Længe har fuglevenner været utilfredse med Loven, som forbyder at fange og handle med nordiske fugle, og med rette, om den kan siges, det er bedre at ramme ved siden af end slet ikke at ramme. Besjælet af at gøre fuglene noget godt kan lovens fædre ikke have været, i så tilfælde må evnerne og forudseenheden have svigtet, og os bekendt har heller ikke nogen fugleven medansvar for loven, der er bleven til i samarbejde mellem myndigheder, jagt- og dyreværnsforeningerne, der kun har haft de grelle affærer med dyremishandlinger for øje.

Forhistorie.

De gamle fuglevenner kan berette om den store glæde, de har haft ved i deres havevoliére at huse flere af de nordiske sangfugle og dem af os, der fra barnsben har haft fugle, kan huske, medens det endnu var lovligt, at sådanne fugle i fangenskab opnåede en alder på indtil 14 år — den normale gennemsnitsalder i frihed er ca. 4 år. I fangenskab, hvor mange naturlige fjender er udelukket, er gennemsnittet 8 år. Dengang frarådede alle fuglevenner at holde disse store fugle på for trang plads, og de allerfleste steder var de i voliérer i have eller stue, hvor de fik sol, lys og luft; kun enkelte erfarne fangere befattede sig med indfangningen af fuglene, og priserne var ikke svimlende, så derfor blev der ikke fanget noget overvældende antal. Det er jo alligevel minimalt, hvad der kan afsættes af disse fugle og ingen vil gøre arbejdet, hvis ikke fuglene er en handelsvare.

Sådan var situationen, men så kom

Loven.

De fugle, som man havde gående, kunne man jo ikke slippe ud. Ganske vist gør selvbestaltede eksperter sig ofte til talsmænd for, at man godt kan slippe fugle, man i kortere eller længere tid har haft i fangenskab, ud. Det er helt galt. Enten skal man lade fuglene være, så tager naturens politi dem, eller også skal man beholde dem, hvis man tager dem op. En fugl tilpasser sig nemlig meget bedre fra frihed til fangenskab end omvendt. Der går som regel ikke lang tid, før fugle, som er mere eller mindre artsprægede til mennesket og kulturen, bukker under i naturens brutale kamp — men hvad skete ellers? Fugleforeningerne kunne ikke længere vejlede folk om den rigtige pleje af nordiske fugle, da dette kunne fortolkes som agitation. Følgen blev, at optagne fugle blev fodret med uegnet foder og døde efter kort tid, enten af sult eller tarmsygdomme. Eksempler herpå er mange, hvor insektædende fugle f. eks. er døde af sult med buret fuldt af rugbrød og frø. Man har ment, at fuglen, da man fandt den, var så forkommen, at den er død heraf. Hvis en sådan fugl er frøæder, sker det, at den lever, og folk beholder den, men nogen god samvittighed har man ikke, og fuglen gemmes bort, for at ikke den skal blive set, og fuglen lider en krank skæbne i trange, mørke bure.

Men må man da ikke have disse fugle? Vi har ment nej, men loven er af myndighederne blevet fortolket derhen, at hvis man f. eks. havde købt fuglen i udlandet, måtte man gerne holde den, og mange har taget de få km over sundet og købt fugle, der er fanget de få km længere mod øst, som om det gjorde nogen forandring. For os at se er det en mærkelig fortolkning, men den har altså myndigheder-

nes velsignelse. Om der i dag fanges danske fugle, kan vi ikke afgøre, men nogen kyndig fanger har vi ikke, og hvis nogen fusker i den metie, kan der næppe undgås frygteligt dyrplageri. Hvis pinde og løkker ikke overvåges, kan man risikere at fuglene flagrer sig ihjel eller smører sig ind i uegnet lim.

Vi mener således ikke, at loven har virket godt, og har for flere år siden henstillet at man lod sig lede af

fornuften

og tillod en passende indfangning af avlsdyr, og efter et passende åremål tillod fri handel med nordiske fugle, der var fødte i fangenskab og mærket med fast fodring, i så tilfæl de kunne foreningerne optage sin propaganda om fuglenes røgt og pleje, vejlede liebhaverne, så nordiske fugle fik plads i rummelige friluftsvoliérer, hvor deres skønhed, sang og familieliv kunne pryde og glæde. Fra foreningernes side kunne man fraråde og påtale, at fuglene blev holdt i lejligheden. — Nordiske fugle anbragt under de rette forhold, skrider let til yngel og yngeloverskudet vil blive stort nok til at dække efterspørgselen, og indfangning vil ikke kunne betale sig og derfor ophøre. Det har man altsaa nu opdaget er rigtigt, og for kort tid siden faldt

dommen

om, at det er lovligt at holde fugle, når de er forsynet med fast fodring. Det går altså, omend småt, i den rigtige retning, mener vi — det kan hænde, dyreværnsforeningerne mener andet; vi er jo ikke altid helt enige. — Vi har den overbevisning, at det kun er meget få procent dyrplagerier, som er begået af normale mennesker, der bunder i ondskab; det meste er uvidenhed, og derfor mener vi, at vort propaganda- og oplysningsarbejde afværger langt flere gentagelser end mange mange domme, og dertil kommer så, at vi vil vejlede folk, så dyrplagerisagerne ophører eller ihvertfald decimeres. — Dyreværnsforeningerne melder sig først, når dyrene har været udsat for lidelserne; hvorfor hører vi aldrig noget om oplysning fra den side? Ganske vist er det at save grenen af, man selv sidder på, men i den absolutte gode sags interesse, må man se bort fra muligheden af at overflødiggøre sig selv til gavn for de værgeløse dyr, hvortil også de nordiske fugle hører. Det er engang sagt, at man af et folks behandling af sine dyr kan se dette folks kultur.

»*Argus*«

Opdræt af sorthovedet Nonne

(*Munia atricapilla*)

I oktober 1954 købte jeg et par af ovennævnte fugle; disse overvintrede i stuevoliére sammen med en del andre tropefugle og kanarier. En af de sidste dage i maj flyttede jeg mine fugle ud i èn friluftvoliére af størrelse 4 x 3 x 1,50 m. Desuden findes et lukket hus af størrelsen 1,70 x 2,00 x 1,40 m. Såvel hus som voliére er bygget vinkelret på et plankeværk, således at der kun er åbent mod syd. Beplantningen er: Guldregn*), syren, vilde ribs og thuja; desuden er på de tre lukkede sider ophængt løse grene af gran og fyr. Bestanden af fugle er 1,1 tigerfinker, 2,2 sommerfuglefinker, 1,1 sølvnæb, 2,2 mågefinker, 1,1 afrikansk guldspurv, 1,1 trefarv. nonne, 1,1 sorthovedet nonne, 1,1 lille skadefinke samt en del kanarier.

I første halvdel af juli opdagede jeg, at de sorthovedet havde bygget en rede af fint, tørt græs oven på en trækasse i et hjørne af voliéren og lagt 2 æg. Den 27. juli var af æggene kommet 2 unger. Den 31. juli rejste jeg på ferie og var spændt på resultatet ved hjemkomsten den 6. august. Alt gik imidlertid godt. Ungerne trivedes godt. Af foder bruges næsten alle slags frø, da der jo findes 12—13 arter fugle i voliéren; desuden bruger jeg opblødt såvel som tørt franskbrød, grønt (salat, spinat), hårdkogt æg blandet med knuste tvebakker, revet gulerod samt friske myreæg 2 gange daglig. Jeg har dog sjældent observeret, at nonnerne har taget myreæg. Den 19. aug. var begge unger gået af reden og er stadig i bedste velgående.

Af andre resultater har jeg for tiden unger af sølvnæb, mågefinker, sommerfuglefinker, kanarier, lille skadefinker og afrikansk guld-

spurv. De to sidstnævnte arter har haft kuld før, men jeg har endnu ikke fået nogen unger på pinden af dem, hvilket jeg tror skyldes, at jeg har for mange arter fugle i samme voliére, da myreæggene ikke altid kommer de fugle til gode, som trænger mest til dem, men når jeg til næste ynglesæson får skilt fuglene noget ad, håber jeg på et godt yngleresultat også af disse to arter.

Jeg har i dag, 4. september, observeret, at de sorthovede igen er i gang med redebygning.

Holger Kondrup Nielsen,
Gaabensevej 38, Kraghave, Nykøbing F.

Ungerne af sorthovedet nonne er kontrolleret af undertegnede og rigtigheden af ovennævnte bevidnes.

Lars Johansen, Ø. Tareby. *Sigurd Hansen,* Nykøbing F.

---

*) *Redaktionen må henstille, at der udvises stor forsigtighed med guldregn — for undulater og papegøjer må det absolut frarådes, og vi ville aldrig anvende dette træ i eller i nærheden af fuglevoliérer.*

På udstillingen i Odense udstillede Lindegaard, Brylle, Grå Kardinal (Paroaria coronata) med to unger. Selv om fuglen har været opdrættet tidligere i Tyskland, i Frankrig og i England — 1913 -14 og -21 — og bastaderet med adskillige andre kardinaler, må resultatet betragtes som fremragende. A. M.

Om aftenen den 11. September modtog Redaktionen Protest fra Hr. Prip mod „Argus" Artikel om Fugletyverierne, idet han mente, det var mere effektivt at udlove en Dusør end appellere til Folks Ære, og hr. Prip gav straks Tilsagn om Tilskud til et Dusørfond. Morgenen efter manglede der i hans Voliere 3 Par Parakitter. Rødvinget Penant og Kings. Vi erfarer senere at de Rødvingede Parakitter fløj rundt i Haven og blev indfanget.

Vi vil indtil videre tro, at ingen af vore Medlemmer vil købe disse Fugle — og de vil være usælgelige her i Landet. Vi hælder til den Anskuelse at Fuglene bliver smuglet ud af Landet. Vi havde samme Dag Besøg af Medlemmer fra Svenska Burfogel Föreningen og disse lovede at holde Øje med, hvad der blev udbudt af disse Fugle i Deres Omgangskreds.

Vedrørende Dusør tror jeg, vi alle ville give en god Dusør, hvis vi faar vore Fugle igen. A. M.

IB SCHØNBERG
IN MEMORIAM

Ved Ib Schønbergs alt for tidlige død har dansk scenekunst mistet utrolig meget, og man vil nu se og høre det tolket på forskellig vis.

Dyrevenner i almindelighed og fuglevenner i særdeleshed har nu et stort, varmt bankende hjerte mindre — det var en oplevelse i 1950, da vi havde Ib Schønberg som protektor for vor udstilling at vandre med ham rundt i de få minutter mellem en prøve på et teater og en optagelse på et atelier, inden han åbnede udstillingen, hans varme umiddelbare og interesserede spørgsmål og kloge svar afslørede hans store kærlighed til dyr, og dem, der overværede hans åbningstale glemmer sent hans velvalgte ord om forholdet mellem det store menneske og den lille fugl — den fangne fugls afhængighed og liebhaverens ansvar, følt så ægte, som det blev sagt.

I taknemlighed over hans hjælpsomhed og interesse for vor hobby udtaler vi et

Æret være hans minde.

Albrecht Møller.

I udstillingstiden!

Helsingør.

For 2 år siden lovede 5 fuglesports-kammerater (bestyrelsen) hinanden at lave »Helsingør Stuekulturs jubilæumsudstilling 1955«, og man har så at sige daglig arbejdet med det,

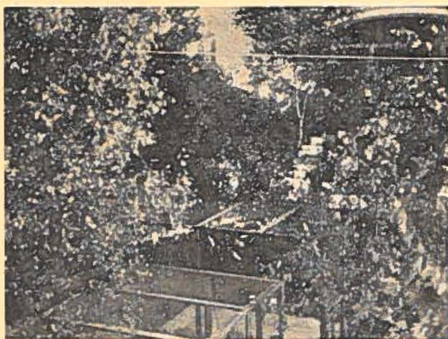

Interiør fra udstillingen Foto: H. Buddig

og især det sidste år, om søndagen og om aftenen blev der savet og hamret volièrer, bure, og det lå klart for en uge siden, da de 5 mand alle ofrede 8 dage af deres ferie med at samle sagerne i byens største lokaler.

Som vi antydede i sidste nummer af »Stuefuglene« blev resultatet enestående og alt klappede — det var en veritabelt skov med skovpartier og passager efter bedste mønster, snedigt udtænkt og godt udført, og her må vist nævnes planteskoleejer Konrad Nellemanns store erfaring og dristige initiativ.

Til arrangementet var anvendt ca. 1500 træer og planter, og det er umuligt at vise dette pragtskue for vore læsere, kun et lille udsnit i hosstående billede.

Selve udstillingen var fuglemæssig god, selv om undulaterne var mådelige på en undtagelse nær, og kanarierne middel, opvejedes det af flere kuld tropefugle, som absolut var i topklasse — talrige meget fine opdræt, og alle fuglene i fin kondition, enkelte numre endog så gode, at sprogets superlativer ikke slår til. Ca. hvert 4. nummer fik præmie og endnu flere var værdige.

Besøget var fint, over 5.000 betalende gæster, og forhåbentlig får de 5 idealister et pænt overskud for deres flid. *»Feriegæsten«.*

Holbæk

havde i år flyttet sin udstilling fra badmintonhallen, Hotel Isefjord, til Hotel Postgaarden, hvor selve udstillingen bedre fyldte rammen, så det mere blev udstillingen, der prægede. — Her var undulaterne ret gode, enkelte bedre end de har været set andre steder, dejlige store med fine store runde hoveder, og det bedste er, at det udelukkende er oparbejdet af danske materialer, en fin præstation. Kanarierne rummede også enkelte glimrende typiske fugle, men de orange og røde er farvemæssigt på retur.

Tropefuglene domineredes af opdræt, der må betragtes som fremragende og bedst, fordi opdrætterne var kontrolleret af bestyrelsen, en dejlig garanti for dommerne. Vi nævner: Gråstrild, Tigerfinke, Ringastrild, Rødhalet Astrild Amarant, Ædelsangere, Sommerfuglefinker, næsten alle store og flere kuld. 2 par dværgvagtler med kyllinger, det ene monteret som et helt lille kunstværk. Byens borgmester åbnede udstillingen, som Holbæk Stuekultur forhåbentlig får både glæde og udbytte af.

»S. f. S. medlem«.

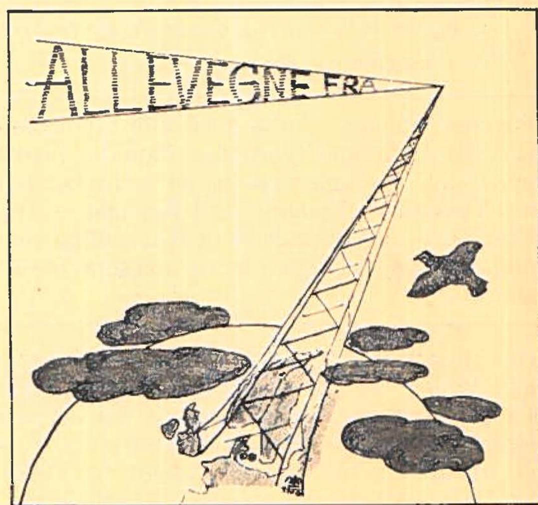

Fra firmaet »Fleuta«, Fyrrevang 48, Virum, har vi modtaget et lille fikst apparat, den elektriske insektdræber »Fly death«, der er en amerikansk opfindelse, og som ved hjælp af et tørt pulver »Fluta-Lindane« skulle kunne udrydde også blodmider hos fugle.

En enkelt opdrætter har prøvet metoden i sin fuglestue og med held. Også vi har prøvet den, men endnu med stor forsigtighed, og kun hvor der har været voksne fugle. Naar vi har

gennemprøvet opfindelsen, skal vi meddele resultatet. Det er rigtigt, at den dræber blodmiderne, men da firmaet ikke garanterer for resultatet overfor klorresistente insekter, indeholder præparatet sikkert klor og spørgsmålet er altså om spæde fugleunger kan tåle dampene, og det er jo især, når der er små unger i rederne. Spørgsmålet er aktuelt.

Prisen er kun kr. 16,75 og pulveret kr. 3,50 for 20 g.

*

H. Arnsing, Helsingør, har i år dyrket fuglefrø, bl. a. solsikker, den højeste målte 429 cm.

*

Jeg hørte et medlem af K. K. K. om artiklen »Kanarier på ferie« i sidste nummer af »Stuefuglene« har sagt: »Det er løgn fra ende til anden!« Vedkommende kan henvende sig til redaktøren og få udleveret navn og adresse på ejeren af Peter og Jona, og han vil erfare, at det er »sandhed ord til andet«.

*

Bogtrykker Poulsen, Skibby, har haft udfløjne unger af Bjerglori Alexanderparakitter, to smukke unger i hvert kuld. *Red.*

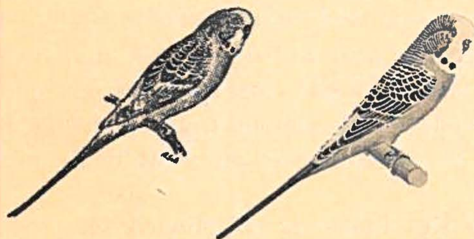

Fra DUK har vi modtaget en ny kliché til klubbens hoved i »Stuefuglene«. Den viser den nye standardfugl, klubben har sat sig som mål. Man anerkender bestræbelserne for at højne kvaliteten på undulaterne her i landet, men da det jo kun er et lille antal af landets undulatopdrættere, som er medlemmer af den lille exclusive klub, bringer vi begge klichéer, så også vore medlemmer kan se forskellen og i deres avlsmateriale vælge de rigtige fugle af deres bestand, eller anskaffe nogle bedre.

*

»Husk kontingentet!« råbte papegøjen.

BOGHYLDEN

V. Wiese: „Tropefuglenes liv i fangenskab“

6. hæfte indeholder udførlig beskrivelse af farvefinkerne; mon dog Pesserina cyanea-hannen mader hunnen? Drageblåfinken findes i utallige eksemplarer og har været her i flere år. Irisker er godt og udførligt beskrevet, helt gode billeder. Mosambiksiskenen, som aldrig ses, ofres megen plads, Hartlaubsisken, som er almindelig, næsten ingen. Hæftet slutter med et nænsomt udpluk af værlinge; denne gang findes flere gode tegninger.

A. M.

*

Carl Aschenborn: Einheimische Stubenvögel, en udmærket lærebog om nordiske fugle, deres vaner og pasning.

Albrecht Philler's forlag, Minden. Pris ca. kr. 2,25.

En fortrinlig lille håndbog: »Våra tropiska rumsfåglar och några andra« af Rudolf Söderberg samt »Vägledning vid deras skötsel« af C. Lund er nu udkommet i 5. oplag på Albert Bonnier's forlag i Stockholm. Skønt bogen er lille (ca. 100 oktav-sider og 6 farvetavler), giver den gode oplysninger om fuglene, deres pasning, burforhold m. m. Prisen er ca. 10 kr.

På Albrecht Philler's forlag, Minden, er udkommet: Fremdländische Stubenvögel, »Die Prachtfinken« af Carl Aschenborn.

Med sine mange illustrationer og farvetavler en meget interessant og nyttig håndbog, der i korte træk giver god besked om sunde og syge fugle, pasning, indretning af friluftsvolierer m. m. Pris ca. 4,50 kr.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

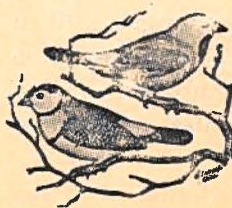

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9313.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46, AM 4359 y
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Sidste møde

afholdtes den 12. september i Hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41.

Formanden bød medlemmer og gæster vel-

kommen og rettede en særlig velkomst til aftenens taler, hr. William Holm.

Derefter gav formanden ordet til hr Holm, der ville tale om »Udstillingsteknik«. Taleren startede med at fortælle om træning af fugle, som skal sendes på udstilling. Fuglen (fuglene) skal være fortrolig med sit bur. Er den ikke det, kan det være vanskeligt for dommerne at bedømme den.

I god tid skal fuglen anbringes i et bur, der nogenlunde svarer til de bure, der benyttes på en udstilling. Når man har gjort det, kan man vænne fuglen til at buret tages frem. Man skal kunne se på fuglen, uden at den derved bliver urolig.

Drejer det sig om en voliérefugl, kan man gradvis vænne den til et udstillingsbur, altså gå fra større til mindre bure. Det har særlig betydning for kanarier og undulater, at disse sidder rolig, når de bedømmes. En fugl får kun det, den er værd, når den er veltrænet.

Måske kan det være på sin plads her at anføre, at man ved anskaffelsen af et nyt træningsbur bør stryge det med lak. Gør man ikke dette, risikerer man, at metallet smitter af på fuglens fjer.

Udstillingsfugle skal være velsoignerede. — Først og fremmest skal de være rene; en fugl kan godt med forsigtighed vaskes. Kløer og næb skal efterses; de skal måske sudses lidt. Man skal passe på halen. En knækket fjer kan trækkes; en ny vil vokse ud i løbet af ca. 3 uger. Skaden kan altså udbedres, hvis der er tid inden udstillingen. For halens vedkommende gælder også, at transportkasser eller æsker m. m. helst skal være rigelig store ved transaf fugle. Et for trangt rum kan ofte være medvirken til at fjerdragten beskadiges.

Man skal ikke ringmærke en fugl med udstilling for øje. Er en fugl ikke vænnet til at bære ring, vil den ofte generes af en sådan, og følgen vil da blive, at den er urolig. Vil man give fuglen ring på, må det altså gøres i god tid inden udstillingen.

Mens talen er om ringmærkning af fugle, må det anføres, at man ikke bør benytte plasticringe. Plastic er alt for modtagelig for temperatursvingninger. Hvis temperaturen er sådan, at ringen udvider sig, slipper ringens ender hinanden. Ved sammentrækning senere vil enderne ofte forskydes, og man har mange gange set, at ringen trækker sig sammen som en spiral. Dette vil selvfølgelig ødelægge fuglens ben.

For tropefugle gælder endvidere, at ungerne selvfølgelig skal være selvstændige, er de ikke det, er det synd for ungerne, og de kan berede udstilleren skuffelse. Man skal helst kunne se, at det er unger og sidst men ikke mindst, man skal ikke overfylde buret.

Ved udsmykning af bure skal man passe på, at der til de små astrilder ikke benyttes for tykke grene. Grene og pinde skal afpasses efter fuglen.

Til de små tropiske duer kan f. eks. benyttes afbarket fyrregrene, men ikke for mange.

For vagtler gælder, at disse skal have særlig træning. Også her gælder det om, at de er fortrolige med buret. Iøvrigt er vagtler med kyllinger et godt publikumsnummer.

Monterede bure skal bedømmes efter interiøret. Udsmykningen og fuglene skal passe til hinanden. Om fuglene ellers er gode ynglepar er det ikke det afgørende.

I det hele taget skulle der kæles lidt mere for monterede bure og voliérer. Det er en klasse, som man i de senere år ikke har set ret meget til, desværre. Denne klasse kan samtidig virke som en god propaganda for fuglesporten.

Efter en kort kaffepause gik man over til aftenens bancospil. Der spilledes om spidshalet bæltefinker, sommerfuglefinker, ædelsangere og mosambiksisken samt nogle pumpeglas.

Til slut købs- og salgsbogen samt spørgekassen. *Sekretæren.*

*

Næste møde afholdes mandag den 10. okt. kl. 20 i Hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41, 2. sal.

Meddelelser fra bestyrelsen.

Foredrag af Poul Madsen, Glostrup: »Før de køber den første fugl — og efter«.

Bancospil om fugle.

Spørgekasse.

Købs- og salgsbogen.

Eventuelt.

Bestyrelsen forventer medlemmerne møder og op tager andre interesserede med.

Bestyrelsen.

Ordinær generalforsamling

afholdes mandag den 14. november kl. 20 i Hotel »København«s selskabslokaler, Vestergade 41.

DAGSORDEN:

1) Valg af dirigent.
2) Formandens beretning.
3) Regnskabet.
4) Forslag fra bestyrelsen.
5) Forslag fra medlemmerne.
Sådanne forslag må tilsendes, så de er formanden i hænde inden den 6. nov. 1955.
6) Valg af bestyrelsesmedlemmer.
(Efter tur afgår kasserer og næstformand).
Valg af bestyrelsessuppleanter.
Valg af revisorer.
Valg af revisorsuppleanter.
7) Eventuelt.

Stemmeberettiget er ethvert medlem, som har været medlem i mindst 3 måneder og som har betalt kontingent for 1955—56.

Bestyrelsen.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Middelfartsvej 126, Bolbro.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Medlemsmødet den 13. september var godt besøgt, vi kørte nogle film, der var optaget på Galathea-ekspeditionen, og i kaffepausen var der som sædvanlig bortlodning af fugle og frø.

Ordinær generalforsamling

afholdes tirsdag den 11. oktober kl. 20 på Industripalæet med følgende

DAGSORDEN:

1. Valg af dirigent.
2. Formandens beretning.
3. Kassereren fremlægger regnskabet til godkendelse.
4. Indkomne forslag. (Disse forslag skal være bestyrelsen i hænde senest 8 dage før generalforsamlingen).
5. Forslag fra bestyrelsen.
6. Valg til bestyrelse, suppleanter og revisorer.
7. Eventuelt.

Traditionen tro trækkes denne aften også foreningens årlige gratis bortlodning. Vi har endnu ikke købt gevinsten, men som sædvanlig bliver det et par gode og værdifulde fugle.

Bestyrelsen.

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: O. Kudsk, Kastanievej 8. Sundby L.
Næstformd : Poul Nielsen, Østre Alle 41
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Sekretær: Marius Olsson, Enighedsvej 36
Bolvig Hansen, Guldborgsundsvej.

afholder udstilling 11., 12. og 13. november på Hotel Baltic. Anmeldelsesblanketter vil blive udsendt ca. den 20. ds. og bedes tilbageleveret den 6. oktober ved medlemsmødet i logebygningen.

27. oktober har vi medlemsmøde, hvor hr. Albrecht Møller har lovet at holde et foredrag og vise nogle lysbilleder for os.

H. Kondrup Nielsen, sekretær.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 1,0 norwich kanarie. **Kai Christensen**, Buskager 42, tlf. Da 9813.

Købes: 0,1 brillefugl. Pris bedes opgivet til **Lars Johansen,** Nystedvej 33, Nykøbing F.

Sælges: 2,0 blaa, 1,0 orangeisabel samt 2,0 brogede delutes, alle efter importeret hollandske fugle. — **Willy Chr. Andersen,** Frederiksg. 44 B. Horsens.

Sælges: 1,1 kinesiske dværgvagtler samt ren gule sortøjede undulater eller byttes med diamantduer. **Max Brüchle,** Overgade 26, Ebeltoft.

Sælges: 0,1 Bourks parakitter fra 1954 samt 3 ungfugle fra i år. **V. Gjerløff,** Kongevej 28, Virum, tlf. 84.6500.

Sælges: 0,1 rødhovedet dværgpapegøje, 2 år, billigt, 0,2 gule kanarier. **Knud Jensen,** Møllebakken, Kerteminde.

Købes: Enkelte nymfe- og sangparakitter fra 1955.

Sælges: 2,2 guldbrystede astrilder, 3,2 ringastrilder. 5,4 amaranter, 1,0 helenafasan, 3,4 sommerfuglefinker, 1,1 tøjleastrilder, unge fugle. **R. Skovgaard Laursen,** Møllegade 72, Skanderborg.

LANDSUDSTILLINGEN AF FUGLE 1955

4. - 5. - 6. November

Arrangør: »Stuekulturs Fuglevenner« og »Foreningen for Fuglevenner«.
Udstillingskomité: De arrangerende foreningers bestyrelser.

Der udstilles:

A. KANARIER, enkeltvis (pointbedømmes), samlinger (exteriør). — Dommere: Wm. Holm, København, Aage Jørgensen, Helsingør.

B. UNDULATER, enkeltvis og parvis (pointbedømmes), samlinger (exteriør). — Dommer: K. Riis Hansen.

C. MÅGE- OG ZEBRAFINKER, parvis og samlinger (exteriør). — Dommere: A. Ryder Tønnesen, København, Poul Madsen, Glostrup.

D. TROPEFUGLE (exteriør). — Dommere: Dr. phil. Holger Poulsen, mag. scient. B. Löppenthin.

E. PAPEGØJER, PARAKITTER OG VAGTLER (exteriør). — Dommere: Aage Madsen, Viborg, A. Plöger, Fredericia.

F BASTARDER (exteriør). — Dommer: Dir. Eiler J. Baastrup, København.

G. SPECIELT MONTEREDE SELSKABSBURE OG VOLIERER. — Dommer: Kjærbye-Jensen.

Udstillingens dyrlæge: Dyrlæge Jens Hasholt.

For udstillingen gælder følgende regler:

1) Deltage i udstillingen kan ethvert medlem af S.F., F.F.F., D.U.K., K.K.K., D.Z.K.

2) Anmeldelse må ske skriftligt på særlige blanketter, der kan rekvireres hos Albrectht Møller, Chr. Kolds Allé 1, Kastrup, tlf. 50 03 78.

3) Anmeldelserne skal senest 20. oktober 1955 være Albrecht Møller, Chr. Kolds Allé 7, Kastrup, i hænde.

4) Er pladsen på udstillingen, der er ansat til de pågældende klasser, optaget inden anmeldelsesfristens udløb, forbeholder komitéen sig ret til at tilbagevise anmeldelser, selv om disse er indsendt rettidig; i så tilfælde tilbagebetales gebyret.

5) Sammen med anmeldelsesblanketterne indsendes stadepenge, kr. 3,00 pr. nr.; hvis der ikke medfølger bur i den bestemte størrelse tillige leje for bur, kr. 2,00.
Anmeldelser, for hvilke der ikke er betalt stadepenge og burleje inden anmeldelsesfristens udløb, anerkendes ikke, og udstilleren har intet krav på eventuelt tildelte præmier.

6) Kanarier udstilles enkeltvis i K.K.K.s udstillingsbure (undtagelse: samlinger eller kanarier i monterede bure og voliére). — Undulater udstilles enkeltvis eller parvis i D.U.K.s udstillingsbure (undtagelse som for kanarier), måge- og zebrafinker parvis i D.Z.K.s udstillingsbure (undtagelse som for kanarier). Er man i besiddelse af specialklubbernes bure kan disse godt medsendes og burleje bortfalder. Tropefugle udstilles normalt i trådbure. Udstillingskomitéen har ret til at afvise uegnede bure, eller til at foretage ændringer i dommerkollegiet.

7) Anmeldelsesblanketterne må udfyldes nøjagtigt, tydeligt og omhyggeligt, helst med maskine eller blokskrift. Er anmeldelsen urigtig bortfalder ret til præmie og gebyret er tabt.

8) Bure, der indleveres, må være absolut rene, helst nymalede, forsynede med ædekop og vandglas (ikke badekar og pumpeglas); uegnede bure kan afvises. Hvis burene er påført navn eller mærke, der kan vejlede dommerne, vil fuglene ikke blive bedømt og gebyrene er tabt.

9) Fuglene afleveres på udstillingen senest onsdag 3. november kl. 22. Dyr, som ankommer senere, vil få anmærkningen »Ankommen for sent«. Gebyrene tilbagebetales ikke.

10) Fugle, som tilsendes pr. post eller bane, må være mærket: **»Fugleudstillingen, Haveselskabets Have, Frederiksberg Runddel 1, København F«**, og må være på udstillingspladsen den 3. november. Med sådanne forsendelser må medfølge nøjagtigt udfyldt fragtbrev eller udfyldt og rigtigt frankeret adressekort under papiret om kassen. Således bærer udstilleren selv ansvar for rigtig adresse.

11) En dommerkendelse kan ikke omstødes af udstillerne, undtagen hvor der kan påvises bedrageri. Mener en udstiller at have grund til klage, må denne afgives skriftlig og inden udstillingens lukning, bilagt depositum, kr. 15,00. Sagen undersøges derpå af en komité, og findes klagen ikke begrundet, fortabes det betalte depositum.

12) Enhver forsigtighedsregel til sikring af de udstillede dyr vil blive foretaget. Der er tegnet forsikring for brand, sørget for vagt og fodring på forsvarlig måde, og dyrene tilses daglig af udstillingens dyrlæge, men det endelige ansvar for skade eller tab af fugle, kasser, bure eller voliére må bæres af udstilleren selv og komitéen kan ikke gøres ansvarlig.

13) Det er uvedkommende personer strengt forbudt at berøre eller fodre de udstillede dyr, og ethvert forsøg herpå vil medføre omgående udvisning, hvis der ikke er grund til at gøre andre krav gældende.

14) Fugle, som afhentes af ejeren selv, vil blive frigivet på lukningsdagen 6. november kl. 22. — Anmodning om udlevering af fugle før dette tidspunkt kan ikke forventes imødekommet.

15) Ingen må uden aflevering af udstillingskort fjerne fugle fra udstillingen.

16) Alle kvalificerede resultater indstilles som præmieværdig i bestemt nummerorden. Udstillingskomitéen og dommerne fordeler derefter de til rådighed stående præmier.
Der uddeles vandrepokaler, ærespræmier og et passende antal 1., 2. og 3. præmier, alt i sølv eller brugsgenstande. Et enkelt nummer kan kun få tildelt en præmie, og det må være indstillet som præmieværdig for at opnåå en sådan.

Udstillingskomitéen.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

31. Aargang NOVEMBER 1955

Opdræt af dværgmaskevæveren

Sitagra luteola (Lcht.).

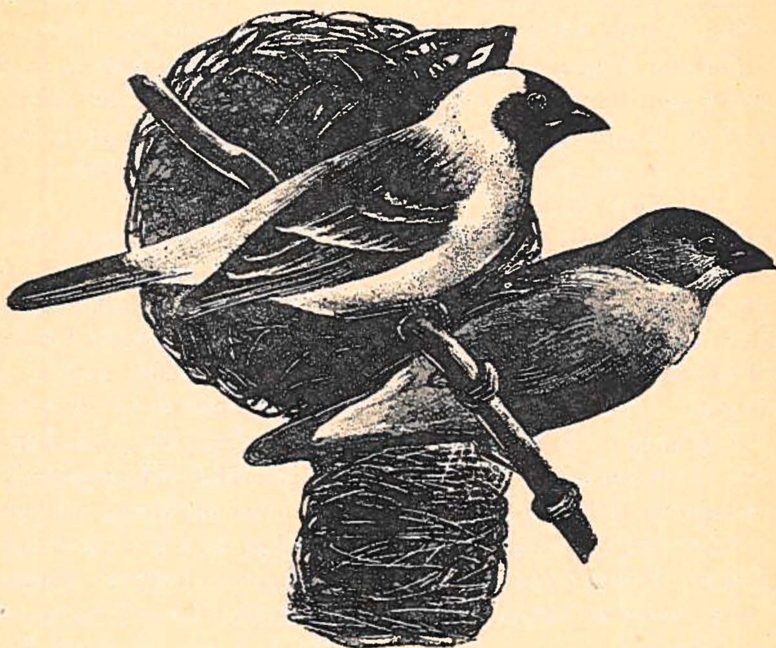

Hr. redaktør Albrecht Møller!

Det var vel ikke muligt, at vi snart fra Deres hånd kunne få en gennemgang af væverfuglene, som De på flere møder har gjort Dem til talsmand for udbredelsen af. — Der er sikkert en del, der, som jeg, efter Deres livfulde og interessante foredrag og anbefaling har anskaffet vævere — og som desværre forgæves har søgt efter artikler om dem.

A. V. Andersen.

Kære hr. Andersen!

Når jeg ikke har skrevet artikler om vævere, skyldes det en provinsiel udtalelse, jeg en dag hørte, at »Stuefuglene« kun var fyldt med Albrecht Møllers artikler om klerkefinker og vævere, og jeg lovede mig selv foreløbig ikke at skrive om disse fuglegrupper.

Jeg kan nu se, at De både har ret og krav på at mine opfordringer skal blive fulgt op.

Der skal i fremtiden komme nogle artikler om disse, mine små gode venner.

Albrecht Møller.

Farvebeskrivelse:

Han: Forhovedet foran en linie fra midten af issen lige ned næsten til øjet i en bue bagom dette, således at øreregionen indesluttes deraf, atter i en mindre bue fra tøjlen til midt på forhalen, og dette er sort (masken). De øvrige fjer på hoved, hals, underryg, kropsider og bug citrongule, ryg, skuldre og vingedækfjer gulgrønne. Vingefjer og halefjer sortbrune med gulgrønne rande, næb sort, øje rødbrunt, ben mørk kødfarvede.

Længde: 120—130 mm, vinger 59—60 mm, hale 38-43 mm.

Hun: Overside udvisket olivengrøn, overhaledækfjer mere gullig, ryg med mørke skaftestriber, strube hvidgul, hoved sider gule med svage øjenstribe, underside matgul, næb hornfarve, øje brunt, ellers som hannen.

Hannen i vinterdragt: Knapt så klar i farverne som om sommeren og en stor del af den sorte maske svinder helt eller delvis.

Udbredelsesområde: Nordvest- og Nordøstafrika; de færdes i reglen parvis i sumpområderne ved skovkanterne, nu og da er også flere sammen, det gælder især udenfor rugeperioderne, og de opholder sig næsten altid i nærheden af rugepladserne.

Reden bygges i 4—6 meters højde. Den er meget sirlig bygget, tyndvægget, men stærkt knyttet af lyse plantetaver og bygges af hannen alene på 1—2 dage. Hunnen lægger 2—3 hvide æg (17 × 12 mm). Hunnen ruger alene, og det hævdes, at hun mades af hannen, hvilket jeg aldrig har iagttaget.

Fuglen er livlig og kvik, ikke særlig ondskabsfuld overfor andre fugle, dens sang er ubetydelig lille, kvidrende, og den bliver sparsom foredraget.

Også i fangenskab, hvortil den er særlig anbefalelsesværdig, bygger hannen i løbet af kort tid rederne, og det er en af de væverarter, der er lettest at få til at yngle, endda i bure. Om opdræt oplyser dr. Russ, at han i 3 kuld har haft 8 unger. — Udfarvningen går relativt langsomt, først 1 år gammel får han-ungerne den sorte maske.

Jeg ved godt, at opdræt af dværgmaskevævere ikke er noget særlig stort nummer; det har flere før jeg præsteret. 1950 havde både Carl H. Svane, København, og Lindegaard i Brylle unger af den, førstnævnte havde endda to kuld, men trods dette vil jeg alligevel nævne det; hvorfor skal det altid være sensationer, og mulighederne for disse bliver jo også år for år mindre, og ofte skyldes disse resultater mere tilfældigheder og held, end et bevidst avlsarbejde; desværre er bestemte linjer og bevidst sigte i sporten sjældne.

Jeg har f. eks. altid tilrådet liebhavere ikke kun at købe et enkelt par fugle af den art, man vil arbejde med, men 2 a 3 par, helst flere. Der er så en mulighed for, at der findes et eller flere rigtige par med ens ynglerytme, noget som desværre ikke agtes nok, og skulde det ske, at en eller flere af fuglene bliver syge eller dør, står man ikke så uheldigt, som ved kun at have enkelte par. For dyre arters vedkommende kan det blive vanskeligt at klare økonomisk, men med en fugl som den her nævnte er det både overkommeligt og praktisk.

De første kuld æg blev i år desværre ikke til noget. Vinteren over gik fuglene i vinterkvarter med mine klerkefinker i et stort flyvebur, og helt oppe i taget byggede hannen en af de sædvanlige reder med en fin rummelig pung. 6 x 7 x 9 cm. I den øverste halvdel af reden er indgangen, men indesluttes af et ca. 12 cm langt lodret indgangsrør; foroven har dette en diameter på 5 cm, ved rørets munding er diameteren kun $2^1/_2$ cm. Foruden denne rugerede (hunrede) bygger hannen en opholdsrede (hanrede), hvor pungen kun er ca. 5 cm høj (imod 9 cm) og røret er kun $6^1/_2$ cm langt. Denne rede var ligesom den førstnævnte ophængt i loftet på fugleburet, 13—14 cm fra denne. Begge reder ser flygtig betragtet ganske ens ud og er bygget helt af kokustaver og bast, selv om fuglene har haft rigelig adgang til strå og græsblade af mange arter. I hunreden lagde hunnen i maj måned 2 helt hvide æg, men i det overbefolkede bur fik de ikke den fornødne ro og selv om begge æg var befrugtede, kom ungerne ikke ud, og derefter blev fugleparret flyttet til et stort bur, hvor han straks gik i gang med at bygge de samme to redetyper, og i slutningen af juni lagde hunnen to æg. Da rederne var meget tyndt byggede og slet ikke polstrede, var det let at se æggene gennem redevæggn. Også disse to

æg var befrugtede, men de kom heller ikke ud — naar rengøring af buret skulle finde sted måtte det, der var anbragt meget højt, løftes ned, og her skete det, at hunnen for så rask ud af reden, at hun tog æggene med, og de knustes mod gulv og ædekop.

Så satte jeg parret i friluftsvoliére sammen med nogle par brandvævere, et par lazulifinker, tre forskellige arter atlasfinker med flere, men for at forstyrre mindst muligt fjernede jeg zinkbunden af buret og ophængte kun trådburet i loftet af voliéren, og parret befandt sig så godt, at de kort efter, 13. og 14. juli, lagde 2 æg i den gamle rede. På dem rugede hunnen, og efter 12 dage blev 2 unger udklækket. Disse madede hunnen med myreæg og melorme, grønt og kolbehirse. Hannen hængte ofte under reden med ryggen nedad foran indgangsåbningen sitrende med vingerne og skræppende voldsom op, medens hunnen madede ungerne. Mon det ikke er denne aktion, som er opfattet som hannens madning af hun og unger? Efter 5 dages forløb blev den første unge kastet ud, og hver morgen de efterfølgende dage kiggede jeg til reden. På grund af indgangsrøret kunne jeg ikke føle i reden, men måtte nøjes med at se hunnen forsyne sig med orme, og derpå høre ungen skrige højt, når den blev madet, og 10. august kom ungen fuldt udviklet og fint befjeret på pinden. Det var alligevel en dejlig oplevelse og derefter at se den holde sig til forældrene og blive madet af disse. Det er dog kun en enkelt gang, jeg mener at have iagttaget, at hannen gav den noget, selv om den plager og tigger hos begge forældrene.

I fjerdragt ligner den hunnen, men er mere askegrå end gullig, og de holder stadig sammen alle tre, men der har ikke senere hos det gamle par været antydning til ny redebygning og æglægning.

Ungen kommer mere og mere til at ligne hunnen; om det er en han eller hun, ved jeg ikke, antagelig bliver det en hun efter dens manerer at dømme.

Albrecht Møller.

— Det er frygtelig, så vores papegøje har lært min mand at bande.

Agapornis taranta

Jeg vil hermed forsøge at afhjælpe stofmanglen i bladet, jævnfør redaktørens tilbagevendende suk over medlemmernes tilbageholdenhed, når det gælder brugen af pen og blæk.

I sommeren 1950 købte jeg i en større fugleforretning 1,1 agapornis taranta, jeg havde i lang tid haft taranta på ønskesedlen, men ikke rigtig syntes, at jeg kunne give den de rette betingelser, idet jeg ikke havde friluftsvoliere etc.

Fuglene blev anbragt i et forholdsvis stort bur, 70×70×40, og fik tildelt en redekasse til natlogi, som de tilsyneladende var meget glade for. Da jeg havde haft fuglene i 3 dage døde hunnen: »abnormt udvidet milt i forbindelse med begyndende forkalkning«, meddelte instituttet for fjerkræundersøgelser, hvor jeg sendte den ind. Man bliver jo unægtelig lidt nedslået efter sådan en oplevelse, men jeg fik nu med megen møje og besvær skaffet mig en ny hun, den stammede fra en friluftsvoliere, hvor den havde gået i et års tid. Det var et godt køb, det var et prægtigt og helt igennem sundt dyr. Fuglene boede nu ganske vist i buret om natten, men de fik lov til at flyve rundt i fuglestuen om dagen. Da jeg havde haft parret sammen i en 3—4 måneder begyndte kærlighedslegen, der hos taranta er meget interessant. Hannen er både før, i og efter rugetiden den absolut dominerende modsat personata og ficheri, hvor det er hunnen, der selv er hjemme. Hos taranta kan man tale om, at hun adlyder hans mindste vink. Hunnen er ligesom tøvende og tilbageholdende over for hannernes kurmageri, der er præget os en utrolig selvglæde. Når jeg »glemte« at lukke døren ind til stuen fløj hannen uden betænkning ind i et andet værelse, hvor den sad og kaldte med en langstrakt pibetone, der absolut ikke kan kaldes disharmonisk, men samtidig virker som en udfordring overfor andre tilstedeværende hanner til at tage kampen op om ejendomsretten til den skønne. Når hun så fulgte slog de sig gerne ned i urtepotterne, hvad der nu kun var til fuglenes udelte begejstring, idet de godt kunne være slemme ved planterne. Selve parringsakten er en ting

for sig, der kan hensætte en i fuldkommen magtesløshed, thi når man ser fuglene gøre sig klar til parring trækker man sig i reglen diskret og skyndsomt tilbage for ikke at forstyrre. Man ser på klokken, der er gået fem minutter, så kan man vel gå derind igen, men nej, han er ikke færdig, hurtigt bliver døren lukket igen, dog denne gang kun på klem. Sveden står en på panden, 10 minutter, der må være noget galt — men nej, da det fulde kvarter var gået skiltes parterne i bedste forståelse. Han hiver hende dog lidt arrigt i fjertoppen, så helt tilfredsstillende har det altså ikke været. Et par dage senere spolerede hunnen en stor efeu ganske systematisk ved at nappe alle bladene i små stykker, som den anbragte under halerodsfjerene og de øverste vingedækfjer, man ville forsvære at de kunne hænge fast, men de fleste gør nu. Reden, det var den høje model, havde jeg indrettet på den måde, at en urtepotteskål fyldt med vand var anbragt i bunden og ovenpå denne et tykt lag mos helt op til redehullet. Heri lavede fuglene selv en dyb grube, hvori æggene blev anbragt. Samtidig var der også bladstykker i som hunnen dækkede æggene til med, når hun var ude på sin daglige flyvetur. De første 10 dage viste hun sig overhovedet ikke uden for reden, og man skal også lade hende være i den tid. En rede, der er indrettet således, vil selv i centralvarme bevare den nødvendige fugtighed til æggenes klækning. Under bryllupsfestlighederne og medens hunnen ruger er hannen utrolig ondskabsfuld og viger ikke tilbage for noget. Jeg stod ellers på en særdeles god fod med den — men undulaten? Jeg har fået det indtryk efter at jeg nu har set forskellige slags dværgpapegøjer i fangenskab. Undulaten får den til at se rødt.

Rugetiden var forholdsvis lang en ca. 26 dage, og hos mig blev alle fire æg klækket omtrent samtidigt. Ungerne voksede kun langsomt, og den ene af ungerne døde omtrent lige efter fødslen, men de andre var pæne og velskabte. Alt var også gået godt såfremt ulykken ikke var kommet over familien, idet hunnen en dag parret var på inspektionsflyvning, forsvandt ud af et åbentstående vindue, men hannen blev heldigvis tilbage. Egentlig var det mærkeligt, at den ikke også fløj, men hensynet til ungerne har måske været årsagen. Den passede dog ungerne meget dårligt, idet den overhovedet ikke var hos dem om natten. Ungernes tiggen efter mad gjorde sin indvirkning på mig, jeg kunne se at de blev mere og mere afkræftede for hver dag der gik. Jeg havde også indtrykket af, at de frøs, idet de var kolde og klamme at føle på. Jeg havde dengang lige læst H. Hampes bog »Die Unzertrennlichen«, hvori han meddeler, at undulater kan gøre ammetjeneste for taranta og andre små papegøjearter.

Da jeg havde en 3—4 par undulater med halvstore unger, blev tarantaungerne, der var halvnøgne, sat ned til 2 par undulater, som foreløbig hver fik borttaget 1 unge, idet jeg gik ud fra at det ikke var helt godt at tage alle deres unger, idet plejebørnene havde en helt anden tiggestemme, som eventuelt kunne gøre at undulaterne ikke ville made hvis der kun var tarantabørn i kasserne. Men alt gik let og smertefrit, og efter 14 dages forløb fjernede jeg resten af undulatungerne, og hunnerne tog jeg nogle dage senere, idet de alle ville yngle. Nu passede altså 2 undulathanner 3 taranta fordelt på 2 reder i samme bur. Pudsigt nok holdt ungerne næsten straks op med deres specielle tiggestemme, da de var kommet i undulatens rede.

Undulathannerne blev ved med at fodre de store unger i reden længe efter at deres egne unger havde forladt de reder, hvor der havde været plejebørn. Tarantaungerne er jo godt 1½ måned gamle, når de forlader reden. Jeg havde gruet for at der skulle blive vanskeligheder med madningen, når ungerne kom ud af reden, men undulaterne fortsatte ufortrødent, — hvorfor jeg er dem megen tak skyldig. Det er et ejendommeligt syn at se en undulat made en stor tarantaunge. Undulatens næb forsvinder jo helt i gabet på taranta'en. Den gamle tarantahan havde været lidt ked af det, da jeg tog ungerne fra den, men faldt hurtigt til ro, da ungerne ikke »talte tarantasprog« mere. Det undrede mig for pragtfinker, der er plejebørn hos mågen vedbliver jo med den for arten karakteristiske tiggelyd. Med hensyn til at lade undulaten opmade ta-

rantaunger eller andre små papegøjer, lykkes det ifølge H. Hampe sjældent kun hvis plejeungerne er en ca. 14 dage til 3 uger gamle, da de i den første tid kræver meget af den såkaldte kromælk, og det kan undulaterne ikke klare. I det hele taget er det også tvivlsomt, om man kan undlade at give ungerne et ekstra tilskud ved hjælp af fodersprøjte. Jeg undersøgte hver aften om de havde kroen fyldt op, da det naturligvis ikke er sundt for dem at undvære foder til næste dag.

Da ungerne havde været selvstændige i en måneds tid solgte jeg de to for at kunne købe en ny hun. Det viste sig imidlertid, at jeg ikke kunne få en enkelt hun nogle steder på det tidspunkt, så jeg blev da nødt til at købe et par ovre i Odense, men det gjorde jo ingenting for den tredie unge mente jeg var en hun. Jeg lod nu parret flyve ude med den enlige han jeg havde i forvejen, da jeg tænkte at lidt konkurrence kunne ikke være af vejen.

Der hvor parret kom fra, havde de levet sammen i et par år uden at have bekvemmet sig til at yngle. Hannerne kom næsten straks op at nappes, da de begge bejlede voldsomt til hunnen, men til alvorlige skærmydsler kom det aldrig, idet hunnen til min store forbavselse forskød sin gemal og valgte den stedkendte han. Ved at sætte parret i fuglestue sammen med den gamle han havde jeg egentlig tænkt mig, at det skulle virke ansporende på dem, så de skulle gå i hæk sammen. Jeg havde ikke troet, at en hun kunne have så svag en moral. Jeg har dog oplevet et lignende tilfælde med hvide risfugle, hvor hunnen forskød sin sterile ægtemage til fordel for en yngre, der absolut var den lille hannerne imellem. Således kan man så tit som opmærksom fugleven se naturens finger i fuglenes instinkt. Det nye par gik så straks i hæk. Hunnen plyndrede en stor philodendron bladplante til skindet. Så var det så meget desto nemmere at smide planten ud, den havde også bredt sig for meget. Desværre lagde den kun to æg, hvoraf det ene blev punkteret af en for spids negl.

Da hun således havde sørget for en afløser sørgede skæbnen for at en sorthovedet dværgpapegøje gjorde kål på hende i nærkamp, jeg kom desværre tre sekunder for sent. Et badekar var faldet ned og personata'en er sikkert i sin befippelse faret ud og ind i tarantaens rede, hvor kampen var endt da jeg nåede frem. Den tredie unge havde imidlertid vist sig at være han og udartede sig til en djævel i renkultur, han var flasket op af undulater og hadede dem som en fugl kan hade. Det var ikke som andre, der blot snappede efter undulaterne, hvis de kom for nær. Nej, den sad på lur og hvis en undulat var kommet ud af sit bur, blev den forfulgt til den bitre ende.

Jeg så mig nu pludselig i besiddelse af 3 hanner og 1 unge som blev afhændet og en ny hun blev købt, der fik 3 hanner at vælge imellem som alle bejlede på kraft med udspredte vinger og jagende hinanden uden dog at gå over til blodsudgydelse. Hunnen valgte den samme som sin forgænger, og parret gik omgående i hæk, lagde desværre kun 2 æg, 1 unge er i dag kommet på pind opmadet af forældrene.

Når jeg skal komme med en konklusion over ag. taranta vil jeg sige at det er en overmåde interessant fugl at betragte og glæde sig over. Den skriger ikke meget og kun nogle for vort øre melodiske lyde. Den bliver hurtigt vænnet til fangenskabet og bliver hurtigt tillidsfuld over for sin ejer.

Således slås min gamle han og unger af første kuld om at spise figener af hånden.

C. Munch, Hvidovre.

Svar til „Argus"

I anledning af en artikel i Deres september nummer, hvori »Argus« efterlyser en effektiv bekæmpelse af fugletyverierne, skal »Danske Akvarie- og Fuglehandleres Brancheforening« herved meddele følgende:

Brancheforeningen har allerede for ca. 1 år siden indledt samarbejde med Københavns opdagelsespoliti, idet vi meget ønskede at undgå at komme til at købe fugle, akvarier eller lign., der hidrørte fra tyverier. Vi har siden hver dag fået tilsendt »Kosterbladet«, og hvis der i dette er efterlyst sådanne varer, som hører ind under vort arbejdsfelt, bliver alle vore medlemmer gennem vort medlemsblad underrettet.

Vi vil imidlertid meget gerne yderligere medvirke til bekæmpelsen af fugletyverierne, så hvis vi bliver gjort bekendt med tyveri af sjældne fugle eller tyveri af et vist omfang, vil vi omgående foranledige, at der til alle landets akvarie- og fuglehandlere — også de, der endnu står uden for vor organisation — vil blive udsendt meddelelse derom.

Begæring om efterlysning bedes fremsendt gennem »Foreningen for Fuglevenner«.

Danske Akvarie-Fuglehandleres Brancheforening,
Ryesgade 125, København Ø.

P. S.

Vi vil lige benytte lejligheden til at rette en misforståelse i »Argus«'s artikel; der er kun een brancheforening, og vi er ikke spor »splittede«, vi har tværtimod et ganske udmærket forhold indbyrdes — og iøvrigt også til de få, der endnu står udenfor vor organisation.

Hvis »Argus« en anden gang får lyst til at skrive om »Fuglehandlerne« og deres organisationer, så kan han hos os indhente alle oplysninger. *»D. A. F. B.«*

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

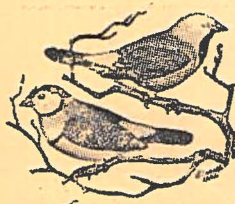

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46. AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Sidste møde

afholdtes den 10. Oktober i hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41.

Næstformanden bød de mange fremmødte velkommen og rettede en særlig velkomsthilsen til hr. Poul Madsen, Glostrup. Næstformanden omtalte den kommende udstilling og meddelte, at hvis nogen ønskede anmeldelsesblanketter kunne disse fås. Formanden havde meddelt, at han desværre på grund af sit arbejde ikke kunne være til stede ved mødet.

Albrecht Møller henvendte sig derefter til aftenens foredragsholder, hr. Poul Madsen fra Glostrup, og gav denne ordet.

Foredragsholderen udtalte, at hans mening var at fortælle tilhørerne noget om fugle og da særligt for begynderen. Her slog hr. Madsen til lyd for at købe et ordentligt stort bur, saa der var plads til det antal fugle, man vilde begynde med og tilråde, at man var lidt mere kritisk med valget af de fugle, man ville købe. Ville man reklamere over en købt fugl hos fuglehandleren, burde dette ske inden for 3 dage, og hvis man følte sig snydt ved køb af en fugl, var det ofte ens egen skyld. Foredragsholderen henstillede til køberen selv at bruge sine øjne, og hvis han ville være sikker på at få en fugl af et bestemt køn, her kunne der jo ofte være vanskeligheder. Så skulle han kræve at få følgesedlen påstemplet dato og kønnets art samt få fuglen stemplet under vingen, dette kunne sagtens lade sig gøre.

Der måtte selvfølgelig være en tidsfrist for købet.

Hr. Poul Madsen omtalte transport af nyindførte fugle, udtalte at disse bedre nu tåler rejser en før, men man bør altid efterse, om der skulle være syge fugle iblandt, særlig om dens mave er i orden, stille dem hen på et fredeligt sted til at begynde med. Nye fugle bør altid have lys om aftenen.

Poul Madsen sagde: — Hvis man vil have et godt opdrætsresultat, bør man altid samle myreæg, uden dette opnås det ikke.

Den brogede zebrafinke kan altid sælges, sagde Madsen og resultaterne af ynglen kan altid betale sig selv.

Med hensyn til læggenød ved man jo nu, at levertran og varme kan formindske denne vanskelighed, men man måtte huske at fuglen, hvis den var syg, burde man tvinge en dråbe vand i næbbet på fuglen, ellers døde den af tørst.

Foredragsholderen sluttede sit foredrag og fortalte, at han nu ejede 46 bure med fugle.

Albrecht Møller takkede Poul Madsen for hans udmærkede foredrag, og det samme var tilfældet med tilhørerne.

Efter en kort kaffepause bortloddedes 4 par fugle samt frø. Derefter oplæstes købs- og salgsbogen samt spørgekasse og næstformanden hævede mødet og takkede for den udmærkede aften.

Ordinær generalforsamling

afholdes mandag den 14. november kl. 20 i hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41, 3. sal.

DAGSORDEN:

1) Valg af dirigent.
2) Formandens beretning.
3) Regnskabet.
4) Forslag fra bestyrelsen.
5) Forslag fra medlemmerne. Sådanne Forslag må tilsendes, så de er formanden i hænde inden d. 6. november 1955.
6) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. (Efter tur afgår Kasserer, næstformand og sekretær).
   a. Valg af Bestyrelsessuppleanter.
   b. Valg af Revisorer.
   c. Valg af revisorsuppleanter.
7) Eventuelt.

Stemmeberettiget er ethvert medlem, som har været medlem i mindst 3 måneder og som har betalt kontingent for 1955—56.

Derefter stort andespil.

Bestyrelsen.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21, Næsbv, tlf. 16 315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Generalforsamlingen den 11. okt. viste, at foreningen i det sidste år havde stabiliseret sig, således at medlemstallet er uforandret, ca. 90. Udstillingen i 1954 gav et overskud, således at regnskabet viste en pæn fremgang i kontant formue, ligesom foreningen nu råder over 2 store, 6 små voliére og 10 stk. 60 cm ynglebure beregnet til udstilling.

Til bestyrelsen nyvalgtes Bent Petersen og Marius Knudsen i stedet for Carlo Jørgensen og Harry Hansen, der ikke ønskede genvalg.

Bestyrelsen konstituerede sig bagefter og ser nu således ud:

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11.605, Odense.

Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21, Næsby, tlf. 16.315, Odense.

Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 43.

Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15.

Efter generalforsamlingen trak vi årets gratis lotteri, der i år bestod af 1,1 diamantduer. For de mindre heldige havde vi almindeligt lotteri om et stk. ynglebur, en kanariefugl og 5 stk. tropefuglereder.

47 medlemmer var mødt.

Næste møde holdes *Onsdag d. 9. nov. Kl 20.*

Vi har til dette møde i anledning af Mortens aften indkøbt fuglefrø, fjerkræ, flæskestege, ænder og en mægtig gås, som vi skal spille om, så tag bare hele familien med.

Bestyrelsen.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes *onsdag d. 16. nov. d. å.* kl. 20 hos hr. Harup-Hansen, Monrads Allé 32, Valby.

Bemærk dagen.

MEDLEMMERS KØB, SALG OG BYTTE

Sælges: 3,3 korthalet bæltefinke, 3,3 sivastrild, 2,2 orangekindet astrild, 4,4 sommerfuglefinke, 4,4 broncefarvet mågefinke, 10 stk. muskatfinker ell. byttes med sjældne astrilder. **Svend Lang,** Saunte.

Købes: 1,0 Trefarvet Nonne, 0,2 gule kanarier, 1,1 nymfeparakit. Alder og pris til **Chr. Sørensen,** Bredgade 87, Skjern, Tlf. 286.

Sælges eller byttes: 1,0 skælbrystet lori, 1,0 toviparakit, 1,0 vagtelastrild, 1,0 sommerfuglefinke, 4,0 sivastrild eller byttes med 0,4 gule og hvide turtelduer, 1,1 tamburinduer, 1,1 spidshalet bæltefinke, 1,0 Agapornis pularia eller 0,1.

Købes: 2,0 pragtrosella eller 0,1 byttes med 1,0—0,1 Aurora astrild, 0,1 glansbilleddue, 0,1 brudeand. **Gunnar Clausen,** Bandholm.

Sælges: 3,4 kinesisk dværgvagtel, 4,4 hvide zebrafinker, 3,0 rosa kanarier, 1,0 rød kanarie, 5,5 mågefinker.

Købes: 3,0 kanelfarvet zebrafinker. **V. Thomasen,** Onst Møllevej, Randers.

DRIFTSREGNSKAB

FOR

„FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

fra 1. oktober 1954—30. september 1955

			Indtægt	*Udgift*
Beholdning pr. 1. oktober 1954			3.847.66	
Kontingenter			5.226.10	
Indvundne renter af giro			21.21	
Indkommet ved møderne		1.455.75		
Lokaleleje	485.00			
Anoncer	37.96			
Foredragsholdere	317.10			
Køb af fugle	570.95			
Køb af ænder til andespil	215.35	1.626.36		170.61
Bladet „Stuefuglene“:				
Trykning	4.374.30			
Klicheer	770.72			
Avispostkontoret	809.48			
Diverse	52.90			
Telefon	43.90			
Redaktion	0.00	6.051.30		
Gamle årgange	85.50			
Annoncer i bladet	515.00	600.50		5.450.80
Porto				371.87
Tryksager				131.60
Avisudklip				25.64
Bestyrelsesmøder				60.00
Indtægt på udstillingen			18.65	
Trykning af love				96.00
Udbetalt til H. C. Christensen				50.00
Præmie				16.35
Nattur				2.05
Beholdning pr. 1. oktober 1954				3.847.66
Driftsunderskud			1.108.96	
		Kr	10.222.58	10.222.58

Oversigt over foreningens aktiver og passiver pr. 30. september 1955

	Aktiver	*Passiver*
Udstillingsmaterialer	500.00	
Pokaler	200.00	
Billetter til Zoo samt emblemer	74.25	
Bibliotek	125.00	
Bankbeholdning	2.733.30	
Giro	5.40	
Passiver		0.00
Kr:	3.637.95	3.637.95

Kapital-konto

Beholdning pr. 1. oktober 1954	3.847.66	
— - 30. september 1955		2.738.70
Driftsunderskud		1.108.96
Kr:	3.847.66	3.847.66

København, 10. oktober 1955

C. F. Cornelius
Kasserer

Revideret den 17. oktober 1955

Jean Hansen **E. A. Johnsen**

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

31. Aargang DECEMBER 1955

TORNASTRILDEN

(Aegintha temporalis).

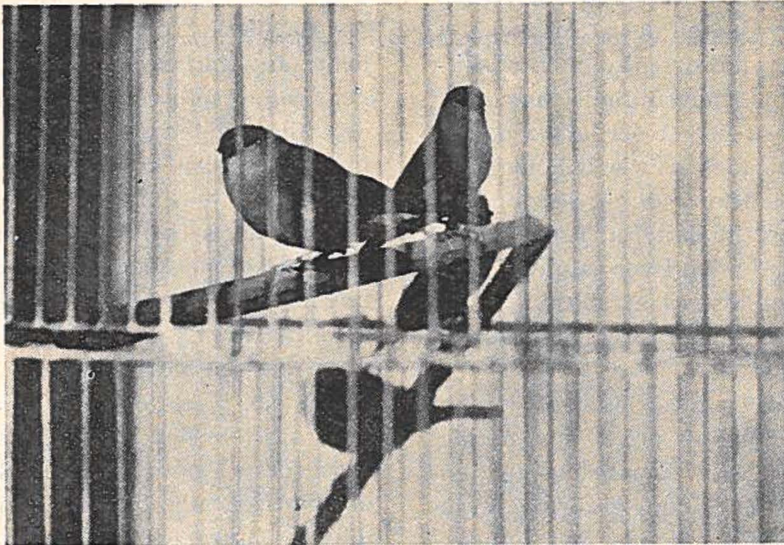

Foto Poul Rasmussen

Efter opfordring bringer vi her den ønskede artikel over Tornastrilden:

Farvebeskrivelse: Tøjle, øjenbrynstribe og overhaledækfjer, skarlagenrød, øvrige overside olivengrøn, brystsider og bug askegrå, strube hvidgrå, gump og underhaledækfjer isabel, vingedækfjer som ryg, vingefjer brunlige med grøngul ydersøm, undervingedækfjer brunlighvide, halefjer, midterste, næsten sorte, resten brunsorte, øje brunt, overnæb karminrød med sort næbryg, undernæb sort, ben gullig hornfarvede.

Kønnene er ganske ens.

Størrelse 130 mm.

Den er i flere lokalracer udbredt over hele Øst- og Sydøstaustralien.

Den ovenfor nævnte art er den almindeligste og har øjenstribe lige langt for og bag øjet, en anden art er noget mindre, ca. 125 mm, og dens øjenstribe går ikke længere end til øjet. Endelig findes en tredie, hvis rygfarve ikke er olivengrøn men brunlig; den er mest almindelig i Australien, men forekommer ikke så ofte her på markedet, som det var at vente.

Tornastrilden, der har dette navn fra sin tilbøjelighed til at gemme sig i tornet krat eller tætte småbuske, har mange navne. Det skyldes måske også dens store udbredelse og meget talrige tilstedeværelse, for fuglen er i de tre nævnte arter plus et par andre mindre kendte og mere udflydende, som nævnes af Matthews, almindelig kendt over næsten halvdelen af Australien, og mange steder optræder den i så store flokke, at den for frøavlerne kan blive en landeplage, hvorfor der ofte arrangeres veritabel jagt på dem, og det er ikke ualmindeligt, at der i et skud hagl falder indtil 40 stykker fugle (man sidder og tænker, bare

man dog havde dem!), men disse »rødnæbsjagter« er flere steder ligefrem en sport, for blot nogle år siden gik det helt ned til drengene i Sidneys yderdistrikter, som hvert år havde jagter på tornastrilden, der her kaldes »rødhoved«. Ofte gik det her drastisk til, og dyrebeskyttelsesforeningen Mr. Goulds Liga af fuglevenner skred ind overfor dette uvæsen, som ofte betød store lidelser for fuglene, og nu forekommer det sjældent. At fuglene gør en del skade er ubestrideligt, og især lige modent frø eller frø, som modent lige er faldet til jorden og her i den fugtige jordbund har absorberet væde, fortærer den en del af; dette halvt spirede frø er deres yndlingsspise, men adskillige undersøgelser af maveindhold har også vist, at de også tager en hel del larver og insekter, og der er således en vis balance som overalt i naturen mellem nytte og skade. Men een ting skal vi lære af dette, at fuglen, hvis vi nogensinde skulle få den i vor samling, ligefrem kræver dagligt tilskud af spiret frø, og under opmadning af ungerne er det faktisk en nødvendighed.

Ved at fuglen ofte og helst løber på jorden under og imellem halvhøjt græs, er den lille vimse astrild ofte blevet forvekslet med en mus, og i forbindelse med dens gråbrune farve har almuen flere steder kaldt den »musefuglen«.

Nok om det, fuglen bygger i småkrat, så tæt som muligt, en lukket rede med sidevendt indgangshul og ofte med en lille antydning af rør eller tud. — Reden bygges af græsstrå og plantedele, både friskt og tørt, af hannen alene og den er ret omfangsrig, nærmest oval. Indvendig udfores den af hunnen med fjer, hår og planteuld, ofte af tidsler.

Under parringslegen sidder hunnen ganske stille, medens hannen med vippende hale hopper omkring og over hende udstødende små korte kvidrende pift, inden selve parringen finder sted.

Der lægges 4—8 hvide æg, vistnok ruger begge køn skiftevis 12 dage. De grå unger vokser hurtigt op og mades af begge forældrene.

I den første ungedragt er farveadskillelsen mellem ryg og bug ikke så tydelig som hos de gamle fugle, og det røde i hoved og overhale er kun svagt antydet. Den endelige udfarvning varer 3—4 måneder; den ellers meget rene og sirlige fugl er en stor gris i sin rede, som den ikke holder ren, og ofte betyder det store kuld af unger, at de den sidste tid, inden de forlader reden, har ligget i en klæbrig masse af ekskrementer; derfor benyttes reden aldrig igen.

Rederne anbringes i regelen lavt, sjældent over to meter, selv om man har fundet reder indtil 5 meter over jorden, er dette en undtagelse.

I fangenskab er det en livlig og fordragelig fugl, som hurtigt kan blive fortrolig, og selv om de stærke farver ikke er den beskåret og dens sang kun en ubetydelig kvidren, ofte under flugten, vil man, hvis man engang har haft den, til stadighed være interesseret i den. Det hævdes, at den kun har en meget kort levealder, kun 3—4 Aar; det er vistnok ikke rigtigt. Jeg har selv haft et par, den ene døde ganske vist efter et par år, men den anden levede hos mig i en 6—7 år, men i denne periode var det ikke muligt at finde en mage til den, så yngel har jeg aldrig haft.

Det har været oplyst i »Naturen og Hjemmet« 1943, at den først er opdrættet i England 1902, dette opdræt af mr. Reginald Phillips. er ubestridt, men før 1879 havde Russ 2 gange udfløjne unger af fuglen (Freml. Stubenv. I pag. 110) og siden har Linden i Radolfzell haft opdræt af den. I 1916 er der atter kontrolleret opdræt af den i England og herhjemme har vi 1937 haft opdræt af den hos Poul Rasmussen, Roskilde (Stuefuglene 1937). Ungerne blev udstillet i Karnappen 1937, og 1938 har Rich. Buch udstillet den i Den frie Udstilling med opdræt. Fuglen er nok hårdfør, men tåler ikke for megen kulde, og behandles den rigtigt, vil det være en særdeles god og interessant volièrefugl, der på grund af sin sporadiske forekomst endnu sikkert rummer mulighed for flere iagttagelser.

Albrecht-Møller.

„PJUSK"

En af de forfærdelige regnvejrsdage, som sommeren 1954 har været så rig på — nærmere sagt var det en dag midt i juni måned, kom min dreng på 9 år hjem med en grå-

spurveunge, som skulle give os alle en oplevelse om fugle, som selv fars flere gange dyrt købte fugle ikke — i hvert tilfælde til dato — har været i stand til at give os.

Det var katten »Olsen« overfor os, der havde været på fuglejagt, han havde lige spist en gråspurveunge, og sprang netop efter en til, i samme øjeblik som min dreng kom om hjørnet af huset, og han kom i en fart hen og fik reddet den, drivvåd var det arme dyr, og således et let bytte for katten — skønt den var fuldfjedret. Mine drenge holder umådelig meget af dyr, og det første der blev gjort var at få fat i en af fars kanariereder, som blev udforet med en rest charpi, og så gik turen til købmanden efter en papæske, stor nok til at der kunne stå en skål med mad i, foruden reden, og så blev »Pjusk« lagt i seng for at få lidt varme og blive tørret — ja, De tror mig næppe, når jeg siger, at den fandt sig i det så roligt som et nyfødt barn, og da det var hen under aften sov den ind, og først næste morgen gav den livstegn fra sig, med at skrige på mad — nu kom det spændende — ville den nu selv tage det fra skålen — nej og atter nej — den gik ikke — så tog jeg med tommel- og pegefingeren lidt opblødt franskbrød — atter nej — ingen interesse, så var der kun en udvej, at tage en teske til næste forsøg — det blev også negativt — så var der kun det sidste forsøg at gøre, nemlig samme, lidt brutale måde, som da min spidshalede hun havde læggenød. Jeg satte pegefingeren mod venstre side af næbbet, hvorefter jeg satte teskeen mod den højre, og pressede lidt imod så den blev nødt til at åbne næbbet — da vi havde prøvet det et par gange, gik det fint. 2 timer senere gentog det samme sig, men nu var den klar over, at det var mad det gjaldt, og så var den straks villig, da den så teskeen satte den sig med udbredte vinger og åbent næb og skreg, som når forældrene mader den. Der gik kun 4 dage før »Pjusk« var klar over, hvor den skulle holde sig til — ja, nu gætter De måske på, at det var hos drengene eller mig — men deri tager De fejl — det var min hustru, som forøvrigt har været mægtig flink til også at passe mine fugle, idet jeg selv har været travlt beskæftiget med at omdanne en pløjemark til en nogenlunde pæn byggegrund. Pjusk havde lagt mærke til min kones sutsko, og det kostede den en del knubs af og til — f. eks. når hun stod og vaskede op i køkkenet, satte den sig oven på dem, og så var det ikke altid min kone havde lagt mærke til det. Stod døren fra stuen lidt på klem, var den omgående ude hos hende. Det var hvis vi sad og drak kaffe eller spiste, samme plads, og medens avisen blev læst skulle den sidde på hendes ene skulder, hvis da ikke drengene var ved at kæle lidt for den — det var dog kun lidt tid de havde til det formål, idet de, som andre børn, hurtigt tabte den stærke interesse, de i de første dage udviste. En dag min kone kom hjem fra byen, mødte der hende et morsomt syn. »Pjusk« sad, da den ikke har haft lyst til noget særligt, når den var alene, på den ene sutsko og sov sødeligt — hvorefter min kone gik endnu et ærinde på en timestid — men da hun kom tilbage var »Pjusk« borte. Gråd og tænders gnidsel hos ungerne, der blev ledt i kanter og kroge, men »Pjusk« var og blev væk, al søgen forgæves. Det var nu engang min kone, der igen havde lagt mest mærke til »Pjusk«s vaner, og det var hende, der kom i tanker om dens kuldskærhed, og da døren til børnenes værelse havde stået åben, fandt hun ud af, at der skulle søges der — og ganske rigtigt, da min kone tog dynen væk fra den store drengs seng, sad »pjusk« og så særdeles velfornøjet og tilpas ud, og strakte og rakte sig som en hund, der har fået en dejlig lur, ikke underligt, at den ikke havde ladet sit sædvanlige pip høre, som den ellers plejede, når vi kaldte »Pjusk« (her vil måske mere erfarne fuglefolk og ornitologer protestere), men sandt er det, den kendte sit navn, og den svarede når der blev kaldt på den, skønt det var så få dage vi fik lov til at beholde den, »Pjusk« var nemlig en hunfugl.

Der er gået 3 uger siden den dag drengen kom hjem med den, og hver morgen siden 14'-dagen har »Pjusk« haft for vane i de tidlige morgentimer at flyve over i den store drengs seng og varme sig under dynen hos ham, uden han vidste af det.. Kassen med reden satte den sig selv hen i om aftenen, den stod på et bord i børneværelset, men i dag-

gryet må den være fløjet over til ham for at hygge sig som sædvanlig, og den var så fortrolig med ham, hvad man tydeligt kunne se, for hvis han kaldte »Pjusk« nede under dynen, fik han straks et »pip« til svar, og så kom den, og omgående søgte den ned under dynen til ham. — Dog — dens familiefølelser overfor os andre skulle en skøn solskinsmorgen (forøvrigt en af de få vi har haft) koste den livet. »Pjusk« var, som sædvanlig, fløjet over for at varme sig hos drengen, og i søvne har han vendt sig på ryggen med det sørgelige resultat, at da jeg kom ind om morgenen for at vække drengen kiggede vi under dynen —. Det var et trist syn, der mødte os begge — »Pjusk« var død. Dog kun en gråspurv, blev denne lille fugl for os alle et rigt minde i vor endnu korte tid som fuglevenner.

Med tak for optagelsen.

F. Dyring Jensen

Pontoppidansvej 8 B, Helsingør.

Enkeltheder ved opdræt af gråhovedet dværgpapegøje

(Agapornis cana cana).

I tilslutning til artiklen om gråhovedet dværgpapegøje i »Stuefuglene«s oktobernummer skal jeg herved give en kort beskrivelse med diverse nøjagtige oplysninger om mit opdræt af denne art.

I juli 1954 fik jeg 2,2 A. cana — fuglene blev sendt til mig lige efter, at de var frigivet fra karantænen, og ankom i en ret sløj kondition, idet de alle 4 nøs og hostede af en infektion i luftvejene, og den ene ydermere havde en skæv vinge. Infektionen blev straks behandlet med Aureomycin, dels i drikkevandet (hvad jeg forøvrigt giver alle nyankomne fugle), dels for de 2 værst angrebnes vedkommende indgivet direkte i 50 mg kapsler, og det lykkedes mig herved at redde de 3. Kun den ene døde. De øvrige tre var snart i fin kondition, fraset at den ene huns vinge var skæv og ikke lod sig rette, idet skævheden stammede fra et skævt helet brud ved skulderen, åbenbart af ældre dato, da fuglen fløj ligeså godt som de andre.

Alle 3 fugle anbragtes i en lille voliére (1,30 x 90 x 75) i min fuglestue sammen med et par zebrafinker og et par kin. dværgvagtel. Øverst i bageste hjørne ophængtes en undulatkasse (højde 26 x 18 x 18 cm, flyvehul 3,5 cm, bundlag savsmuld). Det varede ikke længe, før jeg var klar over, at hannen havde valgt den skævvingede hun, og at denne var stærkt interesseret i kassen, der var ingen tendens til ufred med hun nr. 2, tværtimod sad hannen sammen med denne, når hans egen mage var i kassen, alligevel fjernede jeg hende, såsnart der ingen tvivl var om hannens valg.

Parret opholdt sig nu begge i kassen det meste af tiden, og efter 10 dages forløb lagde hunnen det første æg, der blev lagt 5 ialt, eet hveranden dag, og hunnen rugede fast indtil 3—4 dage før æggene skulle klække, da forlod hun dem af ukendt årsag. Æggene indeholdt alle næsten fuldt udviklede fostre.

Allerede 14 dage efter lagde cana-hunnen atter æg, denne gang 4, som jeg — for at være sikker, troede jeg da — byttede om med en undulat, der netop havde lagt samtidigt. Mærkeligt nok forlod både cana-hunnen og undulaten æggene samtidig, igen få dage før udrugningen. Denne gang var der 3 næsten udviklede unger i.

Nu indtrådte der en pause på næsten 3 måneder, i hvilken tid cana-parret kun anvendte kassen til overnatning. Først i begyndelsen af april begyndte de atter at interessere sig for kassen til dens egentlige formål og 12. april rugede hunnen fast på 5 æg. Denne gang gik det bedre og ved redekontrol den 2. maj var der 3 unger, der blev omhyggeligt passet af begge forældre og forlod reden 8. juni i fejlfri fjerdragt og fuldstændig flyvedygtige. Ungerne madedes endnu i næsten 3 uger af faderen, men vendte ikke tilbage til kassen, hvori moderen allerede 21. juni rugede på 4 æg. — Forældrene viste sig ikke spor ondskabsfulde overfor de udfløjne unger, selv ikke efter at de atter havde unger i kassen, så først lige før disse skulle komme ud, flyttedes de væk.

Næste kuld, der bestod af 2 unger, klækkede henholdsvis 12. og 14. juli og forlod kassen 26. august, ligeså fine og stramme som de første.

3. kuld på 5 æg blev lagt i de første dage af

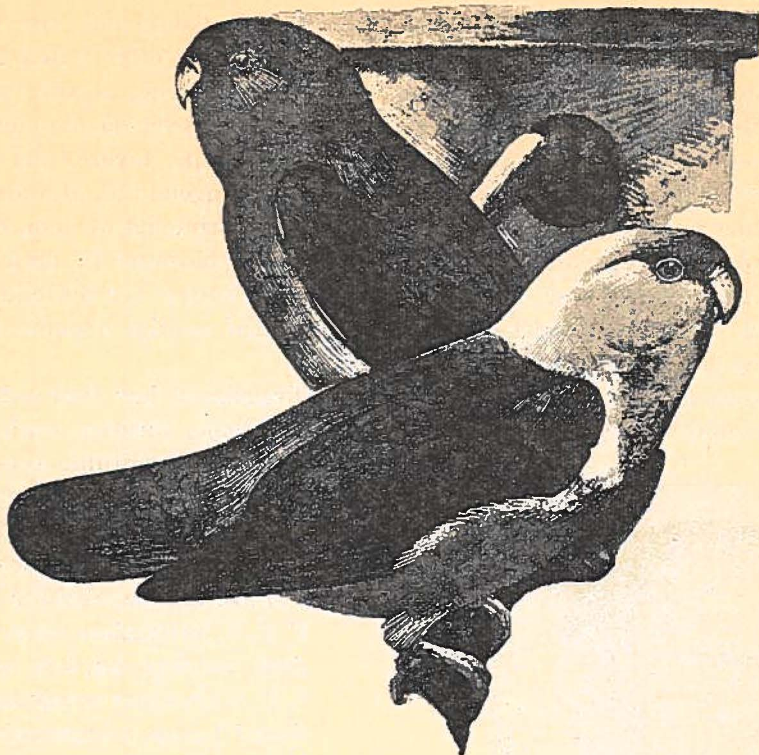

Agapornis cana cana.

oktober, og nu hvor disse linier skrives er der atter 3 unger i kassen.

Cana'erne enedes fint med både vagtler og de gamle zebrafinker, men sidstnævnte måtte dog flyttes, idet c., muligvis kun af nysgerrighed, ødelagde de spæde unger, der fandtes på bunden med itubidt næb.

Konklusionen af iagttagelse af dette par A. cana, hun nr. 2 samt ungfuglene:

Redebygning: Trods tilstedeværelse af rigelig materiale (pile-, birkekviste, tørt græs m. m.) byggedes ingen rede før æglægningen, men under rugning og opmadning, ja, selv da ungerne næsten var flyvefærdige, medførte hunnen små blad- og barkstykker indstukket mellem rygfjerene hver gang hun fløj tilbage til reden.

Æg: 16 x 19 cm, kuldstørrelse 4—5, farve hvid.

Rugning: Hunnen alene, varighed 21 dage.

Ungerne: Helt nøgne ved klækningen, ligner ganske undulatunger, senere grå, første fjerdragt ligner ganske de voksnes, således at man allerede i kassen kan skelne kønnene fra hinanden. Ved udflyvningen er de unge hanner nøjagtig lige så grå på hoved og bryst som faderen.

Foder: Hirsesorterne, kanariefrø, lidt solsikke, hamp og havre. Spiret hirse og havre. Sluisuniversalfoder blandet med reven gulerød. Grønt og frugt røres næsten ikke.

Den gråhovede dværgpapegøje er en herlig lille fugl, der i modsætning til de andre agapornider har en behagelig kvidrende stemme og en elegant flugt, farverne er ikke stærke, men det sarte perlegrå og grønne gør den alligevel til en ualmindelig smuk fugl.

J. Dalborg-Johansen.

Landsudstillingen af fugle 1955

Så sluttede landsudstillingen, og den sluttede godt. Beklageligvis blev det kun de to fugleforeninger, som efter lange og mange forhandlinger ville stå sammen om arrangementet. — Forhåbentlig vil næste års landsudstilling kun-

ne samle alle foreningerne i et fælles fremstød for vor Hobby.

Det var os en stor glæde, at dr. phil. Finn Salomonsen gav tilsagn om at overtage hvervet som udstillingens protektor, og vi værdsætter den omsorg og interesse vor protektor før åbningen af skuet viste de forskellige klasser fugle, ligesom de kloge og vægtige ord videnskabsmanden gav udtryk for hin aften borger godt for et frugtbart samarbejde, en vekselvirkning mellem videnskabens indsigt og kundskab og vore medlemmers erfaringer fra den daglige omgang med vore fugle.

Dr. phil. Finn Salomonsen

Anmeldelserne indløb som sædvanligt noget langsomt, og adskillige udstillere måtte hjælpes lidt på gled for at bestemme sig, men det gik. Kun et par enkelte medlemmer mente ikke at have noget, som egnede sig til udstillingen; desværre var det netop et par af de medlemmer, som råder over mange virkelig fine numre, og forhåbentlig ser vi dem næste gang, vi kalder.

Vi er jo så igen vendt tilbage til i præmier at uddele brugsgenstande. I år var alle præmierne i sølv. Vi mener selv at have imødekommet et ønske fra vore udstillere og mener også på den måde at have ydet et lille bidrag til de hustruer, som til daglig tåler lidt skaller og sand på gulvet i lejligheden. I virkeligheden er Medalje-systemet slet ikke billigt og mener vi syner for lidt efter det, det koster.

Det skal også nok vise sig, at andre udstillinger følger efter i den her anviste retning. Dette bevirkede, at vore stadepenge, som det blev fremhævet, lå temmelig højt, men sættes stadepengene lavere, må man diskutere at skaffe pengene ind ad andre veje, og vi mener, at det er rimeligt at dem, der ønsker præmierne, også bidrager til disse. Det var også kun enkelte røster, der hævede sig mod størrelsen, og ingen vægtige argumenter har været fremført.

Tværtimod har flere udstillere gjort os den store glæde, foruden stadepengene at udsætte smukke og værdifulde ærespræmier, således at præmielisten kom til at se således ud:

F. F. F. vandrepokal for kanarier.
F. F. F. vandrepokal for undulater.
F. F. F. vandrepokal for tropefugle.
F. F. F. bestyrelses vandrepokal for opdræt.
Sluis vandrepokal i år henlagt til opdræt.
S. F. bestyrelses ærespræmie.
Svend Langs ærespræmie for insektædere.
Volmer Prips ærespræmie for vagtler.
Aage Poulsens ærespræmie for vævere og vidafinker.
G. Ronchs ærespræmie for opdræt af australske finker uden ammefugle.
Albrecht-Møllers ærespræmie for opdræt af guldbrystet astrild.
Hr. og fru Fischers ærespræmie for kanarier.
Lorentzens ærespræmie for bedste bastardopdræt.
Wm. Holms ærespræmie for opdræt af nonner.
Nina Buchs ærespræmie for opdræt af chinesiske dværgvagtler.
Redaktørens ærespræmie for bedste kanarie gamle farver.

Udstillingen udsatte indtil
6 stk. ærespræmier.
20 stk. 1. og 2. præmier.

Vi benytter lejligheden til her at takke giverne på det hjerteligste for de smukke præmier, der i den udstillede montre blev beundret af de besøgende.

Enkelte af de to arrangerende foreningers bestyrelsesmedlemmer havde taget deres ferie i dagene omkring udstillingen og suppleret med de aften- og nattetimer, de øvrige medlemmer kunne afse, var der et godt arbejdsfælles-

skab, og der rejste sig snart en værdig ramme til udstillingen, således at, da fuglene om onsdagen begyndte at ankomme var opstillingen stort set tilendebragt. I år var udstillingens dyrlæge Jens Hasholt til stede ved afleveringen og beså dyrene. Det skal straks bemærkes, at intet dyr blev isoleret og kun een unge, som ved ankomsten var meget sløj, døde. Ved afleveringen svigtede kontrollen lidt, men alt gik uden uheld af nogen art, og bestyrelsen ofrede hver en eller to nætter til vagttjeneste for den store samling meget værdifulde dyr.

Torsdag morgen var alt i orden og ganske tidligt gik dommerne i gang med det store arbejde at vurdere og bedømme hver sin gruppe. Vi vil prøve på at lade en af dommerne i hver gruppe komme til orde i næste nummer af bladet med en kort omtale af fuglene.

Inden vi slutter for denne gang skal blot nævnes vor uforlignelige og utrættelige pressesekretær, Røikjær-Johansen, der altid var oplagt og interesseret. Samarbejdet med ham har såvel før som under udstillingen været meget smittende, om vi var aldrig så dødhamrende trætte, blev man altid oplivet og sat igang, når han indfandt sig med pressen, og dette kæmpearbejde, der resulterede i over 150 større og mindre artikler og notitser i Danmarks presse, har været stærkt medvirkende til det store, til tider for store besøg i lokalerne i Haveselskabets have; på det felt er Røikjær suveræn. Vor beundring og tak.

Albrecht-Møller.

I udstillingstiden

Den lille energiske bestyrelse i Stuekultur for Ringsted og Omegn åbnede den 5. nov. en nydelig lille 1½ dages udstilling på Hotel Postgaarden.

Salen var uden dagslys, og dette umuliggjorde en helt sikker vurdering af farverne. Opstillingen og udsmykningen var nydelig udført og udstillingen var bedre end sidste år. Dyrenes kvalitet var jævn god, især var en del fine opdræt af tropefugle.

Undulater var middel, overalt kniber det med et tilpas stort hoved og så størrelsen. Kanarierne var enkelte fine gode typer og helt gode i farverne. Den stærke, brogede stamme, der gennem flere år har domineret her, gjorde sig i år gældende på en god måde. En del voliérer i praktisk størrelse var godt monteret og fornuftigt befolket.

Man må håbe, den lille forening må få udbytte af sit gode arrangement.

Nels og Co.

Sammen med specialklubberne for undulater, kanarier og zebrafinker havde Glostrup Stuekultur 21.—23. oktober åbnet en lille god udstilling på Teknisk Skole.

Lokalet til dette arrangement var ikke godt, der var for lidt lys, og så var det alt for trangt og specialklubberne, som her medvirkede som selvstændige klubber, havde for undulater og zebrafinkers vedkommende været meget uheldige. Hvor har man dog kunnet anbringe kassebure med bagsiden til lyset. Højden kunne være bedre valgt.

Specialklubbernes medvirken prægede iøvrigt udstillingen på en god og seværdig måde. Den rummede 44 numre zebrafinker i klubbens fine nye bure. Det så nydeligt ud, og mange fugle var af høj kvalitet.

Undulatklubbens medvirken havde kun bragt udstillernes antal op på 5 med 21 numre, og her hævdede de engelsktypede undulater sig stærkt som en klasse for sig.

Kanarierne ikke stort over middel, kun ganske enkelte særdeles fine dyr, men også en del som faldt igennem. Det morsomste var her atter at se de udenlandske racer repræsenteret.

Så var de mange ekstrafine opdræt af tropefugle meget seværdige og fine. Det var meget gode og store kuld i ekstrafin kondition, også den dobbelttoppede mågefinke samt den trefarvede var interessante. Der var en pæn samling tropiske duer. Alt i alt var udstillingen nydeligt arrangeret under de givne vilkår. Vi ønsker lykke og held.

Albrecht-Møller.

På udstillingen i Køge var der lagt et stort arbejde i udsmykningen. Der var udstillet mange særdeles gode kanarier, men for mange med flere i burene. Det vanskeliggør bedømmelsen og ødelægger stilen. Også undulaterne led under dette, men blandt dem var flere meget fine fugle. Gennemsnittet var det bedste,

vi har set i provinsen i år. Tropefuglene var det svageste, bortset fra et meget fint opdræt på 3 aleksanderparakitter i topkondition og så årets sensation 1,1 atlasfinker med en unge pdæsenteret i en smuk og stilfuld voliére. Det må sikkert betegnes som landets fineste udstillingsnummer i år; sådan skal det være.

Udstillingen tjener foreningen til ære.

A-M.

I Hotel Baltic's sal havde foreningen »Fuglevennen«, Nykøbing F., 11.—13. nov. åbnet en smuk og righoldig udstilling, og kvalitetsmæssig var udstillingen, som åbnedes af byens borgmester, god.

Af undulaterne var enkelte meget fine dyr, de fornægtede heller ikke slægtskabet med de engelskblodede, som D. U. K. har sørget for importen af. Enkelte udstillere viste her, at de også i opdrættet havde forstand på sagerne.

Kanarierne var ikke så gode, kun en enkelt fugl ragede lidt i vejret, det kneb både med type og farve.

Derimod viste tropefuglene flere ekstra gode numre. Således opdræt af rødhalet astrild, trefarvet nonne, muskatfinker. Det er jo numre, som altid vil score points på et skue.

Opstillingen var god og tjente bestyrelsen til ære.

Et enkelt par hvide højstjerter og et par smukke taranta unger bør også nævnes. Den ene væg var anvendt til en smuk og stilren tombola, udelukkende med smukke og store blomster samt fugle; gjorde et gedigent indtryk. Her var noget at lære, så vi kunne komme bort fra alle de skæmmende galanteri-tombolaer.

Så havde Ohlsens Enke en smuk stand, en konservator havde en god opstilling af fugle og Krag havde lovet aber og krokodiller.

Vi håber, bestyrelsen må høste ære og udbytte af det fine arrangement, der på åbningsdagen havde en meget fin lokal presse.

De-to.

☆ ☆

Redaktøren ønsker alle „Stuefuglene"s læsere en glædelig jul!

☆ ☆

Sluis pokalen

Gennem firmaet Holger Mathiesen, som repræsenterer det store hollandske foder-firma P. Sluis, har Foreningen for Fuglevenner modtaget en meget fin sølvpokal, som hvert år skal uddeles på landsudstillingen imod et mindre erstatningsbæger.

Firmaet har i proportionerne ikke specielt bunden udmærkelsen til noget bestemt resultat, og da firmaet såvel fremstiller opmadnings- som tilskudsfoder til både kanarier, undulater, frøædere og insektædere, skal dommernes skøn være afgørende ved tildelingen.

Vi benytter Lejligheden til her at udtrykke vor taknemlighed til såvel det hollandske verdensfirma, hvis produkter er velkendte og værdsatte, som dets herværende repræsentant, Holger Mathiesen, for den smukke gestus.

Albrecht-Møller.

Alle vegne fra!

Foreningens æresmedlem, direktør Curt af Enehjelm, og frue var her i landet på ferie. Han virkede som dommer for zebrafinker og undulater i Glostrup, rejste derefter sammen med Walther Langberg som dommere til

Mainz, hvor man forsøgsvis dømte undulater efter den engelske standard. Derefter gik rejsen til Holland og tilbage her til landet, hvor han var taler i undulatopdrætterklubben. — Desværre kunne han ikke efterkomme vor invitation til vort novembermøde på grund af andre aftaler, men han var i de sidste dage sammen med gamle venner. — Det friske pust udefra og de gode impulser, han altid medbringer, håber vi må blive omsat i handling.

A-M.

Julemærket i år forestiller hvide silhuetter af fugle på blåsort bund, flere ret gode. Desværre ødelægges de ofte af maskinstemplingen, men fuglevenner kan jo købe sig et helt art og gemme det.

Gennem over et halvt år har et navneudvalg bestående af dr. phil. Holger Poulsen, mag. scient. B. Løppenthin, fuglehandler Munkvard, William Holm og Albrecht-Møller gennemgået navnene på de almindeligst forekommende fuglearter for at finde de bedste og rigtigste navne til vore små venner.

Visse fugle bader i vand og andre i sand, af sandbadere kan nævnes hønsefugle, vagtler samt tropiske lærker, disse bader aldrig i vand og omvendt, en undtagelse er dog gråspurven, den bader både i vand og i støv.

Ved De, at en stor ren svamp er udmærket at spire frø i, man skyller frøet og drysser det i hullerne i svampen og hælder derefter vand over den igen, næste dag kan man atter fugte den og hænge hele svampen ind til fuglene, de skal nok finde frøet, når de er fortrolige med uhyret.

Kanarieunger er selvstændige, når kløften i halen er udvokset.

Dansk Akvarie- og Fuglehandleres Brancheforening har gennem lang tid arbejdet på at sammensætte tre foderblandinger, en til kanarier, en til undulater og en til tropefugle, og i bestræbelserne for at finde frem til det mest alsidige og fornuftige foder har dr. phil. Holger Poulsen, Zoologisk Have, Carl H. Svane, Selskabet for Stuekultur, Svend A. West, Stuekulturs Euglevenner, og redaktør Albrecht-Møller, Foreningen for Fuglevenner, ydet deres bistand, og må håbe på en måde, der vil gavne vor hobby og fuglene hos de mange, som vi aldrig ser i nogen af vore foreninger.

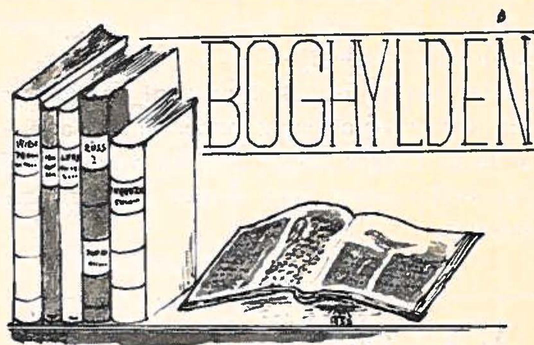

Curt af Enehjelm:

PAPEGØJEBOGEN.

J. Fr. Clausens Forlag.

En virkelig kærkommen julegave til enhver fugleven er den nu udsendte Papegøjebog af Curt af Enehjelm. Anmeldelsen af denne bog er sådan set overflødig, med den kundskab og de erfaringer, forfatteren har, når det gælder fugle og som er legendarisk, kan den kun være helt rigtig, og her er enhver diskussion umulig. Udvalget af arterne er foretaget med en meget heldig hånd og dækker stort set, hvad vi har og kan vente af papegøjer og parakitter i vort liebhaveri. De er opdelt på en meget overskuelig måde, dels efter oprindelsessted og derunder deres biologiske ejendommeligheder.

Artsbeskrivelserne er korte og koncise. Navnene ført op til dato. Er man end ikke helt enig med forfatteren i valget af et par af de danske navne, er dette uvæsentligt. Så rummer bogen et meget udførligt og værdifuldt afsnit om fodring og pleje, opdræt og sygdomme samt voliérer. Det gør bogen næsten uundværlig for den, der arbejder med disse krognæbbede fugle.

Samarbejdet med tegneren Rich. Buch har bundfældet sig i en række aldeles enestaaende tegninger af en del af de i bogen omtalte arter. Rich. Buch er vokset med opgaven, og man beundrer det liv, der er over hans tegninger.

Hellere disse vellignende tegninger, man kan bestemme fuglene efter, end den store kunst, man ikke kan anvende.

Så vil jeg slutte denne ros, idet jeg har bemærket en lidt uheldig placering af nymfeparakitten, der er anbragt to linier for højt, hvilket giver lidt forstyrrelse i meningen. Det vil nok blive rettet i de antagelig snart kommende nye udgaver.

Endelig har Rich. Buch givet Agapornis pullaria hvid øjenring.

Bortset herfra er der kun godt at sige om bogen, der er forfatter og tegner til stor ære — mine gode ønsker følger den på vejen ud til mange fuglevenner, som ønsker god og rigtig vejledning.

Albrecht-Møller.

Var næbbet sort?

Ved foreningens november-møde spurgte et medlem, hvorledes en hun af dominikanerenken så ud. Redaktøren besvarede dette og nævnede som særlig karakteristisk, at dens næb var rødt.

Keld de Fine Mathiesen imødegik dette og hævdede, henvisende til et par hunner, han havde hjemme, at næbbet nærmest var sort, og at det var afhængig af fugtighedsgraden.

Jeg har siden da gransket, hvad der har været tilgængeligt om vidafinkerne, der gennem en årrække har været mit speciale; jeg har gransket mine egne eksemplarer, Zoologisk Museeums, de som p. t. sidder hos fuglehandleren, på sidste udstilling og har diskuteret spørgsmålet med 3 kendte ornitologer og senest med Curt af Enehjelm. Overalt er det samstemmende, at hunnen til dominikanerenken, Vidua macroura (Pallas) har rødt nærmere betegnet koralrødt næb. (For fuldstændighedens skyld skal det bemærkes, at unger har mørkebrunt næb, men da de fleste mørke fugleunger har dette, og der aldrig har været spurgt eller svaret i relation til unger, men hunner, må der ses bort fra dette).

Det er derfor et meget interessant forhold, som vi gerne ville følge nærmere, Jeg tør ikke benægte, at det kan være rigtigt, måske drejer det sig så om en aldrig tidligere beskrevet lokalrace, og vi beder hr. de Fine Mathiessen nærmere beskrive forholdet, evt. tage fuglen med på et møde. — På forhånd tak! *Albrecht Møller.*

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

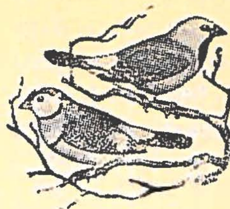

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46. AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste Møde Mandag den 12. December Kl. 20 i Hotel „Københavns" Lokaler, Vesterbrogade 41³

Hr. Lektor Niels Norèn, Malmø, vil tale om: Et Besøg paa et svensk Fuglebjerg i Østersøe, Farvebilleder fra Store Karlsø ved Gottland.

Uddeling af opdrætningsmedaljer.

Bancospil - Køb og Salgsbog - Spørgekasse.

Tag venner og bekendte med.

Bestyrelsen.

Generalforsamlingen

Mandag den 14. november afholdt Foreningen for Fuglevenner sin ordinære generalforsamling i hotel Københavns selskabslokaler, Vesterbrogade 41³.

Formanden bød velkommen og udbad sig et emne til dirigent. Efter nogen søgen fandt man frem til Th. Hörring Nielsen, som modtog valget. Dirigenten takkede for valget og gav ordet til formanden for at give beretning.

Formanden gav oplysning om årets medlemsmøder og bestyrelsesmøder samt de forhandlinger mellem S. F. klubberne og F. F. F., som havde gået forud for sidste udstilling.

Efter at formanden havde afsluttet sin beretning forespurgte dirigenten om nogen havde noget at sige imod beretningen.

Her rejste sig lidt diskussion om klubbernes stillingtagen til udstillingen. Dirigenten henstillede, at man drøftede dette spørgsmål på et sagligt grundlag og foreslog til slut at godkende beretningen. Dette skete.

Dirigenten henstillede til de tilstedeværende

at godkende regnskabet og forespurgte, om man ønskede at regnskabet blev oplæst. Da man ikke ønskede dette og man ikke havde noget imod regnskabets opstilling, godkendtes regnskabet.

Punkt 4, forslag fra bestyrelsen, udgik, da der ikke var indgået noget forslag.

Punkt 5, forslag fra medlemmer. Her var to forslag, det ene gik ud, da det var for sent indsendt. Det andet gik ud på at indbetale kr. 5,00 fra hvert medlem på giro. Da dette forslag krævede lovændring, kunne bestyrelsen kun foreslå at generalforsamlingen vedtog det smukke tilbud, men kun på frivillighedens vej. Bestyrelsen ville med glæde medarbejde på dette smukke forslag og udarbejde forslaget.

Bestyrelsen blev genvalgt, d'herrer Albrecht Møller, C. O. Poulsen og C. F. Cornelius genvalgt med akklamation.

Til bestyrelsessuppleanter valgtes Th. Hörring Nielsen, Kurt Hansen og Th. Nielsen.

De herrer revisorer, Jean Hansen og E. A. Johnsen, genvalgtes.

Da der ingen ønskede ordet til »Eventuelt«, takkede dirigenten for god ro og orden og hævede generalforsamlingen.

Formanden takkede dirigenten for hans udmærkede måde at føre generalforsamlingen til ende.

Efter generalforsamlingen fortsatte man med andespil om 5 ænder og 5 fasaner, og stemningen var god, selv om det blev lidt sent inden mødet sluttede.

K K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Næstformand: K. de Fine Mathiesen, Falkoner Allé 67. Tlf. Go. 6675.
Kasserer: Ernst Petersen, Molbecsvej 16. Tlf. Va 1883 x.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 61, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allé 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

K. K. K.

afholder medlemsmøde onsdag den 7. december i vort nye mødelokale Nørre Central Café, Nørrebrogade 124[1] (Nørrebros Rundel) kl. 20,00. Foredrag.

Medlemmernes opmærksomhed henledes på, at KKK, traditionen tro, afholder sit årlige kåringsskue i samarbejde med Dansk Undulat og Dansk Zebrafinke Opdrætter Klub i dagene den 20., 21. og 22. januar 1956. Vi har i år været særdeles heldige med lokale, idet vi har sikret os K. F. U. M.s festsal på Gl. Jernbanevej 25, der sikkert anses for et af byens bedst egnede til fugleudstilling, idet de er usædvanlig lyse, og bestyrelsen erindrer i denne forbindelse om de specielt udsatte præmier for de »gamle« farver (grøn, gul og hvid samt isabel).

NB. Husk ringe.

Bestilling til den kommende ynglesæson må afgives inden medio december, eventuelt på medlemsmødet, idet der jo må regnes med leveringstid fra leverandøren i udlandet og vi gerne skal have ringene klar 1. februar.

Bestyrelsen.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21, Næsbv, tlf. 16 315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Onsdag den 9. november afholdt foreningen sit årlige andespil. Tilslutningen kunne have været bedre, men hos de fremmødte var humøret højt og samtlige gevinster blev afsat.

Næste møde tirsdag den 13. dec. kl. 20 på Industripalæet. Hr. Magnus Nielsen, Kastrup, vil komme til stede og tale om »Hvad er det, som gør kanariefuglen afholdt?«

Til bortlodningen er denne aften indkøbt 2 par meget fine kanarier, evt. et stk. fuglebur, samt 2 par zebrafinker.

Bestyrelsen.

"D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 12984.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 15. december d. å. kl. 20 hos hr. Sv. Strandberg-Jacobsen, Stengaards Allè 1, Søborg.

„FUGLEVENNEN"

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: L. Johansen, Nystedvej 33
Næstformd: Poul Nielsen, Østre Alle 41
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 19
Sekretær: Kandrup Nielsen, Gaabensevej 88, Kragehave.
Bolvig Hansen, Guldborgsundsvej.

PRÆMIELISTE:

Undulater, åben klasse:

Marius Olson	Sparekassens ærespr.
Marius Olson	1. pr.
Marius Olson	1. pr. A.
Carl Krag	1. pr.

Undulaters opdræt:

Marius Olson	Brd. Møllers ærespr.
Marius Olson	1. pr. A.

Dværgpapegøjer:

Helge Christiansen, Aunede	Ohlsens Enkes æerespræmie.

Kanarie, åben klasse:

Solveig Søndergaard	1. pr. A

Kanarie opdræt:

Poul E. Reinholdt	1. pr. A
Arnold Andersen	1. pr. A
Svend Andersen	1. pr. A
Svend Andersen	1. pr. A

Tropefugle, åben klasse:

Sigurd Hansen	1. pr.
Carl Krag	1. pr.
Kondrup Nielsen	1. pr.
Bech Tingsted	1. pr. A
Lars Johansen	1. pr. A

Tropefugle opdræt:

J. P. Jørgensen	F. F. F. guldmedalje
J. P. Jørgensen	Byrådets ærespræmie
Kondrup Nielsen	Fuglevenners guldmedalje
Kondrup Nielsen	Johansen og Christensens ærespr.
Regner Jensen	Fuglevenners ærespræmie
Lars Johansen	Roland Rasmussens ærespræmie
Kondrup Nielsen	1. pr.
Lars Johansen	1. pr.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 15 par smukke zebrafinker, pris pr. par kr. 5,00 + porto i købers kasse. Dyrlæge **C. J. Andersen,** Stenhøj pr. Frederikshavn, tlf. 35.

Sælges: 1,1 agapornis cana, 1,2 blårygget spurvepapegøje, 6 stk. hvis risfugl, 1,1 creme zebrafinker, alt opdræt 1955. Dyrlæge **Dalborg-Johansen,** Jernbanegade 6, Odense, tlf. 323.

Købes: 1,1 rødhovedet papegøjeamandiner, 1,1 trefarvet papegøjeamandiner (evt. 0,1). **C. Otto Haanshuus,** Fougstads gt. 39, Oslo.

Sælges: 1,0 dominikanerenke.

Købes: Garanteret han solfugl. Quistorff, Halls Allé 13, tlf. Eva 643 x.

Købes: 14—15 årgang af stuefugle (høj pris).

Sælges: Wiese: Tropefuglenes liv fangenskab, I del, meget velholdt, kr. 65,00. The Cage Bird Handbook by Bernard Poe, kr. 19,75, ny, grundet 2 eksemplarer. **C. Munch,** Hvidovrevej 324, Valby.

Sælges eller byttes: 3,3 amherstfasaner, 1,0 Rosella, sælges eller byttes med 0,1 Rosella eller 1,0 sangparakit. **A. Pløger,** Fredericia.

Sælges eller byttes: 1,0 alexanderparakit 70 kr., smuk fugl, ca. 4 år. 1,0 hvid, 1,0 broget zebrafinke à 10 kr., 4,4 grå zebrafinke, pr. par 10 kr. Brogede undulater 5 kr. pr. stk. Eventuelt byttes med 1,1 rødhovedet dværgpapegøje, 0,1 alexanderparakit. Sv. Aa. Wittrup. Tunøvej 3, Frederikshavn.

Sælges: 1,1 yngledygtige agapornis personata kr. 80,00, 11 stk. ungfugle agapornis fischeri, samlet pris kr. 275,00. Chr. Poulsen, Fredericiagade 40, Vejle. Tlf. 881.

Sælges: 4 stk. sorthovedet dværgpapegøje 1955, 10,10 kanarier, gul og rosa.

Købes: 0,5 hvidbroget maagefinker. Egon Larsen, Vintergækvej 2, st., Kastrup.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

31. Aargang JANUAR 1956

1955 ✡ Årsskiftet ✡ 1956

Staalhesten bruser ind paa endestationen. »31. december!« råbes der, »alle skifter!« Toget er standset, det har prustende trukket os alle på rejsen gennem hele årets forskellige landskaber, hver med sin charme og oplevelse, fra starten 1. januar ud i det ukendte, indtil det nu er slut, og her står vi så på tærskelen. Vi benytter de få minutter her til at overveje — vi så undervejs andres slid og ildhu — deres værk og resultater, og alt sammenlignede vi med vort eget. Noget beundrede vi, andet gled vi let over, men forskellige, som vi er, var det ikke det samme — en glædede sig i forårets de mange muligheder og det vågnende livs atomkraft, en anden betragtede det gryende liv med udvælgelse og sammensætningens spændende romantik — når der i fuglestuen fra intet blev bygget, leget, lagt æg, ruget, indtil det nye livs under sprængte æggeskallen og den lille fugleunge lå selvbevidst, men hjælpeløs, under den gamle fugls forsorg — andre fulgte udviklingen gennem sommerens solfyldte egne ind i høstens, frugtens selvstændighedsprægede rige, hvor alt tælles og vejes, bedømmes og vurderes, for så at fortsætte gennem den sidste mørke tunnel, inden vi nåede endestationen, — men klokken er bleven mange — der er kun få sekunder tilbage, og vi skal over på den anden perron. — Toget holder der allerede. »1956« står der, dampen er oppe, nu er der grønt lys — afgang — mere og mere fortaber sidste års rejse sig, — snart er det hele historie — og hvad vil det nye år så bringe — ingen ved det — vi går til vore kupévinduer for at iagttage og opleve — vi ses igen næste gang, der skal skiftes — indtil da: god rejse, 1956, og

— et rigtig glædeligt nytår!

Albrecht Møller.

GRANATASTRILDEN

(Granatina granatina)

Farvebeskrivelse:

Han: Pandebånd og overhaledækfjer koboltblå, kind- og øreområde violet, isse, nakke, halssider, bryst, bug, skuldre og ryg rødbrun, vinger mørkebrun med rødbrune rande, undervingedækfjer hvidliggrå, hale sort, øjne sortbrune, næb rødt, ben rødliggrå.

Længde: 130—160, vinge 55—60, hale 65—90 mm.

Hun: Overside gråbrun, hoved rødbrun udvisket pandebånd, overhaledækfjer lyseblå, hovedsider lysere og mindre udbredt violrødt, undersiden lys gulbrun, strube og underhaledækfjer hvidlig, næb lysere.

Ungerne: Som hunnen, men mere utydelig tegnet og mere isabelgråbrun.

Udbredelse: Sydafrika, oftest parvis, men til

tider også i mindre flokke, færdes oftest i lave buske og krat.

Næring: Frø, som den i reglen finder på jorden mellem urter og buske.

Rede: I tornebuske, ca. 1 meter over jorden, bygget af græs og plantetrævler, indvendig foret med hår og fjer. Selve reden er lukket, ret omfangsrig og med sidevendt indgangshul.

da den i naturen yngler i den periode af året, hvor nattemperaturen synker stærkt, er reden altid polstret meget tykt, og under hele rugningen bringer hannen stadig fjer og fine hår ind i reden.

Medens granatastrilden den største del af året er fredelig og fordragelig overfor andre fugle, er den upålidelig, når den får en rede at

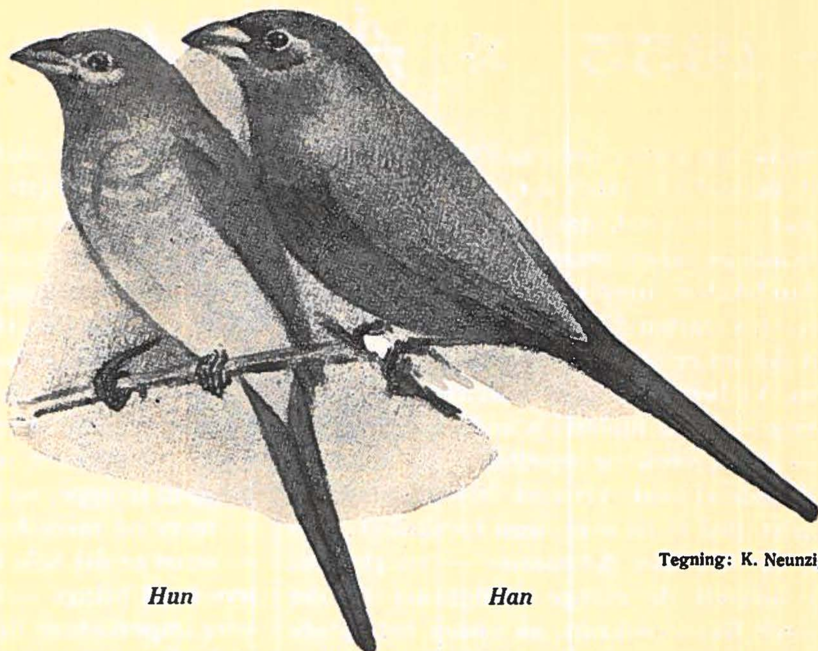

Granatastrild

Æg: Der lægges 3 stk. hvide (18 × 13 mm). Dens yngletid falder i den sydafrikanske vinter. Der ruges 13 dage, væsentligt af hunnen, men også hannen afløser.

I fangenskab er det en god og stærk fugl. Den importeres ofte i ganske unge eksemplarer, idet fuldvoksne fugle vanskeligt lader sig flytte, og af importerede dør altid en del, ganske vist flere tidligere end nu, hvor antibiotica og varmelamper er en god hjælp under akklimatiseringen.

Granatastrilden passer bedst i en voliére, hvor dens temperament og smukke farver kommer helt til sin ret, og her kan dens smukke og behagelige sang, som begge køn ofte og gerne lader høre, bedst nydes.

Der bygges i reglen en stor lukket rede, og

forsvare. Man gør derfor ret i hurtigst at fjerne mindre fugle, når den begynder at bygge.

I Afrika færdes den ofte i Selskab med broget astrild og angola sommerfuglefinke, og ofte går det at holde disse i voliére sammen med rugende granatastrilder, blot der er god plads.

Det er ikke ualmindeligt, at granatastrilden bygger rede og lægger æg, også rugningen gennemføres planmæssigt, men så opstår vanskelighederne, idet fuglene ofte nægter at made ungerne. I reglen skyldes det uegnet føde; der kræves nemlig animalsk foder, og i den periode, fuglene yngler, kan friske myreæg ikke skaffes; så må man bruge Dafnier eller Enchytræer og meget små melorme samt spiret frø.

Som ovenfor nævnt opholder fuglen sig i

frihed meget på jorden og opsamler her nedfaldent frø, væsentligt græsfrø, men man kan i fangenskab også godt give tilskud af senegal og de andre smaakornede hirsearter samt kanariefrø. — Med senegalkolber går man sjældent forgæves.

Der findes for tiden en del par af denne smukke fugl i handelen, og enkelte gode og stærke par har fundet ejere blandt vore dygtige opdrættere, hvor jeg ved enkelte par har bygget rede og lagt æg og en enkelt hun har også ruget. Det ville være morsomt atter at få unger af denne art og dermed slå den 20 år gamle rekord som fru V. Nielsen, Odense, har for opdræt 1936.

Hvis nogen af de lykkelige ejere finder, at jeg har glemt noget, eller de gør nye værdifulde erfaringer, er jeg meget glad for et par ord derom.

Albrecht Møller.

OPDRÆT AF GRÅ KARDINAL

Paroaria coronata (Miller)

I november måned 1954 blev jeg tilbudt et par grå kardinaler, som jeg straks købte. Fuglene blev anbragt i et større bur i mit fuglehus, men det viste sig at være nogle meget vilde fugle, der flagrede forskræmte rundt i buret ved mindste forstyrrelse. Jeg regnede med, at deres skyhed ville fortage sig og lod dem blive i buret et par ugers tid, men de var stadigvæk vilde og kunne ikke falde til ro. Jeg besluttede nu at flytte fuglene ind i en afdeling i fuglehuset, et rum, der måler ca. 2,25 × 2,75 m. Her blev fuglene så sluppet ind, og jeg kunne se, at de straks befandt sig meget bedre her, end de havde gjort det i buret.

Kardinalerne viste sig at være meget fredelige overfor de fugle, som de var bleven sat sammen med. Der var nu i voliéren, foruden kardinalerne, en blandet samling, som bestod af kanariefugle, zebra-, bælte-, tiger- og pavefinker, grå-, orangekindet- og olivengrøn astrild, diamant- og zebraduer, vagtler samt blårygget spurvepapegøjer.

Da jeg havde haft kardinalerne i godt to måneder blev hunnen desværre syg, og i løbet af et par dage døde den; nu havde jeg kun hannen tilbage.

Sidst i marts 1955 blev jeg heldigvis tilbudt en anden hun, som jeg købte og modtog denne den 4. april. Hun blev straks sat ind til hannen, der omgående begyndte at synge og danse for hende, og de var hurtig gode venner, og allerede en uge efter begyndte de at slæbe strå ind i en rede, der hang oppe på væggen; det var en lille lukket rede lavet af træ med fletværk på siderne og med indgang fortil, men her var ikke megen plads, en så stor fugl kunne dårligt nok være derinde. Efter at have forsøgt i en uges tid med at få lavet en rede her, opgav fuglene dette og flyttede ned i en større rede, som hang lige under og ca. 1 m over gulvet. Denne var en firkantet trærede med tag over og med sider af lodrette ståltråde og med indgang på forsiden, redens indvendige mål ca. 11 × 11 cm. Reden hang frit på væggen; heri var en kanariehun omtrent færdig med at bygge sig en rede; hun blev nu jaget væk derfra og efter at kardinalerne havde fået hendes rede jævnet lidt ud begyndte de at bygge deres egen rede ovenpå. Herved sparede de jo en del byggemateriale. Begge fuglene byggede og brugte hertil hovedsagelig kokostrævler samt enkelte grovere strå. I løbet af nogle dage var reden bygget; det var en åben rede med dyb fintformet redeskål, til hvis indvendige udfodring udelukket var anvendt kokostrævler. Den 25. april blev det første æg lagt, den 27. var der 3 æg i reden og rugningen begyndt; der blev ikke lagt flere æg.

Æggenes bundfarve var nærmest grågrønlig og tæt besat med brunlige pletter, noget lignende almindelige spurveæg, men måske lidt større end disse.

Hunnen rugede alene om natten, men om dagen blev den af og til afløst af hannen, men ikke på nogen bestemte tidspunkter og heller ikke så længe ad gangen, men han var altid parat til at tage fat, når hun gik af reden.

Kom en af de andre fugle nærmere til reden

end i en omkreds indenfor en halv meters afstand, blev den, selv om det også var en af spurvepapegøjerne, omgående drevet bort, men udover dette var kardinalerne absolut fredelige.

Den 9. maj var der kommet 2 unger i reden, den 10. var den tredie unge også udruget, men denne var en del mindre end de to første unger.

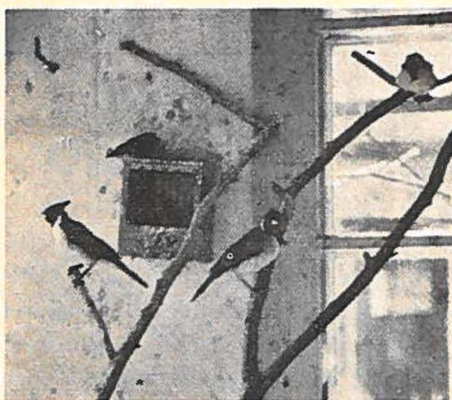

Fot.: Lindegaard

Grå kandinal (hele familien)

Ungerne var meget mørke i hudfarven og stærkt dunede, dunene omtrent sorte, næbbet bredt med store gule mundvige, stort gab med rødt svælg. Ungerne blev madet af begge de gamle, dog var hunnen den hurtigste til at flyve til reden, hannen skulle altid betænke sig lidt, så den nåede ikke at komme så tit som hunnen. Ungerne blev for største delen madet med melorme, som de gamle fugle tog og beholdt i næbet uden at sluge dem, hvorefter de fløj op i reden og gav dem hele til ungerne. De første dage kunne ungerne kun tage de mindste orme, men det var en kolossal masse melorme, der skulle bruges, flere og flere efterhånden som ungerne voksede til. De andre fugle tog også en del af dem, selv om kardinalerne altid var parat, såsnart jeg var der med orme til dem.

Efter at have fået ungerne var de gamle blevet meget tillidsfulde.

Der blev til opmadningen, foruden melormene, også brugt noget opmadningsfoder; dette består af tørret og fintmalet franskbrød tilsat lidt tørmælk, som blandes med findelte, hårdkogte æg og tilsat reven gulerod.

Da det efterhånden svandt stærkt i ormene i mine melormekasser, prøvede jeg at give fuglene en del møllarver (melmøl), som jeg fandt i noget gammelt klid, og dem var de meget glade for; hunnen kunne tage indtil en halv snes i næbet af dem, inden hun fløj op i reden med dem. Jeg prøvede også at give små regnorme; der blev også taget nogle af dem, men kardinalerne ville helst have de andre orme. Myrepupper, som sikkert havde været godt, var på det tidspunkt ikke til at finde. På grund af det meget kolde forår vi havde, var der endnu ingen pupper i myretuerne, så dem fik ungerne ikke før efter at de var begyndt at æde selv, men var da meget glade for dem.

Den 25. maj, 14 dage gamle, fløj 2 unger af reden, den tredie unge, som hele tiden havde været den mindste, var da død om natten.

Ungerne forlod reden fuldt befjerede, men med kort hale, toppen på hovedet var begyndt at vokse ud. Tegningen var som de gamle fugles, hovedet havde ikke den røde farve, men var i stedet på siderne okkerbrunlig, toppen og strube mørk brunlig, øvrige farve omtrent som de gamles, men mere matte og brunlige.

Den 1. juni, kun en uge efter at ungerne havde forladt reden, lagde hunnen igen et æg i den samme rede, den 4. var der fire æg i reden. Altså igen et æg hver dag. Men i de dage var det nær gået galt med ungerne. De gamle havde travlt med æglægningen og hvad dertil hører, og derfor ikke rigtig tid til at tage sig af dem. Ungerne var efterhånden kommet til at se noget sløje ud på grund af sulten; de fandt dog på at pille lidt i opmadningsfoderet, men det var ikke meget, de fik; de kunne endnu ikke rigtig klare det selv.

Nu begyndte de gamle igen at ruge, og heldigvis tog de igen fat på at made, men nu var det mest hannen, men også hunnen madede, når hun en kort tid var af reden, og ungerne trivedes nu igen godt og begyndte snart at æde selv, men blev endnu og indtil de var to måneder gamle madet, skønt det vist ikke havde været nødvendigt så længe.

Æggene af 2. kuld viste sig at være ubefrugtede; senere blev der lagt endnu et kuld på 3 æg, men af dem kom der heller ingen unger. Der blev nu ikke gjort flere forsøg på at yngle, men de gamle fugle begyndte nu på fældningen.

Ungerne trivedes stadig godt og er nu (i november måned) fuldt så store som de gamle

Fot.: Lindegaard.

Unge af grå kardinal.

fugle. Farven på hovede, top og struben er nu stærk mahognirød, men der går nok en tid endnu, inden de har de gamles rene røde farve; en af ungerne er begyndt at synge. De gamle fugle er nu færdige med fældningen og er meget smukke.

J. P. Lindegaard.

Landsudstillingen af Fugle 1955

Dommerne har ordet.

A. KANARIER.

Også på denne udstilling fremgik det tydeligt, at det stadig er den „røde" kanarie, der har opdrætternes største interesse. Selv om det må erkendes, at den „røde" kanarie er en meget smuk fugl — vel at mærke — når dens farve og type er, som de skal være, så ville det nu alligevel være rart, hvis flere opdrættere også interesserede sig for andre farver og navnlig også andre racer.

Det vil efter min mening gøre vore kanarieudstillinger mere afvekslende og interessante.

Som så ofte før fandtes den bedste fugl også denne gang blandt de rosa kanarier. På disse fugle har opdrætterne efterhånden fået en glimrende type, hvorimod type og farve lader meget tilbage at ønske. For den „røde" kanaries vedkommende er der ingen fremgang at spore, hvis man ellers kan dømme efter de udstillede fugle.

Nogle opdrættere er vistnok af den mening, at før vi får den ventede standard for den „danske" kanarie, før kan der ikke laves en virkelig god fugl. Måske — jeg er nu alligevel lidt bange for, at det så først bliver rigtig svært. Selv om også jeg mener, det ville være rigtigst med en standard, tror jeg ikke på, det så vil blive nemmere at lave virkelig gode kanarier.

Hvordan er det med alle de racekanarier der findes standard for? Hvorfor er der kun ganske enkelte opdrættere der er interesseret i disse fugle? Det skulle vel ikke være fordi, at ihvertfald nogle er vanskelige at lave.

Lad os imidlertid håbe at disse opdrættere har ret i, at de gode kanarier kommer når vi først har standarden, men det er nu svært for mig at se, at mangelen på en standard kan være skyld i, at vi opdrættere ikke kan lave en virkelig god farve på vore kanarier.

William Holm

B. UNDULATER.

Det var en forholdsvis let opgave at bedømme de få udstillede undulater, bortset fra bedømmelseskortene ikke var tidssvarende.

Der var kun nogle enkelte fugle i topklasse, hvor hr. W. Langbergs grågrønne hun, med en god type, størrelse og farve var den bedste, samme udstillede en viol han som velnok var udstillingens mest beundrede undulat med sin skønne farve. Der var nogle gulvinget grønne som manglede noget i størrelsen, men da det er en svær farve at arbejde med, var de ret gode. Som helhed vil jeg nok sige, at de fleste af undulaterne havde for lille hoved. Så vil jeg henstille til udstillerne at anmelde farverne rigtig, og håbe, at på de kommende udstillinger vil der være betydelig flere af disse farveprægtige fugle.

Jørgen Christoffersen

C. MÅGE- OG ZEBRAFINKER.

Tager man i betragtning, at eksteriørbedømmelse af zebrafinker endnu er i støbeskeen herhjemme, må det indrømmes, at disse fugle var pænt repræsenteret på udstillingen.

1 par normalfarvede var særdeles gode i ty-

pe og farve. Enkelte par af de isabellafarvede var ret gode i farve og størrelse, blandt de hvide var der enkelte med stænk af mørkere farve. Fordelingen af farverne hos de brogede kunne ønskes noget bedre. Af sølvgrå var der kun mødt to par, hvoraf det ene par var ret gode. Det vil i fremtiden være interessant at få bekræftet om de såkaldte »stænkede« virkelig er en mutation.

Som helhed skal nævnes, at en alm. fejl hos flere af fuglene var dårlig vingestilling og hængende hale. En forbedring af typen var ønskeligt hos så godt som alle fuglene, dette kan kun opnås ved et målbevidst arbejde.

Endelig skal nævnes, at trådbure ikke egner sig som udstillingsbure for zebrafinker, det bør være kassebure.

Blandt mågefinkerne var der især to numre, der var særdeles gode, det var: 6 stk. røde med top og 1,1 mørke m. unger. Mågefinkerne bør i lighed med zebrafinkerne på vore kommende udstillinger udstilles parvis. En specialklub for mågefinker er i høj grad tiltrængt.

Alt i alt må udstillingen betegnes som vellykket, og den gav gode udsigter for fremtiden.

A. Ryder-Tønnesen.

D. TROPEFUGLE.

I afdelingen »Tropefugle«, d. v. s. frøædende samt insekt- og frugtædende spurvefugle, sås en smuk repræsentation af de arter, der for tiden findes på fuglemarkedet, ialt godt 80 numre. Af finker var der 12 numre, af insekt- og frugtædere 5. Resten var væverfinker (pragtfinker, enker, vævere, en enkelt spurv), men såvel hvad arter som hvad individer angår er denne gruppe jo også langt talrigere repræsenteret i vore bure og voliérer end de to andre.

Det var en glæde at se de smukke opdrætningsresultater af de små, almindelige væverfinker som grå, orangekindet, rødhalet og guldbrystet astrild, sommerfuglefinke, trefarvet nonne og blodnæbsvæver, hvis formering i fangenskab har voldt adskillige af de gamle, forlængst afdøde fugleholdere hovedbrud og praktiske vanskeligheder.

Af sjældnere arter var der bl. a. unger af auroraastrild, ringastrild, sivastrild, korthalet bæltefinke og sidst, men ikke mindst, en samling på 16 unger af sorthovedet gouldsamadine, 4 kuld, samt en unge af kapvæver.

Af almindelige arter manglede f. eks. båndfinken, som kun få fugleholdere vil have med at bestille, fordi den har den »uheldige« biologiske egenskab, at den vil ruge i en anden fugls rede. Det vilde være ønskeligt om en eller anden fuglefænger ville hjemsøge Madagascar og bringe nogle dværgskadefinker, og med vemod må noteres, at de fortrinlige rødhovedede og trefarvede (blåhovedede) papegøjeamadiner er borte.

Af finkerne manglede rækken fra det nordamerikanske fastland (farvefinker, rød kardinal); de udstillede arter hørte hjemme i Sydamerika eller på Antillerne. Man savnede også kapucinersiskenen, der var ret almindelig for en snes år siden, og som er indført igen i de seneste år, men til tårnhøje priser.

Af de egentlige tamfugle blandt frøæderne var kanariefugle, mågefinker og zebrafinker udstillet i specialgrupper, men risfuglen, der ikke har nogen specialklub, var betragtet som tropefugl. Afgrænsningen kan være vanskelig her. Hvis en vild kanariefugl undtagelsesvis skulle komme hertil, ville den sandsynligvis blive udstillet som tropefugl; den kan ikke bedømmes efter de anvendte pointskalaer. For mågefinkens vedkommende falder denne diskussion bort, da den tilsvarende vildfugl ikke kendes med fuld sikkerhed. Af risfuglen og zebrafinken, den første gammel, den sidste ung som tamfugl, er både den vildfarvede fase og fangenskabsvarianterne yndede burfugle, og i denne forbindelse skal nævnes et par zebrafinker, der var udstillet som *Taeniopygia castanotis mungi,* men som druknede i vrimmelen; det var formentlig importerede vildfugle. Efter min mening burde de ikke være bedømt efter samme pointskala som de fugle, der måske har både 30 og 50 generationer mellem sig og forfædrene, som i sin tid blev importeret fra Australien.

10 præmier uddeltes til deltagere inden for gruppen »Tropefugle«, men faktisk var adskilligt flere numre præmieværdige.

Det var en smuk udstilling, hvis gæster har modtaget mange lærerige indtryk.

B. Løppenthin.

E. PAPEGØJER, PARAKITTER, VAGTLER OG DUER

Udstillingen i haveselskabets have bød på en smuk samling af papegøjer og parakitter, særlig må fremhæves opdræt af Rødvingede Græsparakit, Agapornis cana samt 1 par Bjærglori med 2 unger. Der fandtes fine kuld af Blårygget Spurvepapegøje. Dværgpapegøjerne var godt repræsenteret med mange fine dyr. En samling Agapornis roseicollis var efter alderen for matte i farven, selv for ungfugle skal farven være ren og klar i den sartrosa farve.

Samlingen af duer og hønsefugle var smukt repræsenteret. Af sjældenheder må særlig fremhæves 1,1 rødstrubet løbehøne, vagtlerne var alle anbragt i praktiske monterede bure, for de besøgende et vink om hvorledes de bør indrette bure for sine vagtler.

Samlingen af duer var ligeledes i fin kondition.

Aage Madsen

F. BASTARDER

Bastarderne på udstillingen var navnlig repræsenteret af opdræt indenfor slægten Lonchura, hvortil hører nonner, sivfinker og mågefinker.

Der var opdræt i 2. og 3. generation: Sorth. nonne × tref. nonne/mågefinke og sorth. nonne/mågefinke × mågefinke, hvilket viser, at bastarder ikke i alle tilfælde er golde.

Bedst var det imidlertid at forsøge med bastarderne indbyrdes, for om muligt bevare det opnåede særpræg ved tilbageparring til forældrefuglene falder yngelen tilbage til den ene eller anden af forældrene og mister herved karakteren af bastard. Et par fugle i 1 gen. efter sorth. nonne × mågefinke, udstillet af hr. Im. Nielsen, Valby, var for eks. meget smukkere og særprægede, mens fugle faldet efter disse bastarder ved tilbageparring til mågefinke lignede påfaldende alm. mørke mågefinker og var ikke karakteristiske som bastarder.

Rich. Buch.

PRÆMIELISTE

F. F. F. vandrepokal for kanarier:
L. P. Hansen, 0,1 rosa.

F. F. F. vandrepokal for undulater:
W. Langberg, 0,1 grågrøn.

F. F. F. vandrepokal for tropefugle:
J. P. Jørgensen, opdræt af rødhalet astrild.

F. F. F. bestyrelses vandrepokal:
Leo Skovgaard Nielsen, opdræt af gråastrild.

Sluis vandrepokal:
J. Bjerregaard Petersen, opdræt af Goulds Amandine.

S. F. bestyrelses ærespræmie:
Folmer Prip, opdræt af turkis parakit.

Sv. Langs ærespræmie for insektædere:
A. Husted, 1,1 bladfugl.

Folmer Prips ærespræmie for vagtler:
Albrecht Møller, for opdræt af chin dværgvagtler.

Aage Poulsens ærespræmie for vævere:
Albrecht Møller, for opdræt af kapvæver.

G. Ronchs ærespræmie for australske finker:
Svend Lang, Saunte, opdræt af korthalet bæltefinke.

Albrecht Møllers ærespræmie for opdræt af guldbrystet astrild:
Frede Johansen.

Lorentzens ærespræmie for zebrafinker:
W. Langberg, 1,1 normalfarvede.

Hr. og fru Fischers ærespræmie for kanarier:
Børge Nielsen, 1,0 rosa.

Lorentzens ærespræmie for bastardopdræt:
Rich. Buch, sorth. nonne × brunbryst. sivf.

Wm. Holms ærespræmie for opdræt af nonner:
Frede Johansen, opdræt af trefarvet nonne.

Nina Buchs ærespræmie for opdræt af chin dværgvagtler:
Knud E. Christoffersen.

Redaktørens ærespræmie for bedste kanarie (gl. farver):
Magnus Nielsen, 1,0 gul kanarie med top.

Udstillingens ærespræmie:
Willy Chr. Andersen, 1,0 sølv isabel delutes. Kanarie.

Udstillingens ærespræmie:

W. Langberg, 1,0 himmelblå undulat.

Udstillingens ærespræmie:

Albrecht Møller for montering af vagtel-voliére.

Udstillingens ærespræmie:

Halvar Carlsson, rødstribet løbehøne.

1. præmie:

L. P. Hansen, Odense, 1,0 rødorange kanarie

L. P. Hansen, Odense, 0,1 rødorange kanarie

Magnus Nielsen, Kastrup, 1,0 rosa kanarie.

Willy Chr. Andersen, 4,0 rosa kanarie.

W. Langberg, 1,0 violkobolt undulat.

M. Nielsen, 1,1 isabel zebrafinke.

Svend Lang, Saunte, opdræt af orangekindet astrild.

J. Dalborg Johansen, Odense, opdræt af agapornis cana.

Aage Poulsen, Skibby, opdræt af bjerglori.

Im. Nielsen, sorth. nonne × mågefinke.

Egon Henriksen, Helsingør, for montering af voliére.

Børge Nielsen, 1,0 rosa kanarie.

2. præmie:

L. P. Hansen, 0,1 rosa kanarie.

Willy Chr. Andersen, 4,0 rødorange kanarie.

Marius Olsson, Nykøbing F., 1,0 kobolt undulat.

Skovgaard Nielsen, Holbæk, 6 mågefinker, røde med top.

Jens Nielsen, 1,1 sølvgrå zebrafinke.

Johs. Jeppesen, Glostrup, opdræt af aurora Astrild.

Vilhelm Clausen, Holbæk, 1,0 magellansisken.

Jacobsen, Kærmark, opdræt af Apapornis fischeri.

Aage Poulsen, Skibby, opdræt af Alexander parakit.

Rich. Buch, bastard; muskatfinke × trefarvet nonne.

TALEKONKURRENCEN FOR PAPEGØJER.

1. præmie:

Louis Guldmark, Krogerupgade 49², »Lora«.

2. præmie:

Aase Larsen, Nørrebrogade 49³, »Lola«.

Grosserer K. M. Hansen, Gentoftegade 94, »Rikke«.

SKRIFTLIG INDSENDT ORDFORRÅD:

2. præmie:

J. Dahlborg Johansen, Odense, grå »Jaco«.

UNDULATER.

2. præmie:

Edith Sandt, Sortedams Dossering 25, »Jacob«.

---

25. Januar 1956

Reserver denne aften i Deres nye kalender, for denne aften kl. 20 vil der blive fællesmøde med præmieuddeling mellem „Stuekulturs fuglevenner" og „Foreningen for fuglevenner". Hertil har man lejet festsalen i Restauration „Karnappen", Niels Hemmingsensgade, og vi byder på et meget fint program:

1: Velkomst
2: Underholdning, kgl. skuespiller Søren Weis-Abildholt
3: Gennemgang af udstillingen ved dommerne
4: Præmieuddeling ved protektor dr. phil. Finn Salomonsen
5: Kaffebord
6: Mikrofonen har ordet
7: Vi kigger i rederne. Causeri ved ****
8: Afslutning

Konferencier: Albrecht-Møller.

Alle medlemmer er velkommen, og vi håber, en del tager venner og bekendte med,

Eventuelt (hvis tiden tillader det) bancospil.

POINTS-KORT

Må jeg have lov til, med den sidste udstilling in mente, at komme med et lille klagesuk! Lad mig straks anføre, jeg har intet at kritisere, hverken på bedømmelsen i Glostrup eller Haveselskabets Have, og der er slet ingen bråd i dette, men jeg synes blot at kritiken af zebrafinkerne er uklar. Jeg havde ærlig talt glædet mig til en pointsbedømmelse, som det sker med kanarier og de fleste steder med undulater. Sidder man med to kort over bedømmelse af fugle, kan man ikke tydeligt se. hvor disse fugle ligger, medens forskellen på 76 og

85 points er indlysende, og man kan af de forskellige rubriker tydeligt se, hvor det skorter.

Var det ikke muligt, at vi på de kommende udstillinger kunne få pointsbedømmelse for måger og zebrafinker, eventuelt en farvetavle her i »Stuefuglene« med de normale og mutationerne?

Sidder man, som jeg i øjeblikket gør, med hele den på kortene anførte kritik foran mig, er jeg aldeles desorienteret, medens pointskortene for kanarier, hvoraf jeg har afskrevet en del, som interesserede mig, sætter mig i stand til ganske nøjagtigt nu bagefter at lægge kortene i den helt rigtige rækkefølge blot ved at se på de anførte points.

Hvad siger de øvrige medlemmer? Naar jeg taler med en eller anden om det, giver de mig altid ret. Kunne vi så ikke her få at se deres argumenter for eller imod pointkort.

»Zebrafinke-udstiller«.

Må vore fugle ikke ha' hule siddepinde?

Nej — det bliver der altså sagt og skrevet, at de ikke må, det samler mider — ja, men er det ikke en fordel at få dem samlet, så ved man, hvor man har dem. Jeg kommer til at tænke på en historie; det var i gamle dage, da var der folk, der gik rundt på gårdene og udryddede rotter. Nu havde man fra en gård sendt bud efter en sådan mand; man var så plaget af rotter. — Nå — manden kom også, sådan lige til middagstid, det skulle han jo nok passe. Da middagsmaden var sat til livs, satte han sig ud på trappestenen i gården, fattede fastere om sin stok og sa': »Så — nu kan I godt komme med alle de rotter, I har, så skal jeg nok udrydde dem!«

Er det ikke det samme med miderne? Kan man bare få dem samlet sammen, så er de nemme at udrydde. Det er jo sådan, at det er ikke de hule siddepinde, der skaber utøj, det er fuglene og varmen, hvordan det så går til, et skjulested, hvor de formerer sig skal de nok finde, om det så er uden for buret. Jeg har flyvebure med kanarier, både trådbure og kassebure, jeg har brugt pinde, der ikke var hule, mider kom der jo i den varme tid, jeg måtte opstøve dem både i og uden for burene. Så gik jeg over til at bruge smækre årgamle skud af hyld. Med fint sandpapir strøg jeg det ru af barken og havde nu nogle gode, ikke for glatte siddepinde. Når sådanne pinde havde været inde i varmen nogen tid, trak marven i enderne sig sammen, så der fremkom hulheder. Jeg vil regne disse siddepinde for de rene dødsfælder for miderne. Det er vel sådan, at når utøjet efter endt overfald går tilbage langs pindene, tager de det første det bedste velegnede skjulested, de støder på, og det er enden af siddepinden, — og så har man dem, jævnlig eftersyn, og er der det mindste tilløb til utøj, så enderne af pindene ned i en lille skål med petroleum. Efter at jeg er begyndt at bruge disse pinde, kender jeg ikke til at have utøj i mine flyvebure. Fortroppen bliver slået ned med det samme.

Bambuspinde vil jeg dog ikke anbefale at bruge, de er for glatte, men det er en anden historie.

Magnus Nielsen.

Plastik-fuglebure

Der er nu herhjemme bragt et fuglebur på markedet helt af plastik. Ganske vist ved jeg, at alt for tiden skal være af plastik, og man gør bedst i at have den mening, som for tiden er gældende på bjerget, — men alligevel siden jeg for $1^1/_2$ år siden så buret i Hamburg og senere flere steder i Holland, har jeg på vore fugles vegne glædet mig over, at det endnu ikke var nået over grænsen, og jeg havde håbet, at vore dygtige burfabrikanter, som gennem årene har fremstillet absolut 1. klasses

gedigne og praktiske trådbure til fornuftige priser, kunne have holdt uhyret borte, desværre er det nu alligevel sluppet ind!

Gennem mange år har vi frarådet glatte siddepinde, men aldrig har vi dog været udsat for så glatte pinde, som plastik pindene. Det er helt umuligt for fuglene at holde fast, og den kan aldrig finde hvile på pindene!

Buret er efter vor mening også for tæt, således at det trykker fuglen. — Til undulater, som ynder at sidde op på burenes sider, er det helt umuligt; de vil altid glide ned, og hvorledes mener man, at en undulat vil komme op, når den har været på bunden. Det lader sig vanskeligt gøre, den ligger og karter med de korte ben på den spejlglatte bund. For at gøre det rigtigt galt er der sat skrå stykker mellem bund og de lodrette vægge: det vil hindre fuglen i at tage næbbet til hjælp for at komme op.

Foderkopperne er kantede og med så små rum, at rengøring af hjørnerne er meget besværlig.

Hvorledes buret vil komme til at se ud, når det en tid er sprøjtet med vand indvendig, for det vil være meget svært at vaske og rengøre dette upraktiske bur, er en anden sag.

Skal De bruge et fuglebur, kan vi herefter mere anbefale Dem at købe et trådbur.

Albrecht Møller.

Husk

Flytning og adresseforandring må ske til postvæsenet!

Udebliver bladet

bedes man først henvende sig til postvæsenet.

KONTINGENTET 1955-56

i Danmark.................. kr. 12—
Medlemmer bosiddende i Skandinavien og udlandet................ kr. 15—

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

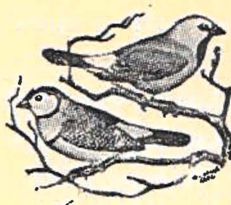

Næste møde

Mandag den 9. januar kl. 20:
Hotel Københavns selskabslokaler, Vesterbrogade 41, 3. sal

1. Meddelelser fra bestyrelsen
2. Foredrag: Magnus Nielsen „Før kanarierne sættes i hæk!“
3. Bancospil
4. Købs- og salgsbog
5. Eventuelt

Bestyrelsen.

Husk fællesmødet 25. januar i „Karnappen“ — se herom andetsteds i bladet.

Mandag den 12. december afholdt foreningen sit sidste møde i det gamle år.

Formanden bød velkommen og henvendte sig til hr. lektor Niels Norén, Malmø, og takkede denne, fordi han ville gæste vor forening og fortælle os lidt om sine oplevelser på Store Karlsø ved Gotland.

Forinden hr. Norén fik ordet bad formanden, hr. Keld de Fine Mathiesen, om at fortælle medlemmerne sine iagttagelser angående dominikanerenken med sort næb.

Hr. de Fine Mathiesen fik derefter ordet og fortalte følgende:

I sin voliére havde han nogle dominikanerenker, hunner, med mørkfarvet næb. Farven er nærmest mørkbrun. Disse fugle, som omtales, hævder de Fine Mathiesen har været i hans eje ca. 5 år, og da man regner med at

vidafinkerne er 3 år om at udfarve, kan der altså ikke være tale om unger. Hr. de Fine Mathiesen fortalte, at han i sommer havde beholdt nogle eksemplarer af dominikanerenken oppe i sin stue, og disse beholdt deres koralrøde næb. Om fugtighedsgraden så kan spille ind ved at fuglene går i voliére, ved man ikke, men det eksemplar, som blev fremvist ved mødet, var med mørkt næb.

Hr. Norén fik derefter ordet og førte medlemmerne med på en rejse til Gotland til Store Karlsø med de svenske fuglebjerge.

Man tog med damper til Visby og derfra til øen Store Karlsø. Foredraget blev ledsaget med farvefotografier; man så ankomsten til Visby og sejladsen til Store Karlsø med dens rige blomsterflor af sjældne arter, adonis, anemoner, ramsløg, vilde roser, hvide primula, som man ikke kender i Danmark, orkidéer af forskellig størrelse og farve, en blomst som kaldes Adam og Eva, farven var henholdsvis rød eller hvid, blomsterne mindede meget om hyacinter, en skøn orkidé, som bar det smukke navn »Jomfru Marie«.

Vi stiftede også bekendtskab med et Marsvin af hvis ryg man kunne tilberede en herlig bøf. Af fugle så man et par udstoppede eksemplarer, bl. a. en jagtfalk, en musvåge, men de levende fugle var de bedste, som blev vist i billeder. Her var forskellige mågefugle, stormmåger, søterner, viber, præstekraver, edderfuglen; den sidst nævnte var så rolig, at man godt kunne løfte hunnen fra dens rede og lægge hende tilbage i denne.

Men den største oplevelse havde man ved selve fuglefjeldet, hvor der fandtes forskellige arter, bl. a. lundafuglen og m. a. Det var meget interessant at se, hvorledes disse fugle passede på deres æg og flyttede disse, og fuglene var slet ikke bange. Hr. Norén viste bl. a. nogle billeder, som var taget på nær hold, og man kunne se på fuglene, at disse ikke var urolige eller bange for at blive fotograferet.

Det var en fornøjelig og interessant rejse hr. Norén førte os ud på, og da den sluttede lød da også klapsalverne ham i møde, som tak for det gode førerskab.

Formanden takkede hr. lektor Niels Norén for fremvisning af farvebillederne og hans udmærkede foredrag

Efter kaffepausen uddelte formanden 2 sølvmedaljer for 1. opdræt.

Hr. Alfred Husted for blodnæbsvæver Quelea sanguinirostris, hr. Norden Andersen for orangevæver. Pyromelana fransiscana.

Aftenen sluttede med det sædvanlige bankospil om 4 par fugle, og da købs- og salgsbogen var oplæst takkede formanden for den gode aften og ønskede alle en glædelig jul og et godt nytår.

C. F. Cornelius.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,

Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.

Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 3. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4680.

Bestyrelsesmedlemmer:

W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.

Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.

„D. U. K."s Postgiro Nr. 12984.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 15. jan. d. å. kl. 20 hos hr. E. Christensen, Prinsessegade 35, telefon AM 5005.

Bemærk datoen.

Boston Petersen.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.

Næstformand: K. de Fine Mathiesen, Falkoner Allé 67. Tlf. Go. 6675.

Kasserer: Ernst Petersen, Molbecsvej 16. Tlf. Va 1883 x.

A. Ryder-Tønnesen, Nordalsvej 4, Holte.

Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char

Kontingent: 5 Kr. aarlig.

Københavns Kanarie Klub ønsker alle medlemmer et glædeligt nytår og erindrer endnu

en gang om vort kommende landskåringsskue i januar. Anmeldelsesblanketter, der kan rekvireres hos kassereren, Ernst Petersen, Molbechsvej 16, må være samme i hænde senest den 14. januar, hvor udstillingskataloget går i trykken.

Mandag den 16. januar 1956 har vi medlemsmøde i Rømersgade 23, st., med instruktion i udstillingsteknik samt diskussion om kåringsskuet.

K. de Fine Mathiesen.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246 tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21, Næsbv, tlf. 16 315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Medlemsmødet den 13. december var nogenlunde besøgt.

Hr. Magnus Nielsen, Kastrup, fortalte om sine kanarier; det var både et interessant og lærerigt foredrag. Til almindelig bortlodning havde vi 2 par fine kanarier, og desuden havde vi en lille konkurrence om bedømmelsen af èn kanariehan, der var skænket af vognmand Hansen. Fuglen var i forvejen bedømt af hr. Nielsen, og de fremmødte fik udleveret 1 bedømmelseskort hver, hvorpå de kunne skrive deres mening om fuglen. Den der kom nærmest hr. Nielsens bedømmelse havde vundet fuglen. Bagefter blev bedømmelserne diskuteret, og den almindelige mening var, at det er en ganske fortrinlig måde at lære, hvordan en kanariefugl skal se ud.

Næste møde holdes tirsdag den 10. januar 1956 kl. 20 på Industripalæet, hvor hr. Rich. Buch, Stuekulturs Fuglevenner, København, vil aflægge os et besøg og fortælle om fuglene i hans fuglestue, og da disse er mangfoldige, vil det blive en fin aften, hvortil vi venter stor tilslutning. Til bortlodning har vi et stort fuglebur og 1 par tropefugle.

Sekretæren.

> *— Det er frygtelig, så vores papegøje har lært min mand at bande.*

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: L. Johansen, Nystedvej 33
Næstformd: Poul Nielsen, Østre Alle 41
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Sekretær: Kandrup Nielsen, Gaabensevej 88, Kragehave.
Bolvig Hansen, Guldborgsundsvej.

Torsdag den 1. december afholdt foreningen medlemsmøde med præmieuddeling fra den vellykkede udstilling.

Efter præmieuddelingen holdtes bankospil om 1,1 rødhovedet dværgpapegøjer, 1,1 hvide zebrafinker, 2 stk. kanarier samt 15 flotte stueplanter.

Mødet var godt besøgt, og den 15. december afholdt foreningen sit store årlige julemøde, hvor der spilledes om en mængde flotte gevinster.

Foreningen ønsker alle medlemmer en glædelig jul og et godt nytår og håber på fortsat godt samarbejde i det nye år.

P. f. v.

Kondrup Nielsen, sekretær.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Købes: 0,1 Frankolin vagtel, 0,1 hvid risfugl, 1,1 broget Zebrafinke. **Sigfred Hansen,** Dalumsvej 32, Fruens Bøge.

Sælges: Kanariefugle i forskellige farver, også med top, kan byttes med Zebrafinker forskellige farver. **Magnus Nielsen,** Højskole Alle 29, Kastrup

Sælges: 10 stkr. ren røde mågefinker med top a kr 10,00 pr. stk. 5 stk. rene lysebrune mågefinker med top a kr. 8 pr. stk.

Sælges: 5,2 blårygget spurvepapegøje. **C.O. Poulsen,** Abel Cathrinesgade 27, 2. sal. V

Sælges: Bladet „Stuefuglene" 1937/43 indbunden og 1944/55 i hæfter. **Jørgensen,** Bevtoftegade 3 a. V.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

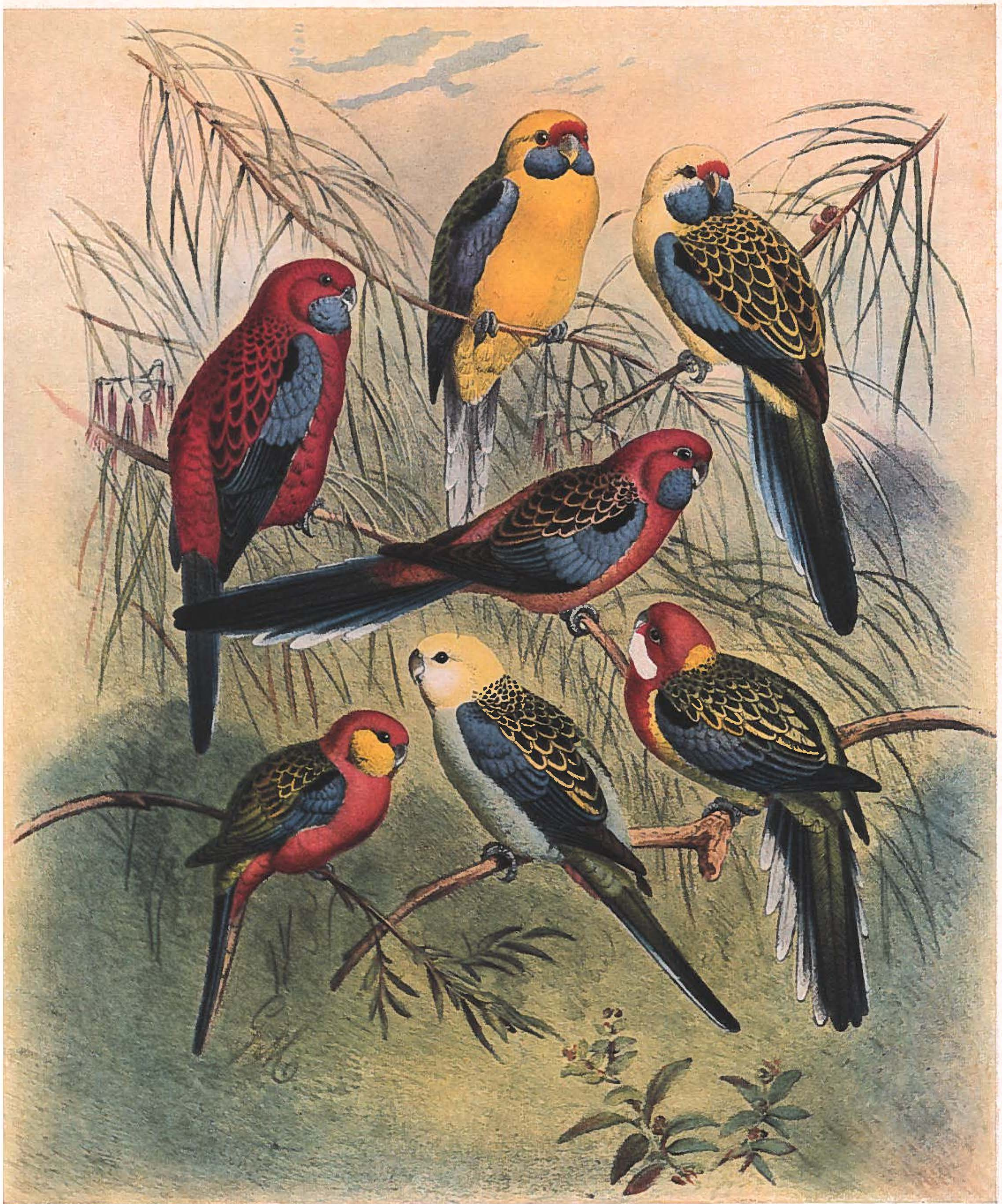

Pennantsittich *Platycercus e. elegans* (GMELIN) · Gelbbauchsittich *Platycercus c. caledonicus* (GMELIN) · Strohsittich *Platycercus caledonicus flaveolus* GOULD · Adelaidesittich *Platycercus elegans adelaide* GOULD · Stanleysittich *Platycercus i. icterotis* (KUHL) · Blaßkopfsittich *Platycercus adscitus pallidiceps* LEAR · Rosella *Platycercus e. eximius* (SHAW)

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

31. Aargang FEBRUAR 1956

1. OPDRÆT AF KAPVÆVER

Xanthophilus capensis olivacius (Hahn)

(Indstillet til Sølvmedalje)

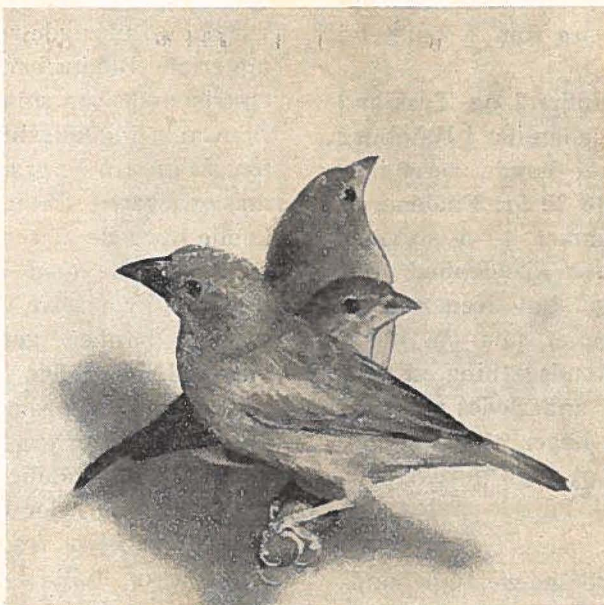

Fot. H. Budding, Helsingør

Den omtalte familie: Yderst hannen, derefter ungen, inderst hunnen.

Farvebeskrivelse:

Han: Overside varm orangegul, overhoved livlig gulorange, ofte mættet med gulbrunt, halssider, strube, hoved guld til rødorange, vinger guloliven med gule rande, hale gul-olivenbrun, også med gule sømme, underside citron-guldgul, næb sort, øje lys rødgult, ben bleggule.

Hun: Overside lyse olivenbrunlig, underside olivengul, mod bugmidten gullighvid, strube lysegul, næb hornbrunt, øje sortbrune, ben bleggule.

Hannen er i vinterdragt noget mørkere end om sommeren, men ikke nær så mørk som hunnen.

Reden bygges hyppigt i træer og buske med lange torne og er i reglen hæftet til meget tynde kviste eller bygget ud over vandløb, i reglen ikke over 2 meter over jorden eller vandfladen, hvis der er blade på træerne, afblader hannen først disse for at have udsyn fra sin vagtpost.

Reden er sirligt vævet, ret stort omfang med en indgangsåbning nedenfra, i reglen ovalt.

Kun hannen væver reden, som til sidst formes indvendig af hunnen, og denne forer også reden indvendig med dyre- og planteuld og dun.

Æg: 2—3 lysebla med meget fine skygger.

Næring: Frø, myrer, larver, insekter samt frugt (figen).

Udbredelsesområde: Østlige Kapland mod nord omtrent til Transvaal.

Import ikke almindelig, men har dog nu og da været her i Europa, og der har også været beskrevet opdræt af denne væverart i Gef. Welt, men den, der fotograferede rede, passer ikke med beskrivelserne og heller ikke med de redebygninger, mine fugle har foretaget.

Opdræt er som nævnt beskrevet i Gef. Welt, andre end tyske opdræt kendes ikke. Det er i 1955 lykkedes mig at opdrætte een unge af denne art, og opdrætningsresultatet indberettedes herved til bedømmelse som 1. opdræt i Danmark.

Ved en studierejse i Holland og Tyskland 1954 fandt jeg hos en fuglehandler i Hamburg nogle væverfugle, som ikke havde været indført til Danmark de sidste 30 år. Fuglene, af hvilke der kun var kommet 4—5 stykker, blev betegnet som en stor sjældenhed. Der var 4 orangegule fugle og 1 guloliven, som af fuglehandleren blev betegnet som en anden art. Det støttedes af den kendsgerning, at dens næb og øjenfarve var helt anderledes end de 4 andres. Jeg havde ingen bøger at støtte mig til, men bedømte dem til at være pirolvævere, men prisen var meget høj. På den anden side ville jeg have dem.

Da vi på hjemvejen atter nåede fuglehandleren, var det aften. Lyset i ekspeditionslokalet var elendigt, men fuglehandleren garanterede at alle fuglene var helt i orden, og jeg tog dem alle 5 sammen med nogle andre arter. Trods vor forsigtighed afsløredes det dog ved ankomsten til Kastrup, at de to af de gule fugle var defekte, og alle var i en elendig kondition. Jeg må bemærke, at vi selv havde fuglene med hjem, så forvekslinger eller dårlig behandling var udelukket. Den ene han døde ret hurtigt, men langsomt rettede de tiloversblevne sig. Jeg bestemte fuglene til at være den ovenfor nævnte art af kapvæveren (Xanthophilus capensis olivacius) og opdagede, at flere beskrivelser anfører, at hanners og hunners øjne er forskellige (diforme). Ingen af fuglene søgte imidlertid sammen, de trak til hver sit hjørne af voliéren, og i løbet af ca. 1/2 år døde den ene af de gode hanner. Til rest ved forårets begyndelse var nu 1 defekt han, 1 god han og den mørke fugl, som jeg havde bestemt som hun. Der skete imidlertid ikke noget. Ingen af hannerne, der nu var i strålende pragt, byggede noget videre, og byggede de lidt, rev de det ned omgående, medens flere andre par var i gang, men så omkring midsommer begynder den egentlige historie:

Som nævnt er vævere ikke udover yngletiden særlig parbundet; man ser dem overhovedet aldrig, heller ikke i yngletiden, siddende ved siden af hinanden som f. eks. senegalfinker, og i voliéren gik ca. 60 andre fugle af forskellig oprindelse. En del var vævere, og snart var der en mængde reder af forskellig form og materiale. Blodnæbsvæverens (Quela sanguinirostris) rede var rummelig, næsten rund, med sidevendt indgangshus og uden indgangsrør, bygget af strå og græsblade, så var der dværgmaskevæveren (Sitagra luteola), der udelukkende byggede af rene kokustrævler, en sirlig, men løs rede med langt indgangsrør og en hanrede, hvor selve reden var mindre dyb, og hvorfra hannen gennem redevæggen holdt øje med, hvad der foregik. Der var rede af orangevæver (Pyromelana franziscana), bygget godt gemt af græsstrå, væsentlig af samme materiale, og endelig blommegulw væver (Sitagra vitellina), der havde bygget 3—4 reder, næppe kendelige fra hinanden, hvad der var hanreder og hvilken der indeholdt den forede lomme med æggene. Men så pludselig også en rede, der meget sirligt var bygget helt op mod loftet, meget sirligt og tæt af de smalle græsblade fra bjørnegræs og med ovalt indgangshul nedefter; reden blev bygget på få dage i den indendørs voliére, og der var ikke og kom ingen tilbygninger eller hanreder. Reden var klar i begyndelsen af juli måned, og den 4. og 5. blev der lagt to blåliggrønne æg. Sjælden så man hunnen på reden; det kunne hænde, hvis man listede sig at hannen, som altid opholdt sig i krattet i redens nærhed, for sent fik givet sit signal, da så man lige hunnen forsvinde, og så længe man opholdt sig i redens nærhed, viste hverken han eller hun sig, og jeg tvivlede lidt på, at der blev noget resultat.

17. juli var der imidlertid en unge i reden og et æg, som om morgenen den 19. juli var borte. Ligesom da der blev ruget, var hun-

nen ude af reden, før man kom, og så længe de følte sig overvåget, gik de ikke på, end ikke i nærheden af reden kom hverken han eller hun, og jeg måtte lave adskillige narrestreger med tændt og slukket lys, med åben og lukket dør, en eller to venner, som gik og kom, men først når fuglene mente sig uiagttaget kom først hannen flyvende omkring reden for endelig at sætte sig med ryggen nedad i bunden af reden og med næbbet op i indgangshullet. Når den således hængende i kløerne sittrende med vingerne og kvidrende på en bestemt måde, kom hunnen i vældig fart og smuttede op i reden, hvorefter hannen fjernede sig og indtog sin plads som vagtpost i krattet. Hunnen fløj altid nedenfra lige op i reden, formodentlgi greb den fat i kanten af indgangsåbningen, men det hele gik så hurtigt, at man ikke opfattede, hvad der egentlig skete, men efterhånden skete der dette, at omend parret aldrig blev tamt, så blev dog hunnen fortrolig, således at når jeg kom alene fløj den hen og satte sig på nettet af døren, ventende på orme.

22. juli besøgte Magnus Nielsen mig, og vi så da ungen 6 dage gammel kastet ud af reden og hele ryggen var revet op. Tilsyneladende fløj forældrene fortvivlede omkring, og jeg tror endnu, det var et uheld og sårene var fremkommet ved forgæves forsøg på at bringe ungen op i reden igen. Vi madede ungen med udklemte melorme, og den spilede efter kort tids varme så meget, at vi lagde den i reden igen, og hunnen madede den atter.

23. juli blev den atter madet, men 24. juli om aftenen var den kastet ud og da var den død, ryggen var helt betændt; i løbet af et par timer rev og flåede hannen i reden, den blev kastet på jorden i ganske små stykker, og parret opførte sig normalt i ca. 1 uge.

4. august havde hannen begyndt at bygge igen, denne gang i den lukkede voliére ude i haven, ligeså smukt og sirligt som første gang, og denne gang også så højt, den kunne komme, helt oppe i nettaget. Materialet var også denne gang bjørnegræs, men da det havde stået i voliéren var busken vissen og formodentlig skør, hvorfor hannen først lagde bladene i vanddammen, for at de ikke skulle knække.

6. august blev det først æg lagt og 7. august det andet, flere kom ikke. Nu havde både Magnus Nielsen og C. O. Poulsen lejlighed til at føle, at der var æg i reden, og denne gang tog jeg ikke æggene ud. Jeg var indstillet på, at parret skulle have så megen ro som muligt, for at opnå et resultat.

Hunnen rugede alene. Jeg har aldrig efter at reden blev færdig set hannen i reden, medens dens opgave synes at være at holde uønskede voliérefæller i tilbørlig afstand, men jeg har aldrig set ham forulempe nogen fugl.

19. august var der atter unger; jeg troede selv, der var to, for der var ingen æg tilbage, men der var kun een, og denne blev ivrigt madet af hunnen, jeg tror udelukkende med grønt, orme og insekter. Da der i voliéren gik over et halvt hundrede fugle, hvoraf to trediedele gerne tog orme, måtte jeg se størstedelen af de orme, jeg lagde ind, gå i de forkerte maver. Jeg kunne holde vagt i nærheden og også få hunnen, der nu var meget fortrolig, til at tage en orm, men den fløj ikke i reden, før den troede mig borte, og så kastede 20—25 andre fugle sig over ormene, og de var borte, når hun kom igen, og hveranden time skulle hun gerne have orme til opmadningen, så det blev dyrt.

Så fandt jeg på en udvej, en lille urtepotteskål, ca. 6 $^1/_2$cm i diameter, blev anvendt; i dens opretstående vægge borede jeg forsigtigt tre huller med samme afstand, satte 3 stk. ståltråd a 30 cm fast deri, samlede den øverste ende af tråden og bøjede den derpå til en krog, som jeg kunne hænge i netloftet eller på en gren, ca. 20 cm fra reden. Ormekoppen var klar. Jeg lagde nogle orme i koppen, hængte den op, og nu var det der, fuglene søgte ormene. Hannen skulle nok holde de øvrige fugle borte fra reden, og selv om der nu og da blev snuppet en orm, så var forbruget meget decimeret og hunnen kunne hente flere orme til den skrigende unge (metoden er altså prøvet i flere tilfælde med held, og den gives hermed videre til andre!). Kopperne, af hvilke jeg nu har flere, kan jo flyttes og bruges netop hvor ungerne findes.

6. september kom ungen første gang ud i grenen og ikke en time efter var også denne rede revet ned. Hunnen trak ungen med ind i et tæt buskads, og her har den senere op-

holdt sig sammen med faderen, men madet af moderen. Jeg har ihvertfald aldrig, som hos blodnæbsvæveren, set hannen made, medens hunnen meget længe holdt ud. Jeg så den sidste gang blive madet 29. september, da var den altså ca. 6 uger gammel. Ungen ligner fuldstændig hunnen, dens næb er måske lidt mørkere, men i type helt som forældrene.

Trioen var udstillet på landsudstillingen 1955 i Haveselskabets Have.

Æggene i reden er følt både af hr. Magnus Nielsen og hr. C. O. Poulsen. Nielsen har set hunnen flyve ind med orme i reden og hørt ungen skrige, medens C. O. Poulsen har overværet, at ungen flere gange blev madet af hunnen, efter at den havde forladt reden.

Som nævnt i indledningen har Gef. Welt bragt et billede af en væverrede, som jeg tror er forvekslet, men desværre fik jeg ikke i år fotograferet reden, og den blev revet så hurtigt ned, at jeg ikke nåede at få den klippet ned. Nu skal jeg nok passe på, hvis der bliver en næste gang. De øvrige vævere, jeg har haft unger af, river ikke rederne ned, kun textorvæveren (Hyphantoris cucullatus) rive bunden ud af reden, men selve overbygningen bliver siddende. Næste år har jeg i sinde at prøve parret i en åben voliére og se, hvorledes den opfører sig der.

Kastrup i november 1955.

Albrecht Møller.

Den del af ovenstående beretning, der vedrører kontrollen med æg og unger er kontrolleret og kan tiltrædes.

(sign.) *Magnus Nielsen.* (Sign.) *C. O. Poulsen.*

GRANATASTRILDEN

Hr. Alfred Husted var så venlig i tilslutningen til artiklen om granatastrilden i sidste nummer at meddele, at der gives et meget interessant og egenartet afsnit, som han savnede, nemlig hannens parringsdans. Den er bemærkelsesværdig derved, at hannen med en fjer i næbbet hopper rundt om hunnen eller ved sin hoppen søger at henlede hunnens opmærksomhed på sin eksistens, men under denne dans sætter hannen så hårdt af på jorden eller pinden, at det faktisk lyder som små hammerslag, fuldstændig som man kunne tænke sig at fuglen havde elastik i benene, og man undres over, at en så lille og spinkel fugl er i stand til at slå så hårdt. Hr. Husted har flere par af disse skønne fugle, og han har iagttaget det hos alle hannerne, og han har flere gange selv fremkaldt dansen ved blot at kaste en lille fjer ind til hannen.

A. M.

ALFEASTRILDEN

Estrilda erythronotos (Vieill.)

Der er for tiden enkelte par alfeastrild fremme. Det er jo en af de lidt sværere fuglearter, selv om man ikke må fæste for megen lid til skrønen om, at den kun kan leve nogle få måneder i fangenskab, for det er en mild overdrivelse.

Af forrige sending, som kom hertil i 1950, levede ihvertfald en del fugle flere år, og et enkelt par over 3 år, og omkom ved en ulykke. Spørgsmålet er her blot om rigtig behandling.

Det første, man skal have, er god plads. — Der må gerne være flere fugle af en passende størrelse, men altså helst en voliére, og den må være lys og helst også solrig. Det er, ligesom det er balancenødvendigt for denne lille vævre spillende fugl, som i naturen og forøvrigt også, hvis det er muligt i fangenskab, elsker at gemme sig i en hæk, et buskads eller grentætning. Derfor må et sådant grenværk heller ikke savnes i voliéren, det vil være forkert at sige, at fuglen er sart, men den må dog ikke sættes i uopvarmede rum, og især ikke lige efter dens ankomst hertil. Endelig kræver fuglen vand, altid badevand, som den flittigt benytter, og så endelig foderet.

I Øst- og Sydafrika, der er fuglens rette hjem, æder den fortrinsvis græsfrø, som den altid opsøger på jorden, også småkornede hirsearter er egnede, men dette siger os blandt andet, at spiret frø må betegnes som en absolut nødvendighed, og derfor må spiret frø heller aldrig savnes hos alfeastrilden. Man kan enten vælge de små hirsearter (japansk hirse), kanariegrø eller senegalhirse i kolber. Her må det lige nævnes, at det væsentligste ved spiringen er den skylning, som må finde sted efter at frøet det første døgn har ligget vand.

Men også de animalske stoffer er vigtige. Man ved, at alfeastrilden meget ynder at fange og fortære fluer og små insekter, som kommer i dens nærhed, og her kommer dens eventyrlige flyveevne den til hjælp. Den kan så at sige flyve op og ned til siden og vende så let og graciøst, at det måske er det, som har givet den sit overnaturlige navn, efter de vingelette småvæsener, som efter den nordiske folketro sværmede i den lavere luft nær ved jorden eller vandet.

Det er imidlertid ikke så let at skaffe mængder af sådanne insekter til fuglene. lidt kan man hjælpe på det, hvis man har lys i sin fug-

Alfeastrilden.

lestue. Da jeg havde pavefinker, som også yndede denne jagt, tændte jeg i skumringen lyset i fuglestuen, og en masse insekter og små fluer og myg søgte gennem trådvævet for et åbentstående vindue ind i voliéren, hvor de kredsede omkring lampen. Når lyset efter 10—15 minutters forløb blev slukket, satte insekterne sig til ro et eller andet sted i voliéren, men i morgentimerne vil alfeastrilden vide at finde dem.

Endelig må den ikke savne grønt, og skørt grønt (hønsetarm, fandens mælkebøtte, salat og spinat.

Med held kan man også give dem små melorme, dafnier opmadningsfoder med rasp, hårdkogt æg, reven gulerod, lidt sukker, en dråbe levertran og tørmælk. Det er ikke givet, at alle par vil have alle disse bestanddele, men man gør altid vel i at forsøge en så alsidig spiseseddel som mulig.

I »Stuefuglene« vil man i 26. og 27. årgang finde hele 4 artikler om denne lille dejlige fugl.

Der spørges nu og da om, hvilke fugle der ikke endnu er opnået anerkendt opdræt af, og det er rigtigt, at der bliver færre og færre, men her er altså en, som endnu er åben. Hvem kommer først?

Albrecht Møller.

RETTELSE

Beklageligvis var der på omslaget til sidste Nr. af »Stuefuglene« anført 32. årgang i stedet for 31. årgang.

Jeg vedgår, at jeg ikke har forlangt omslagets 1. side til korrektur for den faste sats vedkommende, men fejlen bedes undskyldt og venligst rettet på januar nummeret. Tak!

Redaktøren.

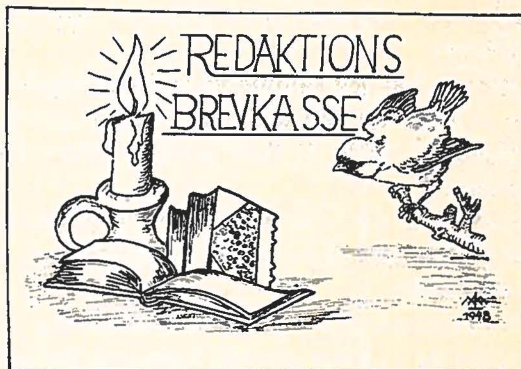

Lykkeligvis har der været mange spørgsmål til brevkassen; de fleste har imidlertid ikke kunnet vente til bladet kom og er derfor besvaret af mig direkte, men ofte er kort efter det samme spørgsmål dukket op igen, og jeg tror, at de fleste besvarelser har interesse for mange læsere. Derfor vil brevkassen i fremtiden blive udvidet med 4 nye konsulenter, der hver på sit område er eksperter og derfor i stand til at give både bedre og mere indgående besvarelser end jeg har kunnet præstere. — Fremtidig vil hr. Wm. Holm besvare kanariespørgsmål, hr. Walther Langberg det som vedrører undulater, medens hr. Ryder Tønnesen har lovet at klare måge- og zebrafinker. Alle spørgsmål om sygdomme o. l. besvares af hr.

dyrlæge Jens Hasholt, og resten skal jeg prøve på at klare, men alt tilsendes som sædvanlig til redaktøren, Christen Kolds Allé 1, Kastrup.

De fremtidige besvarelser vil blive signeret med konsulentens initialer, ligesom spørgerens underskrift i regelen dækkes af initialer.

Forhåbentlig vil bladet »Stuefuglene« fremtidig rumme en interessant, lærerig og værdifuld rubrik, dertil håber vi, læseren vil bidrage ved at tilsende Deres problemer, hvis besvarelse hermed er lagt i de allerbedste hænder, og vi byder efter denne præsentation de nye medarbejdere velkommen i arbejdslaget.

Albrecht Møller.

I min undulatsamling har jeg tre slags grå: en lysegrå med grå kindpletter, som farvetavlen fra »Cage Birds«, en mørkegrå, ligeledes med grå kindpletter, og endelig nogle lysegrå med kindpletter varierende fra himmelblåt til koboltblå. Disse fugle er fuldstændig sorte på halefjerene, nøjagtig som fuglene med grå kindpletter.

I grønne har jeg samme variationer (hos enkelte er det dog vanskeligt at skelne gråt fra himmelblåt, da de til tider næsten flyder helt sammen).

Mauve kan der ikke være tale om, da disses halefjer har blåt skær, og deres kindpletter er ganske mørke.

Den engelske grå og den australske grå undulat skulle jo have samme farve, og jeg ville gerne høre, hvad de nævnte varieteter hedder.

H. L.

Grå findes, så vidt man ved, foreløbig i 3 forskellige varieteter.

Australsk grå, der er dominant og ret udbredt.

Engelsk grå, der er recessiv og meget sjælden.

Begge former har sort hale og gråblå kindpletter. De findes i lys, mellem og mørk, svarende til himmelblå, kobolt og mauve, hvilket giver lidt forskel i kropsfarven.

Den tredie form for grå, som er uhyre sjælden, kaldes *Skifer* (engelsk Slate). Denne varietet er kønsbunden. Den har også sort hale, men en del lysere kropsfarve end de to andre grå og desuden blå kindpletter.

Undertegnede, som har opdræt af australsk grå og grågrønne efter engelske importfugle, har desuden her i landet erhvervet en lysegrå med blå kindpletter, i udseende svarende til omtalte Skifer. Denne fugl ser ikke ud til at være af engelsk blod, da den er meget dårlig i størrelse og hoved og har meget små strubepletter. Desværre har der endnu ikke været lejlighed til at prøve dens arvelighed, men det skal blive interessant at finde ud af det.

Hvis De fører kontrol med Deres undulatopdræt, d. v. s. opdrætter i enkeltbure og fører stambog, skulle det være muligt at konstatere, hvilken af ovennævnte varieteter, det drejer sig om.

Angående undulaternes arveregler kan det anbefales at anskaffe »Den store undulatbog« af Curt af Enehjelm. I bogen, der for nylig er udkommet i ny og forbedret udgave, står et meget udtømmende afsnit om de forskellige varieteters arveregler, dette og meget andet i bogen gør, at den er uundværlig for enhver undulatopdrætter.

Muligheden for, at det er en helt fjerde form for grå (en ny mutation), De har, er naturligvis også til stede, men efter Deres beskrivelse kunne det tyde på, at det muligvis er Skifer, De har.

Ved sammenligning med trykte billeder, bør man ikke stole for meget på farvernes nøjagtige gengivelse, da trykteknikken endnu ikke er så udviklet, at man kan ramme farverne helt præcis. Farven på den violkobolt (violet cock), som også findes i omtalte farvetavler fra »Cage Birds«, er f. eks. stærkt overdrevet. Ved forespørgsel hos førende viol-opdrættere i England, blev der svaret, at så dyb en farve fandtes ikke blandt deres fugle, og at de heller ikke mente, at man kunne opnå den. Billedet opfattede de blot som et ideal, man stræbte efter at nå. Den cobolt på samme planche er heller ikke korrekt i farven.

W. L.

Hvad er Parson Finch? Den er vistnok fra Australien.

G. R.

Ja. Parson Finch er et af de engelske navne for Poephila cincta, den som vi på dansk kalder korthalet bæltefinke. Den kaldes også Black-throated Finch eller Grassfinch, og dens hjemsted er, som De formoder, ganske rigtigt Australien, især den østlige del af øen.

Den har en fætter, Poephila atropygialis, sortrygget bæltefinke. Den er i modsætning til cincta, som har hvid underryg og overhale, sort begge steder, dens udbredelsesområde er kun en lille del af Nord Queensland, og den er meget sjældent indført. Det ville være morsomt at se den igen her i landet.

A. M.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER

„LANDSFORENINGEN"

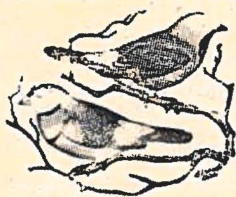

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46. AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde

mandag den 13. februar kl. 20, hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41, 3. sal.

1) Meddelelser fra bestyrelsen.
2) Foredrag: C. F. Cornelius: »Er vore opdrættere i farveundulater ikke sportsfolk?«
3) Bankospil.
4) Køb- og salgsbogen.
5) Eventuelt.

Gæster er velkommen.

Bestyrelsen.

Januar-mødet

Formanden bød velkommen og gav straks ordet til aftenens foredragsholder, hr. Magnus Nielsen, for at han kunne fortælle medlemmerne noget om kanarier, inden de sattes i hak. Hr. Magnus Nielsen udtalte, at det var almindeligt, at man paabegyndte forberedelserne i januar, men hr. Nielsen mente, at man burde allerede paabegynde forberedelserne i efteråret. Hannerne burde holdes for sig og hunnerne for sig. Temperaturen i stuen burde holdes konstant på 10 grader i vintermånederne. Foderet bør foruden bestå af det sædvanlige frø, grønt, for eks. grønkål; her bør altid begyndes småt til fuglene er vendt til foderet. Rosenkål, både hovederne og bladene, spiret frø af den grå hirse, som er ganske fortrinlig. Hr. Magnus Nielsen havde medbragt en buket gåseurt (Stolt Hendrik), som næsten hele vinteren kan findes alle vegne, og dette er et godt foder til fuglene om vinteren.

I februar sættes så temperaturen langsomt op. Hannerne skilles ad og sættes i enkelte bure, man efterser kløerne og fodrer lidt kraftigere. Når fuglene er kønsmodne sættes parrene sammen. Forinden rederne sattes ind, fortalte hr. Nielsen, satte han et stykke papir i bunden af rederne og dryssede noget insektpulver derpå og derover det almindelige redemateriale. Når hunnen har lagt sine tre æg, bør hannen fjernes. Moderen skal nok selv fodre ungerne, når de først er kommet ud. Imidlertid kan hannen godt parres med en anden hun, men han skal da have en lille ferie, inden parret atter sættes sammen, ca. 20 dage senere.

Hvis de sidste unger ikke er helt selvstændige, satte hr. Nielsen dem sammen med nogle større unger eller satte et mindre bur uden på det store, hvor ungerne var anbragt i og på den måde ville det aldrig ske, at ungerne blev pillet af forældrene. Hr. Nielsen fortalte, at tørret brændenælde blev taget af fuglene med begærlighed. I selve yngletiden gives der opmadingsfoder bestående af revet gulerod, fint hakket æg og rasp, to gange om dagen gives grønt, bl. a. hønsetarm, fandens mælkebøtte og her er selve frøet ganske udmærket. Rederne bør mindst 2 gange renses for hvert kuld og temperaturen bør holdes konstant paa mindst 17 grader.

Da foredragsholderen havde afsluttet sit foredrag, takkede formanden for det udmærkede foredrag, og af medlemmernes tilkendegivelse var man klar over, at også disse var tilfredse med, hvad de havde hørt.

Albrecht Møller mindede medlemmerne om præmieuddelingen den 25. januar samt mindede medlemmerne om kåringsskuet for kanarier, undulater og zebrafinker.

Aftenen sluttede med bankospil om 4 par kanarier og et par malabarfasaner, skænket af et medlem.

Formanden sluttede mødet og takkede for den gode aften.

C. F. Cornelius.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,

Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.

Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 3. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.

Bestyrelsesmedlemmer:

W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.

Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.

„D. U. K."s Postgiro Nr. 12984.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5,00.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 16. februar d. å. kl. 20 hos hr. K. de Fine Mathiesen. Falkonerallé 67, telefon GO 6675.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246 tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21, Næsbv, tlf. 16 315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Medlemsmødet den 10. januar med hr. Rich. Buch som foredragsholder var yderst vellykket. Der var mødt ca. 55 medlemmer.

Hr. Rich. Buch talte om »Fuglene i min fuglestue«. Det var meget interessant at høre og se, hvordan Rich. Buch har indrettet sin fuglestue. Man var så heldig at se det også. Han havde en særdeles fin tegning med, så man kunne se, hvordan det skal se ud i en fuglestue. Efter at vi har set den tegning, kan vi vist godt være enige om, at der er mange, som gerne ville have samme fuglestue. I foredraget var der et afsnit om bastardopdræt, hvor foredragsholderen havde haft nogle fine resultater. Man kan godt være enige om, at denne del af foredraget var meget fængslende med den stilhed, der var i salen.

Til bortlodning havde vi et stort fuglebur. et par skadefinker og to par zebrafinker. Alle gevinster blev afsat.

Næste møde holdes tirsdag den 14. febr. kl. 20,00 på Industripalæet, hvor hr. Poul Madsen, Glostrup, taler om »Tropefugle for begyndere«, men det er ikke kun for begyndere, det er også for dem, som har haft fugle i mange år; der er nemlig altid noget, man ikke har hørt før.

Vi håber, medlemmerne møder talrigt op. selvfølgelig er fruen og evt. interesserede venner velkommen.

Sekretæren.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: Den rigtige Wiese, Tropefuglenes Liv, I-II, indbundet, med alle farvetavler, kr. 150,00, eller byttes med vagtler, parakitter eller dværgpapegøjer. **Wilh. Madsen,** Nøjsomhedsbakken 24, Brabrand, tlf. Århus 60581.

Købes: 1,1 sangparakit, 0,1 Agapornis taranta.

Sælges: 1,1 Agapornis roseicollis. **Aage Madsen,** »Skovbo«, Viborg.

Sælges: 0,1 løggrøn papegøjeamandine.

Købes: 0,1 rødhovedet Goulds amandine. **H. Christiansen,** Solvang 19, Kolding.

Sælges: 4,0 mørkrøde toppede mågefinker, 2,0 lyserøde toppede mågefinker. **Skovgaard Nielsen,** Billesvej 30, Holbæk.

Købes: 1,0 brunrygget skadefinke, 0,1 sangparakit. **Walther Langberg,** Tudskærvej 22. København, Vanløse, tlf. Damsø 6608.

Sælges: 0,1 broget astrild, 1,0 grå kardinal **Calvert,** Fasan 7610.

Sælges: 1,1 blårygget spurvepapegøje, 2,2 nymfeparakitter, 1,1 diamantdue, 1,1 undulat, albino, 3,3 lutino, 4,1 kanarie sølv isabel delutes, 2,0 guld isabel, delutes, 2,2 rosa, 4,0 røde, 0,1 grøn, 0,1 blå, 1,1 sivastrilder, 1,1 helenaastrilder 1,1 sommerfuglefinker, 1,1 tøjleastrilder. Alle unge fugle. Svarporto udbedes. **Svend C. Pedersen,** Drechelsvej 1 A, Silkeborg, tlf. 86.

Sælges: 2,1 hvide risfugle, 5 stk. røde og rosa kanarier, 1,1 hvide og 1,1 brogede zebrafinker, 1,0 rød mågefinke, 0,1 kapdue, 0,1 bourks parakit.

Byttes: 0,1 sangparakit 54 (blodfornyelse), 0,1 grønrygget spurvepapegøje til 0,1 blårygget spurvepapegøje. Svarporte. **P. Bohse,** Christmas Møllers Plads 5, tlf. SU 5320.

Købes: Fuglelitteratur (også tysk og engelsk), gamle fugleblade samt udstillingskataloger, ældre, også provinsen. **Albrecht Møller,** Kastrup.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

31. Aargang MARTS 1956

DEN LILLE SKADEFINKE

(Spermestes cucullata. Sw.)

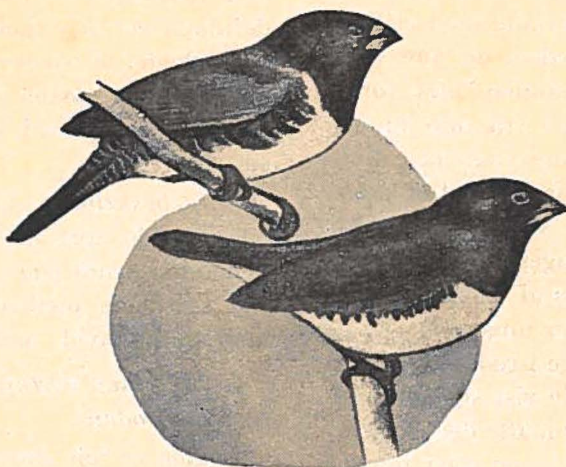

Tegning af Karl Neunzig

Den lille Skadefinke
Glansskadefinke

Farvebeskrivelse: Han og hun: Hoved sort med grønlig metalglans, overgump, overhale hvidlig gråbrune med mørkebrune tværbølger, øvrige overside gråbrun, underside sort grågrøn med bronce skær, kropsider gråbrune med hvide tværbånd, på bugen en sort aflang plet med grøn metalglans, underhaledækfjer hvide med mørke tværbølger, øvrige underside hvid, vinger gråbrune med en sort grønligt glinsende skulderplet, svingfjerene mørkere, vingedækfjerene isabelbrune, hale sort, øje brunt, overnæb sort, undernæb blågråt, ben sorte.

Længde: 90—95 mm, vinger 46—51 mm. hale 30—35 mm.

Hos hunnen skulle den sorte tegning være mindre og en del mere udvisket.

Ungedragten: Overside gråbrun, hoved mørkere, underhals gråbrun, underside rustbrun, bug hvidlig, hale sort og næb sort.

Udbredelse: Vestafrika (fra Senegambien til Kongo) ,den færdes i regelen i store flokke, ofte i selskab med andre finkearter.

Næring: Græsfrø og insekter.

Rede i form som en bageovn, stor og uordentligt bygget af fint græs, i tæt buskads eller i banan- og mangotræer, endog i negerbyerne, i regelen kolonivis 5—6 reder sammen. Man har også funden reder i gamle væverkolonier. Der lægges 4—5 hvide æg (13 x 9 mm). Begge køn ruger skiftevis, dog mest hunnen, i 12 dage, og 3 uger gamle forlader ungerne reden. men mades dog endnu en tid af forældrene med spiret frø og insekter.

Den lille skadefinke er en god burfugl, der altid er smuk i fjerene, stram og livlig, ligesom den er meget hårdfør og kun stiller små krav til kost, men den behøver dog for at holde glansen over fjerene et mindre tilskud af animalsk foder (melorme eller myreæg). Den

bygger praktisk talt i alt, hvad der er for hånden, og hvis der blot er et lille krat med grenkløfter, bygger den også gerne en selvstændig rede helt fra grunden.

I 1935 havde jeg et par af denne lille fugl, og den gav mig mange kuld unger. Hos mig byggede den i en ynglebænk. En masse forskellige kviste og grene var bunden sammen og udenom var anbragt et stykke meget grovmasket hønsenet til en bylt 1 x 1/2 x 1/2 meter. Hele denne sæk var hængt op på væggen på 2 søm, og heri ynglede fuglene flere gange i træk. Reden var ret stor i omfang med et lille sidevendt indgangshul, og reden, der hos mig væsentligt blev bygget af hannen, blev foret med hår, jeg dengang havde fra min hund. Den eneste ulempe ved denne ynglehæk var, at man vanskeligt kunne føre ordentlig kontrol med bygningens forløb. Vel tog jeg hækken ned, men fuglene blev ugeneret på reden, men da den var inde i midten af hækken, kunne jeg ikke sehverken æg eller unger.

Ungerne blev relativt længe i reden og søgte også, længe efter at de havde vist sig ude, tilbage til reden om natten. Jeg måtte derfor fjerne dem fra fuglestuen, da hunnen atter havde lagt æg, for at de ikke skulle ødelægge dem. Også de gamle fugle ynder at sove i reder, og derved kan fuglene tåle endog meget lave varmegrader.

Kønnene er som allerede antydet ganske ens, og skelnes kun sikkert på hannens opførsel og sang, hvis man kan kalde den knapt hørlige snærren, som foredrages af hannen, medens han med nedadbøjet hoved, rejste hoved- og nakke fjer og åbent næb uden at flytte sig, ved siden af hunnen hæver sig op og ned, inden parringen finder sted før sang. Iøvrigt kan man som regel gå ud fra rigtige par, når to fugle skiller sigud fra flokken og holder sammen.

Men det mørke kapitel i skadefinkernes historie er dens såkaldte ufredelighed. Den angriber endog ret store og robuste fugle i dens yngletid, og her kan den godt volde nogen fortræd, og her er begge køn lige slemme. Man skal imidlertid ikke forstå dette som noget unaturligt, det er fuglens form for at beskytte familien og hævde sig selv; derimod er en anden uvane mere problematisk.

Skadefinkerne kan nu og da være slemme til at hjemsøge andre fugles reder og slæbe æg og unger ud; om det er denne kedelige egenskab eller dens farver, der har givet den navn efter den større, men fredløse danske skade, ved jeg ikke, men også denne fugl ynder jo at gå på visit i fremmede reder og rane, hvad den kan der.

Den anden fugl på vedstående kliché er glansskadefinken (Spermestes bicolor, Fras.). Medens den førstnævnte lille skadefinke er den almindeligst forekommende, er glansskadefinken vel den sjældneste af dem alle. Forskellighederne fra foregående er tydelig. Fuglen har som navnet (bicolor) antyder kun to farver, sort og hvid, og kun nuancering i den sorte farve.

Farvebeskrivelse: Han og hun: hoved, bryst og overside sort med grønlig metalglans og helt uden brunt islæt, kropsiderne uregelmæssigt skiftende mellem hvidt og sort, bug og undergump hvid, næb horngråt og ben sorte.

Udbredelse: Vestafrika (Portugisisk Guinea til Nigerfloden).

Fuglen er lidt større end den lille skadefinke, længde 98—100 mm, vinge 47 mm, hale 28—29 mm. Der er fundet reder af denne fugl med indtil 6 æg og ungerne er på oversiden mørkeblå-grå, medens bugsiden er grumsethvid.

Den er mere frygtsom og vild og endnu mere ondskabsfuld end den lille skadefinke.

Russ angiver, at den er ynglevillig og angiver, at den første opdrætter som Bomsdorff, Neuzig, oplyser, at den sydlige race, S. b. poensis (Fraser) har ynglet, men at ungen eller ungerne døde små.

Andre opdrætningsresultater af denne art er ikke kendt.

Det sker, at der i sendinger af den lille skadefinke findes enkelte eksemplarer af denne art. Læg derfor særlig mærke til de forekommende nyimporter, og skulle der vise sig et par, er der altså en mulighed for et førsteopdræt.

Fuglen har i udlandet bastarderet med lille skadefinke.

Albrecht-Møller.

En dommers overvejelser!

(Ankom for sent til præmieuddelingen — bringes derfor med forfatterens tilladelse her i bladet).

En henstilling til ledelsernes overvejelse:

Ønsker man jydernes deltagelse i noget aftenarrangement, skal det helst være en lørdag aften, således at man kan tage lørdag og søndag i hovedstaden. Tidspunktet for en københavnertur i disse dage, hvor man sidder og bryder hovedet med sin selvangivelse, er sikkert uheldigt valgt, da det jo ret hurtigt går op for en, at der ingen overskud er i kassen.

Tilbage til selve udstillingen, som jeg vil sige var en oplevelse med de talrige fugle i de smukke omgivelser, helt igennem et fint arrangement, som tjener de arrangerende foreninger til ære. Opstilling og udsmykning finfin. Hvilket slid for udstillingsledelsen og de medlemmer, der har medvirket ved opstillingen; det har sikkert gået ud over nattesøvnen, det er jo lysten, der driver værket, og selv om man mere end een gang har sagt til sig selv: Nu skal det være slut, jeg vil ikke mere være med til det slæb og puklen — så sker der jo dette, at næste gang, der kaldes, går man jo alligevel på den igen. Hvad er årsagen hertil? Simpelthen hele den forberedende atmosfære, man imødeser det hele med en vis spænding — hvad kommer der eventuelt af nyt — og ikke mindst kammeratskabet med fælles interesserede, så går snakken, imedens der arbejdes og hele den ydre ramme om udstillingen skabes på denne måde. Så er man måske nået frem til noget af det mest spændende, den aften, da udstillerne møder frem med deres dyr til indsætning i burene, alle gode råd er dyre, der sammenlignes og drøftes avlerne imellem, og spørgsmålet er jo dette, hvordan vil det gå i morgen, når dommerne tager fat? Tit og ofte det modsatte af det, man havde tænkt sig, et helt — ja, måske flere års slid og avlsarbejde bliver slået i stykker ved et par enkelte blyantsbemærkninger. Så lidt skal der til, for at en udstiller taber modet og i stilhed måske bander dommerne derhen, hvor peberet gror. Lad det være sagt med det samme: Vi dommere er jo kun mennesker, og det er menneskeligt at fejle, selv om det nødig måske, men må det være en trøst for udstillerne, når man gennem hele bedømmelsen kan se, at det er dyrene, der er bedømt, uden skelen til højre eller venstre; om det så skal være 1. eller 2. pr. må enhver dommer være parat til at drøfte med udstillerne.

Jeg havde jo den ære og glæde sammen med Aa. Madsen, Skovbo, Viborg, at bedømme de udstillede parakitter, vagtler og duer.

Nu er jeg ikke i besiddelse af kritikkortene, thi der var måske nok enkelte katalognumre, jeg vil fremhæve, hvor der var tale om flere hold udstillet af samme art.

Agapornis fischeri:

Om hele denne gruppe kan siges, at her var flere gode eksemplarer. Ungfuglene lidt uensartede, men tegnede ellers meget lovende.

Agapornis personata:

Et par gode samlinger af god størrelse, men enkelte af ungfuglene lidt rødkantet i tegningen på forhalsen.

Agapornis roseicollis:

Flot samling, men ikke færdigudviklet eller gennemfarvede.

Agapornis taranta:

Et pænt og velholdt par.

Agapornis cana:

Fint nummer. Velholdte og smukke fugle. Ikke så lidt kønnere end den kliché, man så af disse i Fuglebladet, uha, her må vist ofres lidt på klichéfornyelser.

Blårygget spurvepapegøjer:

Et par ret pæne samlinger, men ungfuglene virkede noget ufærdige.

En skam, at denne ellers så smukke fugl virker noget stille i udstillingsbur: dette kunne måske være noget større.

Rosellaparakit, han:

En kraftig fugl, som under rigtige forhold sikkert kan blive en smuk fugl — den var ikke velplejet.

Blommehovedet parakit, han:

Fin og velholdt fugl. En skam, der ikke er flere hunner her i landet. Madsen, Skovbo, har en del tillæg af sine i 55.

Gulnakket Lori:

Fugl af særlig skøn farve, men ikke i ud-

stillingskondition. Fjerdragten noget pjusket.

Bjerglori:

Her måtte man overgive sig på nåde og unåde, denne samling var et skønt syn. Smukke og velholdte fugle, der havde fortjent en ærespræmie, men det er jo lidt småt med disse.

Alexandra parakit:

Store, kraftige og velplejede fugle.

Rødbuget parakit:

Et par prima og velholdte fugle, som i avl sikkert vil berede ejeren glæde.

Turkis parakit.

Stor sjældenhed — også ynglemæssig. Smuk og farvestrålende fugl.

Nymfeparakit:

Disse har man set smukkere, det var store og kraftige fugle, men for løse i fjerklædningen, især ungfuglene.

Kongopapegøjer:

Velplejede og kraftige fugle af en egen farvevirkning. Fugle, som der jo også er længe imellem man bliver præsenteret for.

Mohrenkop:

Et par skønne og velholdte fugle med skønne farver, men noget uens i nuanceringen.

Vagtlerne:

Et helt kapitel for sig i deres med udsøgt smag monterede bure.

Man kan vist roligt sige, at de chinesiske dværgvagtler var de mest indtagende og tillidsfulde, flere fine samlinger med kyllinger. Ellers var jo så godt som alle afskygninger indenfor vagtelfamilien repræsenteret i smukke og velplejede eksemplarer. Skade at flere af disse virkede meget sky.

De smukke rødstrubede løbehøns må ikke glemmes.

Duerne:

Tamburin Diamant, Grønplet og *Turtel* livede op i landskabet, selv om enkelte ikke var helt pæne i fjerdragten.

Forinden jeg slutter, vil jeg gerne komplimentere udstillingsledelsen for den smukke beplantning og montering af bure og voliérer.

På falderebet må ikke glemmes udstillingens utrættelige pressesekretær, en mand, der forstod sit job; der var fart over feltet.

Jeg vil ønske for fuglefolkene, når der kaldes til landsudstilling igen, at man da kunne finde hinanden i en samlet helhed, der udstillings- såvel som konkurrencemæssigt vil få vidtrækkende betydning for vor fælles interesse, fuglene.

Lad os se bort fra småtterierne. Lad dem være kloge, der gerne vil være det, det går såmænd nok op for dem en dag, hvor lidt de selv ved. At der altid er nogle, der kan gøre det meget bedre end alle andre, ved vi også, men lad dem da bare gå i troen. Misundelsens brød skal der jo også nogle til at fortære.

Det, der vel egentlig er galt i de fleste tilfælde er, at der ikke er taburetter nok, så er det, at man vil begynde for sig selv. Derigennem er det, vi får alle disse små sammenslutninger, som fører en mere eller mindre hensygnende tilværelse.

I alle foreningsforhold gælder det om at få fat i de folk, der kan og vil bestille noget, er reelle og i besiddelse af store forhandlingsevner — dette sidste er ikke mindst vigtigt.

Asger Pløger.

Præmieuddelingen fra Landsudstillingen 1955

Hr. Albrecht-Møller fik først ordet for at sige lidt om aftenens program.

Formanden, West, bød velkommen på begge foreningers vegne og henvendte sig til de indbudte og takkede, fordi de ville være til stede denne aften. Hr. West takkede for det gode samarbejde, takkede udstillerne og alle dem, som havde ydet deres hjælp ved denne udstilling.

Kgl. skuespiller Søren Weis Abildgaard læste op og parodierede forskellige kendte skuespillere.

Derefter sang forsamlingen som fællessang »Det er fuglen, der synger i stuen«.

Derefter fik dommerne ordet. Hr. Aage Jørgensen fortalte om kanarierne, hr. Ryder Tønnesen gennemgik zebrafinkerne og mågefinkerne, hr. dr. phil. Holger Poulsen gennemgik tropefuglene og hr. Rich. Buch bastarderne.

Efter at dommerne havde gennemgået de forskellige klasser fremsagde fru Norma Benthin et nydeligt digt.

Dr. phil. Finn Salomonsen takkede for æren som protektor og udtalte bl. a., at Danmark er et af de førende lande på fuglesportens område og hævder sig meget stærkt.

Derefter foretoges uddelingen af præmierne.

Hr. Fischer takkede på udstillingens vegne hr. Røjkjær Johansen for hans store arbejde og overrakte denne en gave til erindring om landsudstillingen 1955.

Efter kaffepausen var der bankospil. Derefter atter en fællessang, hvorefter Albrecht-Møller fik ordet for at fortælle om, hvad der var i rederne (causeri). Her faldt nogle gode replikker og publikum morede sig godt, men endnu bedre blev det, da vi fik den første halvleg af en fodboldkamp. De spillende var kendte navne inden for foreningen og Albrecht-Møller gengav denne fodboldskamp så troværdig, at man følte sig hensat til selve boldbanen. Kampen bølgede frem og tilbage foran det ene mål, så det andet, ja, det var ypperligt gjort og har sikkert fornøjet de fleste.

Efter at have hørt reportagen fra udstillingen, fik formand Kai Christensen, ordet og takkede alle, som havde været med i arrangementet ved udstillingen og ikke mindst denne aften.

Derefter tømtes langsomt den store sal, som havde været fyldt til trængsel. En af aftenens deltagere sagde, inden han forlod lokalet: »Det var en virkelig god aften«.

C. F. Cornelius.

PRÆSIDIET

Til „Verdensudstillingen af Fugle 1956" har vi den glæde, at et af vore tidligere bestyrelsesmedlemmer herr veterinærinspektør, dyrlæge O. Hald er indtrådt i præsidiet, ligeledes har vi modtaget venligt tilsagn fra overgartner ved universitetets botaniske have Ernst V. Floto, således at præsidiet herefter foruden de ovennævnte herrer består af protektor dr. phil. Finn Salomonsen, dr. phil. Holger Poulsen, mag. scient. og cand. med. Bent Løppenthien samt en repræsentant fra hver af de arrangerende foreninger.

Ved præmieuddelingsfesten

oplæste et af vore medlemmer, fru Norma Benthien, et af sine egne digte om vor hobby. — Ordene bringer vi her. Ånden, hvori det blev fremsagt, er vi desværre ikke i stand til at tolke.

Det sker en dag,
du pluds'lig får lyst
til at eje en fugl — nej, to,
og tanken besætter dig mer' og mer',
du har hverken rist eller ro.

Du køber et bur
og en rede til unger,
til alle dem, du skal ha',
så venter du — utålmodigt
og lærer kun tålmod deraf.

Fugle har tid,
meget mere en vi,
de har ikke menneskets jag,
men vælger en rede — hvis de vil,
og bygger i ro og mag.

Så lægger de æg,
nyt liv er skabt,
en dag du hører det banker
på livets port med spæde slag,
du fyldes med glade tanker.

Men ak og ve,
den spæde banken
kan følges af dødens øde,
hvor bliver man dog lille og tom,
når man ser sine unger døde.

Dog håbet lever
og tiden går,
en dag er der nye unger,
hvor er man stolt og glad igen
ved lyden af tiggende tunger.

Lad uvenskab rase
og mennesker strides
om alt mellem himmel og jord,
vore fugle vil stadig synge
i et evigt betagende kor.

N. M. B.

„VERDENSUDSTILLINGEN AF FUGLE" 1956

Måske vil De straks tænke, at det er for ubeskedent at kalde *Fugleliebhavernes Fællesudstilling 1956* sådan, men vi har nu besluttet at gøre et ekstra arbejde for at gøre året 1956 til et *fugleliebhaver-år,* og grundene hertil er mange for det:

1. er den danske fugleliebhaver fuldt på højde med andre landes fuglesportsfolk, og det ville vi gerne have slået fast.
2. ville vi gerne vise fugleinteresserede danske lidt mere af, hvad der findes af fugle, som for tiden ikke er almindelige.
3. har mange af vore landsmænd, som er rejst ud i det fremmede, og som der er omgivet af et væld af skønne fugle, udtalt, at de længes efter deres barndoms lærker. Vi, som daglig ser lærkerne, ville meget gerne stifte bekendtskab med fuglelivet i det fremmede.
4. ville vi meget gerne være med til at yde en lille håndsrækning til vore zoologiske samlinger i et godt og frugtbart samarbejde mellem videnskab og erfaring.

Men dette arrangement er ikke alene et foreningsanliggende, dette er alle danske fuglesportsfolks udstilling, og det gælder derfor om at alle vil være med — der er arbejde nok til os alle — begyndt allerede nu at forbered deres opdræt, så vi kan vise, hvad vi formår i den retning, kæl for Deres fugle, således at de har glans over fjerene og er helt i topkondition, lad os vise, at vore små venner ikke er nogle forpjuskede kræ, men stramme og vitale eksemplarer med kraft og energioverskud, fordi de er passet rigtigt.

Men så har vi også en henstilling.

Vi har sikkert alle en del bure, vi ikke bruger. Dem kunne De hjælpe os med, enten som gave eller hvis De senere mener selv at få brug for dem blot til låns, men vi må have dem i første halvdel af oktober måned, da de skal efterses og males, inden dyrene sættes i dem. Det vigtigste er, at De blot handler hurtigt. — Altså glæd os med Deres tilsagn nu straks af hensyn til en mængde andre dispositioner.

Og lad os således mærke, at De har forstået, at den kommende udstilling også er Deres.

Vi har mødt så mange åbne døre, hvor vi i forberedelserne kom frem, at vi foreløbig med undren må konstatere, at på flere områder kappes man om at få lov til at være med. Vi har allerede tilsagn fra Afrika, fra en meget stor europæisk fuglepark, og herhjemme fra mange af vore fineste opdrættere, som ellers ikke møder med sine dyr. Der er allerede givet flere ærespræmier fra firmaer og enkeltpersoner, således at der vil blive noget at kæmpe om — jo, det bærer hen imod, at alle vil være med, og lad det blot blive parolen blandt alle danske fuglevenner i fugleliebhaveråret 1956, at naturligvis er også jeg med.

Albrecht-Møller.

Medfølgende girokort

Som det fremgik af referatet fra generalforsamlingen, fremkom et medlem med forslaget om at udsende et girokort med bladet i marts måned, - og lade dets anvendelse bero på frivillig hjælpsomhed. Bestyrelsen må for tiden tælle på knapperne om, hvad vi har råd til, og stadig er det de store udgifter til bladet, som piner os, og her er det altså et stort spørgsmål, om det kan svare sig at spare, - og om medlemmerne ønsker det. Vi tror det ikke, - men her er altså en lejlighed til at vise os, at De ønsker bladet fortsat bedre og udvidet med farvetavler og cliche'er, send os Deres bekræftelse i form af et bidrag på girokortet, stort eller lille, men blot et bidrag.

Nu har vi ikke i flere år udsendt lodsedler, og vi ville så gerne være fri for dette, og det håber vi overflødiggøres ved, at De sender os en gave.

Så en hjertelig tak.

Albrecht-Møller

ORANGE VÆVEREN

Euplectes franciscanus (Isert).

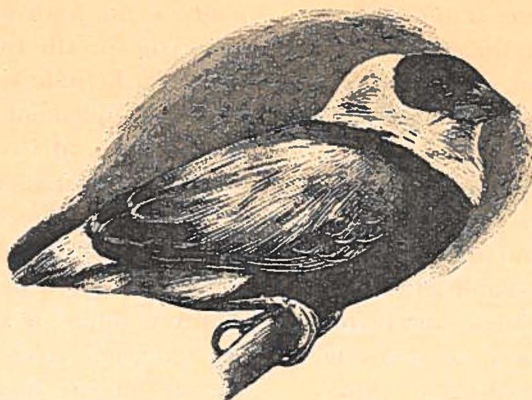

Orangevæver . Han

Farvebeskrivelse:

Han: Fløjelssort isse og pande, sider og bug, hovedtegningen går fra midt på issen lidt bag øjet og over tøjlen. Ryg og vinger mørkebrune, de enkelte vingefjer er bræmmede med lysere gulbrunt, over overhaledækfjerene er udvokset store orange til røde løst byggede fjer, der næsten når halespidsen; denne, der er mørkebrun til sort af farve, er relativt kort. Hage, strube, bryst og halssider samt baghals er ligeledes orange til rød, øje mørkebrunt, næb og ben hornfarvet til sort. I vinterdragt ligner hannen hunnen, den er dog som regel mørkere på brystfjerene, når man puster den op; med lidt øvelse kan man i regelen også se, at den mørke fjermidte er bredere end hos hunnen.

Hun: Overside lysebrun med sortbrun fjermidte, overhaledækfjer helt uden aftegning, øjenbrynstribe lysebrun; det angives undertiden, at den er gullig eller endog gullighvid, men hvis dette er tilfældet, står vi overfor en af de gule ildvævere E. afra (Napoleonsvæver) eller E. taha (Tahavæver), forbryst og kropsider gulbrun til askegrå, vinge og halefjer lysebrune, undervingefjer gulbrunlig, øje brunt, næb og ben hornbrune.

Længde 115—120 mm, vinge 60—68 mm, hale 35—40 mm.

Udbredelse: Vestafrika.

Der spørges ofte efter fugle med farver, og her er altså et emne, en fugl, som i farvepragt ikke overgås af mange frøædere, en hårdfør og robust natur, der elsker varme, og som kan sidde ude i snevejr og synge, den kan tåle at temperaturen går under 0 punktet (selv om dette ikke bør tilrådes, jeg tror nemlig, at fuglene som alle andre varmblodede dyr i kulden tærer stærkt på sine fedt- og energireserver, og derefter imødegår forårsudfarvningen og yngletiden med et stort handicap), så er den livlig og interessant, dens opførsel og biologi, dens byggeflid kan optage én i lange perioder, og finder man glæde ved at omgås fugle, er her en lille juvel, selv i den periode i vinteren, hvor kønnene næsten er ens, og hvor ukyndige, noget nedværdigende, benævner dem som *kun* gråspurve, har de deres charme. Deres sang er ikke stor og vel heller ikke så fuldendt musikalsk, som visse andre arter, men det er jeg næppe den rigtige til at bedømme — sang hos fugle vurderer jeg efter styrken og viljen, længere strækker mine evner ikke, — men altså også her er orangevæveren med, — en fejl har den, og en stor fejl, den koster for lidt, hvis prisen i stedet for 10 kr. var over 50 kr., var den sikkert en dejlig og anset fugl.

Men der må da også være fuglevenner, som ikke er »snopper«, som holder fuglene, fordi de tiltaler og glæder og uden hensyn til priserne på fuglene, — hvorfor ser man så ikke mange flere vævere?

En af grundene er det urigtige skudsmål,

fuglen i litteraturen har fået som ufredelig og mangel på ynglevillighed — og intet er mere fejlagtigt.

Alene det, at næsten alle vævere har et stort flokinstinkt og er koloniynglere, skulle modbevise dette, og hvis man holder sine vævere i en stor friluftsvoliére er det, når solen spiller i deres mange forskellige farver, et pragtfuldt skue.

Og selv om jeg i nogle år har haft en samling, den største del af tiden ikke under 150 stykker sammen, er der endnu ikke een eneste gang sket, at en fugl er skambidt, og der er endda i samlingen så store fugle som textorvæveren, og den har haft unger, og den efter min erfaring mest ondskabsfulde Abyssinsk textorvæver, de jager og snærrer nok lidt efter hinanden, men mere bliver det heller ikke til.

Men nogen forretning er det altså ikke at holde vævere, og derfor er dette nærmest tænkt for liebhavere.

Jeg betænker mig heller ikke for at anbefale orangevæveren til nybegyndere, og så er det ikke usandsynligt, at det hos en sådan vordende fugleven vil blive en yndlingsfugl for livet.

Vi har her i »Stuefuglene«, 29. årgang, aug. 1954, bragt en glimrende artikel med fine og interessante iagttagelser om et 1. opdræt her i landet, og denne vil jeg gerne ved denne lejlighed bringe i erindring.

Jeg havde dengang æg af mine orangevævere (1954), og 1955 havde jeg en udfløjen unge, der en skønne dag dukkede op inde fra redekolonien. Der var på dette tidspunkt over 10 reder med unger og æg, og jeg var yderst sjælden så heldig at se nogen af hunnerne forlade reden, så en egentlig kontrol med opdrættets forløb kan jeg ikke bringe, blot må jeg nøjes med at konstatere, at den er der, og jeg har flere gange set den tigge mad hos hunnen, medens hannen med sitrende vinger og oppustede fjer jog andre fugle bort fra det lille kræ, det er altså et af disse opdræt, som man kan kalde tilfældighed eller held, men når det altså kan ske, at man får en unge på pinden uden noget større bidrag, og der altså året forud var skaffet bevis for opdræt under gode og velkontrollerede forhold i stuevoliére, og endelig at der i midten af trediverne var et opdræt i bur i stue, hvor ungen ganske vist ikke kom på pinden, hvilket nok mere skyldtes mangel på uegnet foder end pladsen, må man kunne konstatere, at fuglen egner sig for alle forhold og i alle tilfælde kan den altså befinde sig vel.

Som supplement til tidligere publikationer skal anføres, at i regelen lægges 2 æg (undtagelsesvis 3). Æggene er blågrønne af farve, og fuglen har hos mig slæbt fjer ind i reden til at fore selve redepungen med, og som opmadningfoder brugte den næsten udelukkende myrepupper og salat samt senegalhirse, som jeg i regelen giver et lag levertran. Det viser sig, at fuglene meget gerne tager hirsen fra kolben, så det forsvinder som dug for solen. Endelig brugte jeg sidste år næsten hele sommeren græsfrø, som alle fuglene var meget glade for. Først ribbede de frøstandene og derefter anvendte de stråene til at bygge reder af.

Græsfrøet samlede jeg et knippe af hver dag på markveje, det var den lave art. Da det blev for modent, brugte jeg almindeligt rajgræs (Lolium perene L.) og endelig, da det var for tørt, var kvikgræsset klar, alle tre arter hører sikkert til samme slægt og er ypperlige som foderplanter til alle frøædere. og så er det dejligt billigt.

Albrecht-Møller.

FARVETAVLEN

Det livede svært op, da man åbnede det sidste grønne blad og så den smukke farvetavle, ja bare der var midler til gentagelser af samme slags.

Noget andet er, kan man købe disse farvetavler løse?

A. P., Fredericia.

Det glæder os, den modtagelse farvetavlen har fået, og som nævnt andet steds i bladet er det kun midlerne, der begrænser gentagelserne.

Men vi har af disse farvetavler et lille oplag, som vi kan sælge, de koster kr. 1,00 + porto, det hele kan indsendes i frimærker til kassereren, hr. C. O. Poulsen, Abel Cathrinesgade 27², København V.

Desværre har flere klaget over, at tavlerne er

brækket, i så tilfælde beder vi Dem tilsende os bladet sammen med returporto, og vi skal sende Dem et andet blad.

Red.

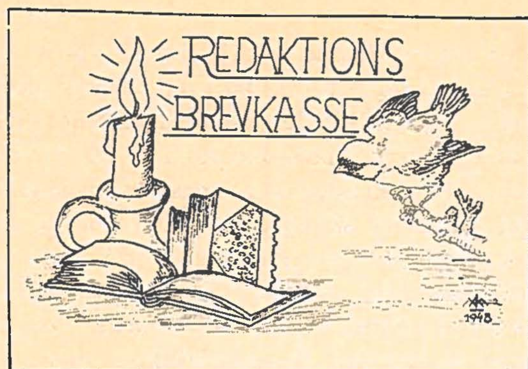

Hvorfor lægger min vagtelhøne 15—20 æg rundt om på burets bund, men gør aldrig tegn til at lave rede eller ruge? Hanen hugger så æggene itu og begge æder dem. — Hvad skal jeg gøre? *A. V.*

Det normale for vagtler er, at de lægger et kuld æg, udruger disse og fører kyllingerne, og hver periode eller afsnit i denne cyclus har sin vel albalancerede indvirkning på fuglen. Den anstrengende æglægning med afgivelse af stoffer til æggene, derpå den anspændende rugning med højt blodtryk og afgivelse af stor varmeenergi — men derpå føringen af kyllingerne, ganske vist med kampen for at skaffe de små egnet foder, men også med mulighed for selv at få en god bid. — Dette sidste hjælpes der stærkt på i fangenskab ved at gøre foderstofferne nære og let tilgængelige, og det skaber for fuglen en aflastning af den sidste periode, og den behøver derfor ikke mellem kuldene så lange hvilepedioder som normalt, — altså forstyrrer vi den normale cyclus, æglægningsperioderne rykker tættere og tættere sammen, ved kunstige stoffer animeres æglægningen, æggenes antal bliver større, æg fjernes til kunstig udrugning, og hønens rugeinstinkt forstyrres — instinktet rudimenteres, som det f. eks. kan iagttages hos andre hønsefugle. Tamhønen (Gallus domestica) her har man hos flere racer efterhånden næsten bortelimineret rugeinstinktet (Italienere, Leghorn, Andalusiere, Minorkas m. fl.). Her vedbliver hønen at lægge æg, enkelte over 300 stk. om året, og så har vi en æglægger næsten uden rugelyst, men her er der mening i forandringen, fordi æggene er det primære og en høne, der som vildformen kun lægger et sæt eller to om året, er værdiløs, medens det hos vore vagtler er katastrofalt med en sådan forandring, fordi æggene som sådanne er værdiløse. Man bør derfor undgå kyllinger af en stamme, som ikke selv ruger og fører sine kyllinger — det kan have sin berettigelse at få lagt enkelte æg, hvis hønen dør eller forlader æggene, under en dværghøne eller i en maskine, men lad det forblive det unormale.

Skab for vagtlerne et passende godt skjult sted, hvor hønen kan lægge sine æg, giv den noget at beskæftige sig med, jord at skrabe i, og lad æggene ligge i reden til hønen har lagt sig fast på dem, fjern så blot de overflødige, hvis der er flere, end hun kan dække over; måske er der ikke flere, end hun kan klare til lysningen den 8.—10. dag, så skal de klare æg alligevel fjernes.

Intet er mere morsomt end at se et par vagtler med kyllinger, og intet er mere trist end en lille flok kunstigt udrugede kyllinger uden mor.

Når hanen triller æg, er det i regelen, fordi ægget er lagt udenfor reden; det er hans instinkt, at ægget skal trilles ind i reden, men derved sker det ofte, at han får prikket hul i ægget og får smag på indholdet. Han lærer at spise æg og er så i regelen værdiløs.

Når der ikke er noget redested, sker det, De anfører. Derfor vil jeg tilråde Dem at indrette en lyngbusk om en omvendt græstørv i et hjørne af buret, og så skal De se, hønen vil da sikkert lave en lille fordybning, lægge små stråstumper over ryggen på sig, når den skal lægge sine æg, og når den har lagt et passende antal, lægger den sig sikkert. Bliver den ved at lægge æg, må De spare lidt på kosten, indtil hun har lagt sig. *A. M.*

☆

Jeg har i mit fuglehus en voliére på 2,5 x 1,25 x 1,50 m. Heri ville jeg gerne sætte et par nymfeparakitter i hæk i sommer.

Kan jeg sætte 2 par sammen eller sangparakitter eller dværgpapegøjer eller eventuelt andre fugle? Eller er der kun plads til dette ene par. *C. S.*

Der er næsten ingen grænse for, hvad man har set gå sammen, og det er gået godt, og jeg har talt med et par venner som specielt har haft opdræt af nymfeparakitter, og deres mening falder næsten helt sammen med min.

Jeg ville ikke sætte noget sammen med et par nymfeparakitter, som jeg ville have yngel af, selv om jeg ved, det går flere steder.

Dværgpapagøjerne kan let gøre nymferne skade, småfuglene, som sikkert er mindste problem, kan sætte sig på nymfens rede og derved forstyrre, og sangparakitten kan nymferne gøre fortræd. Med hensyn til to par er der altid en forstyrrelsesfare og kan opstå kamp om reder.

Jeg tror, De skal nøjes med at sætte et par i voliéren og så lykke og held. Jeg ønsker, De vil få mange unger, som vi håber at se på verdensudstillingen i november, det ville være dejligt.

A. M.

En gul kanarie, som jeg har købt som fejlfri, havde, da jeg modtog den for et halvt år siden, en mærkelig snorkende lyd, når den trak vejret. Jeg troede den havde fået træk, og at det ville fortage sig, men det er stadig det samme. Fuglen er livlig og stram, men det irriterer mig at høre denne snorken dagen igennem. — Hvordan kan det være? Er der udsigt til, at det fortager sig? Og er den anvendelig til avl?

A. N.

Fuglen lider af sygdom i åndedrætsorganerne, hvilket forårsager den »snorken« eller raslende lyd, De kan høre, når fuglen trækker vejret. Sygdommen er antagelig opstået ved meget store temperatursvingninger eller træk. Jeg tror ikke sygdommen vil fortage sig, når den har varet så længe som anført.

Det er ikke tilrådelig at benytte fuglen til avl, navnlig ikke hvis det er en hun. Der er intet i vejen for at den kan yngle, men træffer det ind med køligt eller dårligt vejr, har fuglen besværligheder med åndedrættet og er utilpas, hvilket kan gå ud over ungerne, som den kun mader utilstrækkelig eller måske slet ikke.

Hvis De vil lægge mærke til det, vil De opdage, at i fint, varmt vejr fejler fuglen tilsyneladende intet, men i koldt og fugtigt vejr er fuglen ikke stram, men føler sig utilpas.

W. H.

Hvor mange kubafinker findes?

P. P.

Der findes den lille kubafinke (Tiaris canora Gm.), den store kubafinke (Tiaris olivacea L.) og endelig den tredie i samme slægt Jamaikafinken (Tiaris bicolor L.). Da jeg går ud fra, at De kender de to første, som jævnlig er på markedet, skal jeg blot kommentere den sidste. I farve ligner den helt stor kubafinke, altså olivengrøn, medens dens hoved og forhals og en del af brystet er sortbrun, næb og ben er lysere end hos kubafinken, men den har ikke de gule aftegninger som kubafinken har ved øjet og tøjlen.

En fjerde art (Tiaris pusilla Sw.) har mig bekendt aldrig været indført her til landet. Også den ligner stor kubafinke, men hvor stor kubafinke er safrangul er denne meget lysegul, ligesom den har sortbrunt hoved og hals i lighed med jamaicafinken.

Men endelig skal jeg nævne, at der ihvertfald er mindst 13 forskellige medlemmer i slægten, men en del af disse er lokalracer.

A. M.

Det var vel nok morsomt med det smukke farvebilag, får vi snart nogle flere?

Vibeke.

Jeg var meget glad for farvetavlen af Parakitterne, der kan man rigtig se farverne, jeg håber det vil fortsætte med sådanne bilag?

N. N.

Er det helt umuligt at få sådan en farvetavle med hvert, eller måske med hverandet nummer af vores efterhånden udmærkede fugleblad?

W. J. S.

Intet ville vi hellere end pryde bladet hveranden gang med en farvetavle men det koster mange penge, og bladet er jo i forvejen dyrt nok, selv om det ikke er forhøjet de sidste år trods stigende trykkeomkostninger. For fuglevenner skal jo holde mere end „STUEFUGLENE". Selv har jeg 14 danske og udenlandske fagblade, så det bliver jo en del årligt. Jeg kan ikke se anden udvej, end at man

hjælper bestyrelsen, så vi kan magte opgaven, og det kan ske ved at man i sin bekendtskabskreds hverver blot et medlem årligt, ganske enkelte gør det, men de er alt for få, hvis bladets oplag blev fordoblet, ville vi kunne magte flere tavler årligt. Som De ser, er det medlemmerne selv der bestemmer, når vi skal have det næste.

A. M.

Papegøjen råbte: Fru Mimi Fischer har rund fødselsdag den 7. Marts.

I hast ønsker vi S. F.'s populære kassererske et hjerteligt til lykke.

F. F. F.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

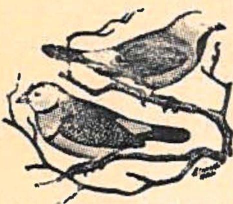

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46. AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde

mandag den 12. marts kl. 20 i Hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41, 3. sal.

1) Meddelelse fra bestyrelsen.
2) Foredrag af hr. Svend Lang, Saunte, over emnet: »Engang fugle — altid fugle«.
3) Bankospil.
4) Købs- og salgsbogen.
5) Eventuelt.

Gæster er velkommen.

Bestyrelsen.

Sidste møde

Næstformanden bød velkommen og meddelte at der til efteråret vil blive afholdt en verdensudstilling i København. De arrangerende foreninger er: »Foreningen for Fuglevenner« og »Stuekulturs Fuglevenner«, men der vil blive sendt meddelelse til alle fugleforeninger over hele landet. Der vil blive sendt meddelelser ud til alle landes overhoveder om denne udstilling, og man vil prøve at kontakte alle udenlandsdanske.

Næstformanden omtalte udstillingen i november i »Haveselskabets Have«. Denne er snart afviklet og regnskabet gjort op; dette viser et overskud, ca. kr. 1300,00 til hver.

Hr. Albrecht-Møller omtalte også præmieuddelingen den 25. januar.

Hr. C. F. Cornelius fik derefter ordet over emnet: »Er vore opdrættere af farveundulater ikke sportsfolk?« Foredragsholderen fortalte om de forskellige farver, og hvorledes de fremkom, på hvilket tidspunkt og hos hvem. Foredragsholderen gennemgik alle de forskellige farver, såvel de gamle som nye. Foredraget var bygget over undulaternes historie gennem tiderne.

Cornelius gennemgik kort de forskellige arveregler for undulater og fremviste nogle eksemplarer udstoppede fugle. Han slog til lyd for at opdrætterne skulle stræbe efter et bestemt mål, nemlig at fremavle den helt ideelle udstillingsfugl og prøve at interessere sig mere for de enkelte grupper.

Efter at Cornelius havde afsluttet sit foredrag takkede Albrecht-Møller ham og gav ordet frit. I den efterfølgende diskussion deltog bl. a. hr. blikkenslagermester Olsen, hr. W. Holm, hr. Walth. Langberg og hr. Jørgen Christoffersen.

Efter kaffepausen bortloddedes 4 par fugle. Derefter oplæstes købs- og salgsbogen samt spørgekassen.

Da der ikke var nogen, som ønskede ordet under Eventuelt, takkede næstformanden for den gode aften og hævede mødet.

C. F. Cornelius.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246 tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21. Næsby, tlf. 16315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Medlemsmødet den 13. februar var besøgt af ca. 45 medlemmer.

Formanden bød velkommen. Han beklagede, at vi ikke, som ventet, kunne få hr. Poul Madsen, Glostrup, til at holde foredrag om tropefugle. Grunden hertil var, som vi alle nok ved, vanskelighederne i Storebælt. Forman-

den klarede denne, som alle andre opgaver, og skaffede i løbet af et par timer to film »Færøerne« og »Tipperne«. Disse film var særdeles gode. Efter filmene diskuterdes fugleholdernes besværligheder med deres fugle, og alt imens drak vi en øl.

Til bortlodning havde vi 1,1 sommerfuglefinke, 1,1 skadefinke, 1,1 tigerfinke, 1,1 sølvnæb, 1,1 sivastrild.

Til medlemsmødet Tirsdag den 13. marts kl. 20,00 på Industripalæet vil man afholde en filmaften, hvor følgende film vil blive fremvist: Rovdyrenes børnehave, Zoologisk Have i København 1950, Birds of village og Eskimo hunters.

Til bortlodning får vi et stort fuglebur og to par mågefinker med top.

Sek.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 3,3 skolede ægte harzerfugle 1955 med fast fodring, billigt. **Hans Nygaard,** Guldbergs Have 13 st., København N. Nora 1278 Ulla.

Købes: 1 a 2 velholdte kassebure, 75—80 cm lange, og 1,0 rød mågefinke. Pris bedes opgivet. **A. Gravang,** Helgesvej 21[1], København F.

Sælges: 1,1 renhvide risfugle, 1,1 brogede risfugle, 4,4 kanelfarvede zebrafinker, 0,2 kanelfarvede zebrafnker, 0,1 olivengrøn astrild. **L. Petersen,** Konsul Jensensgade 9, Horsens.

Sælges: 3 stk. hvide, 2 stk. grå/hvide risfugle, samlet kr. 110,00

Købes: 1,0 hvid risfugl. **Chr. Rasmussen,** Stationsvej Harndrup.

Sælges: 1,1 Apapornis lillianae (efter importerede forældre), 2 stk. gule Agapornis personata, 1,2 blårygget spurvepapagøje, 1,1 Katharinaparakit.

Købes: 0,1 bourksparakit (ung fugl), hvidøret parakit.

Byttes: 1,0 blå Agapornis personata med 1,0 eller 0,1 til blodfornyelse. **J. Dalborg-Johansen,** Jernbanegade 6, Odense, tlf. 323.

Sælges: 12,18 ægte harzer kanariefugle, præmieret på udstillingen i Flensborg nov. 55 med sølvmedalje, billig på grund af pladsmangel. **P. Clausen,** Løjt-Kirkeby, tlf. 42132.

Købes: 0,1 Agaporns taranta, 0,1 sangparakit. **Aage Madsen,** »Skovbo«, Viborg.

Sælges: 2 stk. bastarder (Stillids × Harzerroller), evt. byttes med røde eller blå kanarier.

Købes: 2 stk. tigerfinke. Svarporto udbedes. **P. J. Hansen,** Sølsted pr. Vsby J., tlf. Bredebro 41393.

Sælges: 3,0 røde mågefinker.

Købes: 0,1 kinesisk dværgvagtel. **Åge Slot Jørgensen,** Buddingevej 244, F. Tlf. Søborg 8937.

Sælges: Et stort nyt fabriksfremstillet papegøjebur m. klap og dobbelt bund, komplet med ædekar, pinde og beskyttelsesglas. Pris kr. 165,00. Værdi kr. 250,00. Mål 75 x 75 bundflade, 125 cm højt. Kan byttes med yngledygtige dværgpapegøjer. **Chr. Friis Madsen,** Baggade 39, Korsør, tlf. 163.

Sælges: 3,5 hvide zebrafinker, 18 kr. parret. **V. Thomasen,** Oust Møllevej, Randers.

Sælges: 1,1 hartlaubsisken, 1,0 dominikanerenke, 2,0 kanarier. **P. Qvistorff,** Halls Allé 13, København F, Eva 643 x.

Købes: 1,1 Agapornis lillianae (Nyassa dværgpapagøje) **Walther Langberg,** Tudskærvej 22, København—Vanløse, tlf. Damsø 6608.

Sælges: 3,3 mågefinke a kr. 12,00, 1,1 broncemågefinker kr. 12,00, 1,1 sorthovedet nonne kr. 15,00, 1,1 zebrafinker kr. 12,00, 1,1 sivastrild kr. 70,00, 0,1 spidshalet bæltefinke kr. 25,00, 1,2 rødhovedet dværgpapegøje a kr. 35,00, 1,1 sorthovedet dværgpapegøje kr. 90,00. **C. Munch,** Hvidovrevej 324, København, Valby, tlf. Hvidovre 1396.

Sælges: 5,3 rødhovedet dværgpapegøjer, yngledygtige, kr. 35,00 pr. stk. **Georg Kisach,** Slotsgade 5, Horsens.

Sælges: 2,2 og 0,1 diamantduer, 1,1 kapduer, 4 par zebrafinker, grå, hvide og brogede. 5 par undulater i blå og brogede, 1,0 grøn gulvinget, 1,0 blå hvidvinget og endelig 6 par højstjerler i sort, hvid og blå (svarporto). **Henning Pedersen,** Midgårdsvej 2, Randers.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1. Kastrup

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

31. Aargang APRIL 1956

SØRGESISKEN

(Carduelis tristes)

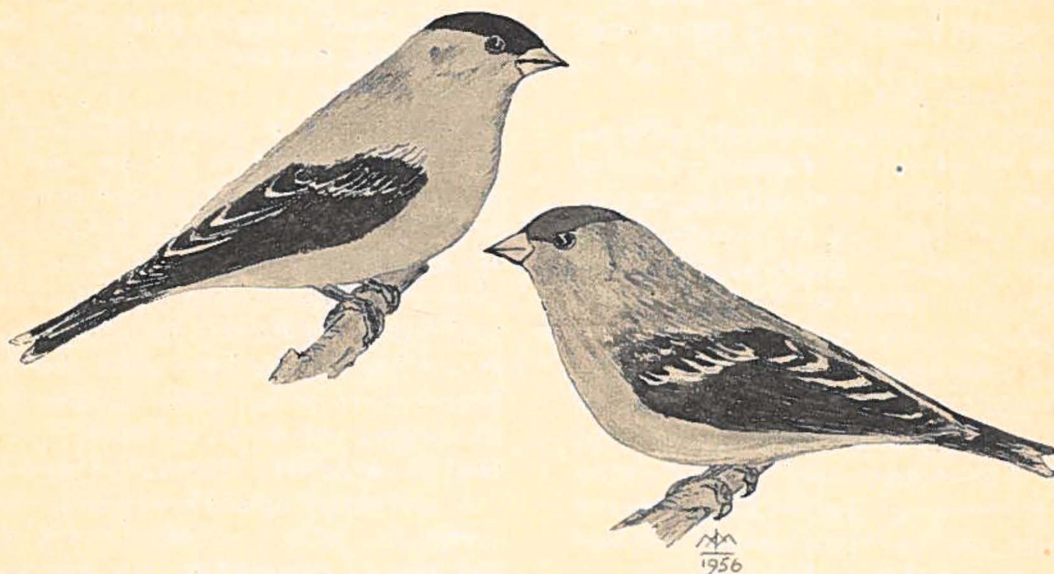

Farvebeskrivelse: Han: Pande, isse og området over øjet sort, underdækfjer røde, øvrige fjer på kroppen lyse citrongule, de små vingedækfjer meget lysegule, store vingedæk, arme- og håndsvingfjer samt hale sorte med hvide sømme, især mod fjerenes spidser, hvilket giver fuglen livlige lyse vingebånd.

Øje mørkebrunt, næb og ben gulbrune.

Længde: 115 mm, vinge 75 mm, hale 49 mm, næb 10 mm, løb 12 mm.

Han i vinterdragt: Overside lys grågrøn, underside gulgrøn, den sorte tegning på hovedet sortgrøn, de eneste partier, som bevarer sin farve er de sorte vinger og hale samt de små vingedækfjer, som stadig beholder sin hvidgule farve, og derfor er et godt kendetegn mellem kønnene i denne periode.

Hunnen ligner hannen i vinterdragt, men mangler de hvidgule vingedækfjer.

Foruden den ret store farveændring af hannens fjerklædning, udmærker fuglen sig også ved at være trækfugl. Når ynglesæsonen i det nordlige Amerika er forbi, samles fuglene i store flokke og drager imod syd, helt ned i Meksiko — og de fugle, som når hertil, er fanget der; i det øvrige område, hvor den er meget almindelig og meget ofte holdes i bur eller voliere, må den ikke eksporteres, fordi den er en »nation Bird«.

Der findes tre arter eller racer:

Den almindelige sørgesisken, der her er omtalt og aftegnet *(Carduelis tristes tristes),* der væsentligt træffes i den østlige del af landet og langt den talrigeste. En anden art vestlig

sørgesisken *(Carduelis tristes pallidus)*, der er en del blegere, noget større, længde 120 mm og væsentlig udbredt mod Stillehavskysten, og endelig Californisk sørgesisken *(Carduelis tristes salicamans)*. Den er langt den mindste, ca. 105 mm, og den er den lyseste af de tre og med større kontrast mellem kroppens og vingernes farver, idet den næsten mangler det hvide i vingerne.

Det er skade, at vi ikke oftere ser den dejlige og vitale lille fyr, der i fangenskab er meget fredelig i vore samlinger.

Den første tid er den noget urolig og har for vane at vandre i voliérens tag med hovedet eller ryggen nedad, frem og tilbage, men har den først funden sig til rette, er det en stærk og morsom fugl.

Dens væremåde minder meget om stillidsen, den sætter sig ved en tidsel-frøstand på samme manér, som stillidsen, ofte med ryggen nedad — den er meget glad for skovfugleblanding, især er tidselfrø meget yndet, og den kræver animalsk tilskud, da det ellers vil knibe at få den gule farve ren.

Om nogen har disse fugle for tiden, de var sidst her med en sending omkring 1950, ved jeg ikke, men jeg fandt i et gammelt „Tidsskrift for Fuglevenner«, udgivet af »Foreningen for Fuglevenner«, januar 1898, redigeret af V. Wiese, følgende artikel, som er helt moderne sine 60 Aar til trods. Den lyder:

Denne sisken hører hjemme i Nordamerika, hvor jeg under mit ophold har studeret fuglen temmelig nøje, så jeg kan give nogle oplysninger om denne nydelige fugls liv i sit hjemland.

Sørgesiskenen indføres sjældent til Europa eller dog stadig kun i yderst ringe antal, hvorfor den også kun sjældent ses hos fuglehandlerne.

Siskenen turde derfor være mange fuglevenner ubekendt, så en beskrivelse af fuglens farver og udseende til en begyndelse vil være berettiget.

Sørgesiskenen er af størrelse som vor almindelige grønsisken, hvorimod dens væsen ganske er stillidsens. Ejendommeligt for fuglen er dens højst forskellige udseende efter årstiden. Om sommeren er hannen i pragtklædning smuk citrongul med sort pande, forhoved, hale og vinger. Halefjerene er hvidkantede på indersiderne og et hvidt tværbånd pryder vingen.

Hunnen er på oversiden rødgrå, på undersiden gulgrå. Hale og vinger er sortgrå med rødgrå fjerrande og to lyse vingebånd.

Om vinteren ligner hannen ganske hunnen, og hvert for- og efterår træffer vi hannen i en broget dragt af gult og gråt.

Sørgesiskenen er udbredt over en stor del af De forenede Stater, særlig de vestlige og sydvestlige. I Florida, Georgia, Nord- og Syd-Karolina forekommer den ikke, hvorimod den er meget almindelig i Wisconsin, og det var her, jeg havde lejlighed til at stifte nærmere bekendtskab med fuglen og dens ejendommeligheder.

I begyndelsen af maj kom sørgesiskenen til Wisconsin fra trækket syd på, og var da i pragt. Det var et ejendommeligt smukt syn at se flokke af disse prægtige guldfugle strejfe om på markerne, hvor de slog sig ned i tidselbuske, hvis frø de udpillede, ofte hængende med ryggen nedadvendt, ligesom man hyppigt ser det hos vor hjemlige stillids, eller de sad i lange rækker på farmernes markgærde og visende deres gule bryst; da skulle man tro, at man havde en hel række kanariefugle for sig.

Amerikanerne kalder den forøvrigt »vild kanariefugl«, hvilket selvfølgelig skyldes dens gule farve. I begyndelsen efter ankomsten levede de stadig i flokke, længere hen på sommeren, når yngletiden begyndte, derimod parvis. Mod efteråret samledes de igen i flokke, før de tiltrådte rejsen syd på. Sørgesiskenerne yngler meget sent på året, hvilket var mig påfaldende den første sommer, jeg var der, thi jeg søgte forgæves efter deres rede.

Først i slutningen af juli fandt jeg en sådan. Reden, der var anbragt i en grenkløft og i form og udseende lignede en stillids- eller iriskrede, indeholdt 5 hvide æg. Senere fandt jeg flere reder, snart højt, snart lavt. Ofte var deres reder anbragt temmelig højt til vejrs i store træer, men en enkelt gang fandt jeg en rede mellem nogle plantestængler, knapt en alen over jorden.

Af den først fundne rede tog jeg, da ungerne var blevet store, de tre af disse, som jeg opmadede. De samme tre fugle tog jeg efter et

års forløb med hjem til Danmark. Den ene kom af dage ved et ulykkestilfælde straks efter ankomsten hertil, medens de to andre levede hos mig i bedste velgående. Senere kom en af dem i assistent Wieses besiddelse.

Her i Europa synes sørgesiskenen at være temmelig vanskelig at holdę liv i for længere tid, hvilket jeg finder mærkeligt, thi i Amerika holdes den meget i bur og lever der ofte længe.

Jeg kender flere, som har haft sørgesiskener i bur i mange år, skønt de kun fodrede dem med hampe- og kanariefrø.

Ømfindelige for kulde er de ej heller, thi enkelte flokke forblev ofte til ud på vinteren, efter at jorden var dækket med sne og is, inden de drog syd på. Vi må håbe, at denne smukke lille sisken må blive hyppigere indført end tilfældet nu er. Fuglen er fredelig og passer ind under alle forhold, lige så godt som enkeltsanger i et lille bur. som parvis i fuglestuen. Sangen er tiltalende.

Windeballe.

Man spekulerer

somme tider over, om dette, at interessere sig for fugle, at holde fugle og at holde af fugle, »er noget man er født med«, som man siger, eller det kommer af ydre påvirkning, f. eks. at ens far, bror eller onkel har fugle. Jeg er tilbøjelig til at mene det første. Er »gnisten« ikke til stede, så holder dette med den ydre påvirkning ikke. Uden at være anmassende vil jeg bruge mig selv som eksempel; det er selvsagt det, jeg kender bedst, men mange vil sikkert nikke genkendende.

I min barndom, for et halvhundrede år siden, på landet i Jylland var der ingen, der kendte til at holde fugle. Jeg mindes ikke, at jeg vidste om nogen, der havde saa meget som en enlig kanariefugl; i byen var det muligvis lidt anderledes, så det kan ikke siges, at det var af omgivelserne, at jeg blev påvirket, men så langt tilbage jeg kan huske, var det mit højeste ønske at få en fugl. Art, race og køn var underordnet. Det er ikke ret mange af vore hjemlige fugle, jeg ikke er kommen hjem med et eksemplar af, bævende af forventning om jeg nu fik lov at beholde den; det blev afgjort efter at mor eller far havde besigtiget den. Var det en, der kunne klare sig selv — så — ingen kære mor! Slip den løs. Var det derimod en dunynge og reden ikke kunde lokaliseres, eller det var en syg og defekt fugl, så fik jeg lov at beholde den, som da vores kat havde fået fat i en stær oppe på loftet, den var fløjet ind ad et åbentstående vindue; ilde tilredt var den blevet, men lidt liv var der da tilbage. Det eneste helbredelsesmiddel, jeg kendte for den og de andre defekte, var at lægge dem blødt til rette i vat. Resultatet var på forhånd givet, jeg har aldrig fået en af dem til at leve. Det styrkede jo ikke fars og mors tiltro til, at jeg kunde holde fugle. Eller en anden gang alene på skolestien på vej til skole, på begge sider af stien hårdtfrosne marker med fygesne mellem plovfurerne. Pludselig stivnede jeg, ind over marken flaksede en farvestrålende fugl, den havde sikkert siddet gemt i det visne græs ved stien. Så gik den vilde jagt, jeg kan se mig selv endnu, store spidssnudede, jernklampede træsko og hårdtfrosne ujævne plovfurer; det var et under, jeg ikke brækkede benene, men fuglen fik jeg. Det viste sig ved nøjere eftersyn, at den havde en stor vandblære under den ene vinge. Selvfølgelig døde den, måske også af den grund at jeg skelnede ikke mellem insektædere og frøædere, de fik ens kost allesammen, franskbrød og gryn, det var de foderemner, der stod til min Rådighed, men far var nu alligevel bleven så interesseret i denne her fugl, at da den var død tog han den med til byen til den lokale konservator. Han kendte den heller ikke, men det siger sikkert ikke så meget, når man tager interessen for fugle dengang i betragtning, og dog har der selvfølgelig altid været enkelte, der havde »fuglemani«. Far fortalte tit om sin plejefar, som jeg aldrig har kendt, om hvordan han fangede fugle og lærte dem forskellige ting, bl. a. havde han en stær, som han havde lært at fløjte Tappenstregen, så i 64, da prøjsiske og østrigske soldater lå indkvarteret i Jylland, forså en østrigsk soldat sig på den og stjal den. Anmeldelse omgående, synderen blev fundet, hjemsendt omgående og flere års tugthus, det var rov i fremmed land, så mandstugt har der jo været. Plejefar skal mange gange have sagt,

at hvis han havde vidst, han fik så hård en straf, havde han ikke meldt ham, men stæren fløjtede aldrig tappenstregen mere. Det chok og de nye omgivelser havde den ikke kunnet tåle.

Nå, men man blev jo stor efterhånden, 9 år, og kom ud at tjene. Så kom der en omrejsende fuglehandler til byen og lejede Butik, vel for en 8 dages tid. Den fritid, der var levnet mig, stod jeg udenfor butiksvinduerne. Kanariefuglene blev hurtigt identificerede, men alle de andre farvestrålende skabninger fik jeg aldrig navn eller adresse på, men nu i dag ved jeg, at det bl. a. var de forskellige små astrilder og så de grå risfugle; det var alle disse fremmedartede fugle, jeg var vildt betaget af, men min fornuft sagde mig, at det var håbløst at bede om lov til at købe et sådant par — en kanariefugl — nå, ja, — det var hørt ført, at folk gav penge ud til sådan noget, men det andet — det var for fremmedartet, for eksotisk — altså hjem en aften, alt hvad strække kunne på bare ben, sådan og sådan — og må jeg ikke nok få en kanariefugl? Da gik mor i brechen for mig, jeg skulle have den, men den skulle jo være hjemme. Jeg kunne ikke ha' den, hvor jeg tjente, men hver søndag eftermiddag havde jeg fri og kunne komme hjem og se til den, og fuglen skulle være min.

Næste aften tog far til byen, og vi mødtes udenfor butikken. Vi gik ind, ja, vi skulle da købe en kanarie, men det skal være en han (far havde i forvejen udtalt sin tvivl om fuglehandlerens ærlighed i det stykke). Ja, jo, denne her o. s. v. Handlen blev afsluttet, men inden pengene blev betalt, så far inkvisorisk på fuglehandleren og sagde med vægt: »Nu er'et vel en han?« Jo, jo, det var det. Nå, vi fik aldrig lejlighed til at drage hans ord i tvivl.

Da jeg den påfølgende søndag eftermiddag kom travende hjem var den død.

Det var et grundskud; efter dette mente far og mor, at det lå ikke for mig at holde fugle i fangenskab.

Nå, årene gik, jeg kom i lære, begyndte at få et par ører mellem hænderne, og så dukkede galskaben op igen. — Så hold da duer, sagde far, dem kan én da spise, det andet er jo ingenting til. Så holdt jeg duer i mange år og fik afløb for min fugletrang.

Men man fik omsider foden under eget bord og det stod i eget hus, og der hørte have til, og der har jeg gjort mange tilløb til fuglehold, men tilløbene var altid for store — når det gjaldt fugle, og jeg havde frit spil, har jeg ikke lært begrænsningens vanskelige kunst, så det kolliderede altid med mit arbejde. Nu har jeg tid, og har haft det i nogle år, og nu har jeg realiseret den mere end 50 år gamle drøm.

Mener De ikke, efter at have læst dette, at der må være noget om, at »det ligger til en«. Jeg har dog 7 søskende og ikke en af dem har gnist af interesse for den slags ting. Men sikken forskel fra dengang og så nu — nu er vor hobby, om jeg så må sige, sat i system. Landet over er der fugleforeninger, blade kommer ud til medlemmerne, man samles i klubber og foreninger og kommer i kontakt med ligesindede. Velassorterede forretninger er spredt over landet, kort sagt — man føler, at man ikke står ene med sin hobby.

M. N.

STANLEY PARAKIT

(Platycercus icterotis)

Denne smukke lille parakit hører til Rosella-familien. Den er noget mindre end den almindelige Rosella (eximius), godt og vel på størrelse med en stær. I længden måler den godt 27 cm.

Jeg har arbejdet med fuglen nogle år og kan sige meget godt om den. Den er, som det fremgår af farvetavlen, som var vedlagt forrige nummer af bladet »Stuefuglene«, meget farveprægtig, navlig hannen. Dens bug, bryst, nakke og hoved er rød, og den har store stærkt gule kindpletter.

På ryggen er den grøn med sort og på vingerne og halen smukt blå. Hunnen har i det store og hele de samme farver, som dog er mere matte, og på brystet er det røde stærkt blandet med gråt, de gule kindpletter er langt fra så skinnende, som hos hannen og kan mangle helt eller kun være svagt antydet.

I den henseende varierer stammerne åbenbart noget.

Jeg har to stammer, som begge er fra England, som netop er forskellige på dette punkt. Jeg gør udtrykkelig opmærksom på denne

uensartethed, fordi en liebhaver, der måtte få en hun uden kindpletter eller med kun svagt antydede pletter, ikke skal mene, at fuglen ikke er helt ægte.

De unge fugle ligner moderen, der er ikke meget rødt på dem. Den røde farve kommer efterhånden, og i en alder af 3—4 måneder bliver hannerne mere røde på bug og bryst og gule på kinderne.

Alligevel kan det i nogle tilfælde være vanskeligt nok at bestemme kønnet indtil henimod slutningen af det første leveår. Den fulde udfarvning opnår fuglene først i det andet leveår. Det almindelige er også, at de først er yngledygtige, når de er to år gamle, selv om det forekommer, at et-årige fugle producerer unger. Kuldene er på 3—6 æg, man hører dog også om større antal. Selv har jeg en hun, som lagde 11 æg første gang som ungfugl. Der kommer ofte to kuld i en sæson.

Som redekasser benytter jeg til denne fugl skråkasser, som de anvendes i Zoologisk Have i Adelaide i Australien. Kassen er indvendig 25 × 25 cm og 75 cm lang. Den hænges op i voliéren under åben himmel, ikke lodret og ikke vandret, men skråt i en vinkel på 45°. Dens bund og låg, som gøres aftagelig, må naturligvis være stillet vandret.

I bunden lægges en godt gennemvædet græstørv og derover ca. 5 cm tørvestrøelse. Indgangshullet er foroven 7 cm i diameter og anbragt 6 cm under låget, og der sættes flyvepinde under hullet.

Stanley-parakitten er som alle Rosellaer en hårdfør, vinterstærk fugl, mit indtryk er dog, at den ikke er helt så robust som eximius.

Den er i hele sin livsudfoldelse ikke så voldsom som eximius, dens flugt er blødere og mindre støjende og mindre vild. Den er ikke helt så sky, virker mere fortrolig, tam, kort sagt i mange måder en mere behagelig fugl.

Den fodres med kanariefrø, hirse, lidt hamp, solsikke, æble og grønt, lidt tørt franskbrød og jordnødder er den taknemmelig for.

Der er ikke tvivl om, at denne charmerende fugl vil finde betydelig udbredelse blandt fuglevenner, ikke alene for sit smukke udseende, men også for sit tiltalende væsen, og fordi den i almindelighed er ynglevillig.

Den er noget dyrere end Rosellaen, fordi efterspørgslen både i udlandet og herhjemme er større end tilbudet. I Tyskland har man, da man havde så få Stanley'er, krydset den med eximius, hvilket godt kan lade sig gøre, og det hænder såmænd også, at produktet falbydes som »fuldblods Stanley«, men turde dog være af ringe værdi.

P. Evald, Sønderborg.

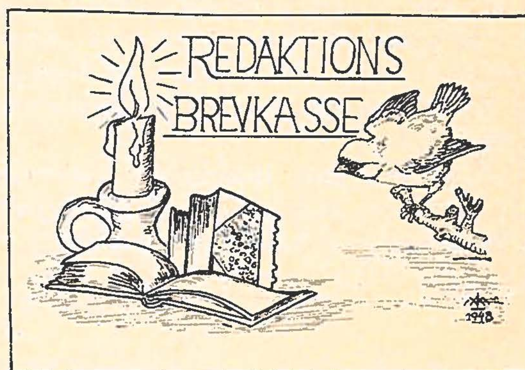

Hvad kan grunden være til, at et par sølvnæb 2 gange efter hinanden giver unger, der er lamme i benene?

E. J.

Spørgsmålet kan ikke besvares med sikkerhed ud fra de givne oplysninger. Årsagen kan søges i forkert ernæring eller arvelige anlæg. Mageskifte var sikkert værd at forsøge.

J. H.

Hvor mange nuancer er zebrafinkerne opdelt i?

Hvad forskel er der på rådyrfarvet, lysebrun, kanelfarvet og isabel?

Er alle disse kønsbundne?

Jeg har læst, at den sølvgrå zebrafinke er dominant over normalfarvet. Er dette rigtigt?

J. L.

Svar:

Indtil nu findes der 8 anerkendte nuancer i zebrafinker: Normalfarvede, hvide, isabel, creme, brogede, hvidbrystede, hvide med zebrafinketegning samt sølvgrå.

Da bestræbelserne går i retning af at forenkle farvebetegnelserne, og da isabelfarvede zebrafinker findes fra helt lyse eksemplarer til meget mørke, har man valgt at benytte fællesbetegnelsen isabel. I England foretrækker

man at kalde dem fawn, fordi kanarier med hvid bundfarve kaldes fawn og kanarier med gul bundfarve cinnamon, og zebrafinker har hvid bundfarve.

Sølvgrå zebrafinker er som regel dominant over normal, dog findes der i Sydafrika sølvgrå, der er recessive.

A. R. T.

1. Jeg har en nymfepapegøje, der har været nøgen på hoved og hals omtrent et år. Den er efterhånden ved at blive nøgen på kroppen også. Hvad kan jeg gøre for at fjerene skal komme igen?

2. Hvad kan man imprægnere træværket med i en voliere, hvor der skal gå papegøjer?

3. Hvor kan man bestille »Cage Birds«? Og hvad koster det?

C. R.

Ad. 1. Der kan være mange årsager til, at Deres fugl taber fjerene — af de mest almindelige kan nævnes: forkert ernæring, vitaminmangel, hormonal forstyrrelser, ekzem, utøj, mider, svamp og alder. — Da det ikke ud fra de givne oplysninger er muligt at sige noget om, hvad fuglen egentlig fejler, vil det sikkert være klogest at tale med Deres dyrlæge før behandling forsøges.

J. H.

Ad. 2. Til en udendørs voliére vil det være gavnligt først at imprægnere de stolper, som sættes i jorden, med Cuprinol på det stykke, som sættes i jorden og 10 cm derover. Det øvrige kan stryges med Karbolinium, men der må hengå ca. 2 måneder, inden fuglene sættes i voliéren, så skulle det ikke kunne gøre fuglene noget, selv om de gnaver i det, og det gør de ikke gerne, når det er imprægneret med Karbolinium.

A. M.

Ad. 3. »Cage Birds« kan bestilles hos en boghandler. Prisen er £ 1.12.6 d, omregnet til normal kurs med et beskedent tillæg, som boghandleren beregner sig for sin ulejlighed. Kan De ikke få den i deres by, prøv så Høst og Søn, Bredgade, København, eller Haase og Søn. Løvstræde, København.

A. M.

SOLSIKKER

Endelig vil jeg gerne slå til lyd for dyrkning af solsikker, det er ikke svært, de sås ligeledes i rækker, f. eks. udenom frømarken, lidt dybere end de små hirsefrø, ca. 4 cm og ligeledes med 4 cm mellem de store kærner, så kan man, når de kommer op, tage hveranden bort, hvis man synes, og de bedste kan graves op med klump, så de kan plantes, hvor en kærne har svigtet og nu mangler i rækken. Er marken tør, når man tynder, må der vandes, inden man graver planterne op, for at de kan bevare klumpen. Når de er plantet, må de atter vandes. En sådan række solsikker er dekorativ, og måske to rækker med ½ meters afstand yder et fortrinligt læbælte for frømarken, hvis haven ligger frit, ellers kan de lægges i skel, blot der er sol. Solsikkernes blomsterkurve er meget anvendelige til alle slags papegøjer og parakitter, og det yder disse enligt siddende fugle en fortrinlig beskæftigelse, og her har vi næsten altid flere stadier for kærnerne, således at der findes blødskallede frø, som selv frøædende fugle er i stand til at få noget ud af.

Og kan De ikke selv anvende alle Deres solsikke-kurve, kan de altid afhændes til fuglevenner, der jordmæssigt er ringere stillet end De.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

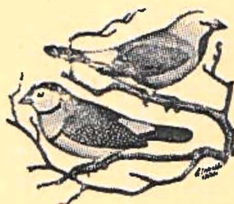

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46. AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde

mandag den 9. april i Hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41, 3. sal.

Foredrag ved Svend West: „Fornøjelsen ved insektædere.“

Sidste møde

Mandag den 12. marts kl. 20. Hotel København, Vesterbrogade 41.

Formanden bød velkommen og gav straks ordet til aftenens foredragsholder. hr. Svend

Lang, Saunte, over emnet: »Engang fugle — altid fugle«.

Hr. Svend Lang fortalte, at han som barn var opdraget i et hjem, hvor der var orden i tingene. Han havde ofte ønsket at få en fugl, men måtte nøjes med nogle potteplanter i vinduet.

Da det alligevel lykkedes ham at opnå at få en fugl, viste det sig da også, at han ikke kunne holde liv i den, men som hr. Lang sagde, når man først har begyndt, kan man ikke holde op. Derfor tog han fat igen. Denne gang med bedre held, men så kom tiden, hvor han skulle ud og lære noget, og så måtte han atter holde op, men i den tid benyttede sig af bl. a. læse af Wieses bog om tropefugle.

Da hr. Lang begyndte at høre noget om fugleudstillinger, var han klar over, at disse måtte han se og også prøve på at deltage i. Det første forsøg faldt ikke så heldigt ud, men han mistede ikke derfor humøret og sagde, så tager vi bare fat pâny.

Men det var først, da hr. Lang fik sit eget hus i Saunte, at der rigtig kom fart i opdrættene. Hr. Lang fortalte at han altid havde søgt at skabe de bedste forhold for fugle, bl. a. ved at nærme sig naturen så meget, det er muligt. Træer, buske og mos ikke alene pynter, men fugle elsker disse ting frem for kun en siddepind.

Hr. Lang fortalte om sine mange opdræt og om fodringen af disse. Tørt frø er ikke nok. Fugle må også have spiret frø, men det kan man sagtens klare. Hr. Lang fremviste nogle små urtepotter, tilsået med alm. græsfrø. Frøet lægges lige oven på jorden, trykkes fast til og sættes i en skål med vand til jorden er blevet fugtig. Derefter sættes urtepotterne hen ved varmen og efter nogle dage spirer frøet. Når det er blevet tilstrækkelig lang, sættes potterne ind til fuglene.

Fuglehold skal hvile i en bestemt begrænsning. Ofte begår en nybegynder en stor fejl ved at anskaffe sig for mange arter eller for stor mængde fugle. For at pleje et fuglehold godt, må man ofte omlægge sin egen tilværelse.

Der er heller ingen tvivl om, at hr. Lang giver sine fugle de bedste forhold og den bedste pleje. Derom vidner hans gode opdræt. Selvom de får både radiomusik og infrarøde stråler, kræves der også en hvis bestemthed i opdrættet, men her har fruen i huset også en finger med i spillet, særligt når der skal bages, medens der er unger i rederne.

Hr. Svend Lang sagde til slut om fugle og forretning: »Hvis man vil have glæde af sine fugle, må man ikke skele til pengene. Fuglene bør have gode forhold, uanset hvad det koster; hellere et enkelt par end flere, når blot fuglene bliver passet rigtig.«

Formanden takkede hr. Svend Lang for hans udmærkede foredrag og forsamlingen tilkendegav sin begejstring i kraftige klapsalver.

Derefter fik hr. Albrecht Møller ordet til emnet: Opdrætterens 10 minutter. Hr. Møller sagde bl. a.: »Det var meningen med opdrætterens 10 minutter at finde frem til medlemmer, som havde noget aktuelt at vise frem, og derfor vil jeg i aften vise de tilstedeværende en zebrafinke med et andet udseende. Fuglen er betydelig mørkere i farven uden kindpletter, den sorte farve synes endnu mere sort.«

Hr. Heiberg Andersen fik derefter ordet og fremviste en redekasse for undulater. På sin rejse havde hr. Heiberg Andersen i Barcalona set disse redekasser og medtaget et eksemplar. Reden er fremstillet af et stykke stamme med et hul i siden og på hvis ender der er anbragt en blikplade. Reden hænges op i en ståltråd, så hullet vender skråt opad, hullet er ikke ret dybt, idet det er meningen, at fuglen selv skal udgnave marven af stammen.

For folk som interesserer sig for undulater var det morsomt at se en sådan rede. De fleste har vel nok gået og troet at undulater aldrig selv byggede sine reder. Nu har vi fået konstateret, at dette ikke passer.

Efter kaffepausen var der bankospil om 1,1 hv. kanarier, 1,1 br. zebrafinker, 1,1 ædelsanger, 1,1 gråastrilder samt nogle reder.

Et medlem havde som gave medbragt en flot æske chokolade, en anden et antal fine kurvereder. For begge bringer vi vor tak.

Ligeledes tak til de to bestyrelsesmedlemmer, som i fællesskab betalte de kr. 36,00, chokoladen ved auktion kom til at koste.

Da købs- og salgsbogen var oplæst, hævede formanden mødet og takkede for aftenen.

„D. U. K.“

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330.
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 3, Vanløse. Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
D. U. K.“s Giro Nr. 12984.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 19. april d. å. kl. 20 hos hr. H. Tolmark, Jagtvej 109 A[4]. telefon Taga 9174 y.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Næstformand: K. de Fine Mathiesen, Falkoner Allé 67. Tlf. Go. 6675.
Kasserer: Ernst Petersen, Molbecsvej 16. Tlf. Va 1883 x.
A. Ryder-Tønnesen, Nordalsvej 4, Holte.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char.
Kontingent: 5 Kr. aarlig.

Københavns Kanarie Klubs medlemsmøde for marts, der afholdtes i vort sædvanlige mødelokale i Rømersgade 23, var indvarslet som ekstraordinær generalforsamling med ændring af klubbens navn til:

Dansk Kanarie-opdrætter Klub
(tidl. de 3 K'er)

som eneste punkt på dagsordenen, og forslaget blev enstemmigt vedtaget og vil herefter være at benytte. Klubbens ledeise håber herved at have imødekommet de mange kanarieinteresserede, der fra hele landet har rettet henvendelse om optagelse i klubben.

Da generalforsamlingen var slut, indledte formanden fri diskussion, og det var naturligvis i særlig grad den nylig afsluttede udstilling, der var på tapetet.

Efter kaffebordet var der bankospil over kanarier, frø og et hækkebur.

Inden vi skiltes erindrede kassereren medlemmerne om at bestille ringe i god tid, nu da de første unger var ved at være på trapperne, samt om de nye skærpede udstillingsregler, der træder i kraft på næste kåringsskue, og ifl. hvilke kun fugle, der er ringet med klubbens originale faste ringe, kan få ærespræmier og vandrepokaler.

Klubbens næste medlemsmøde bliver mandag den 9. april i Rømersgade 23, st., kl. 20. og her vil vor kendteste sportsopdrætter, S. E. Poulsen, Kastrup, tale om kanarieopdræt.

K. d. F. M.

MEDLEMMERS KØB, SALG, BYTTE

Sælges: 1,2 rødhovedet dværgpapegøjer eller byttes med parakitter (samlet pris kr. 100,00). **I. P. Iversen,** Øster Allé 20, Vojens.

Sælges: 2,2 broncemågefinker, 2,2 ringastrilder, 2.2 Goulds amandiner, 2,1 sivastrilder, 1,0 orangeblåfinke. Frk. **E. Dünweber,** Frederikssundsvej 106 A, København NV. Tlf. Bella 4171 y.

Sælges: 1 stuevoliére, smukt forkromet, på bord med hjul kr. 125,00, 2,2 gule kanarier, 1,1 sølvnæb, 1,1 gråastrild, 1,0 amarant, 1,0 guldbrystet astrild, 1,0 zebrafinke. **H. Wengel Christensen,** Tornerosevej 59, st., Herlev. Tlf. 942187.

Købes: 1,0 sangparakit. **C. C. Andersen,** Hejrevej 14. Odense.

Sælges: 2,0 guldisabel kanarier, 90 og 82 point på udstillingen 1956, 1,0 grøn, 87 points, 0,1 sølvisabel. 0,1 hvid, alle unge fugle, samt Karl Rüss: »Einheimische Stubenvögel«, 50 billeder med Tekst, 13 farvetryk. **Margrethe Krogmer,** Ndr. Fasanvej 100 A[2], København F.

Købes: 1,1 blå agapornis personata, 1,0 ung renhvid risfugl, 1,0 blårygget spurvepapegøje.

Sælges: 0,1 sangparakit, 0,1 nymfeparakit, 0,1 ceresastrild. **W. Andersen,** Solvej 5, Helsingør.

Sælges: Fuglelitteratur: Karl Russ: »Die fremländischen Stubenvögel« (4 tykke bind), Neunzig: »Praxis der Vogelpflege und Züchtung«, C. L. W. Noorduijn-Groningen: »Die Farben- und Gestaltkanarien«, »Gefiederte Welt«, årgange 1925, 1926, 1927, 1928 samt delvis 1916. »Wochenschrift für Liebhaver fremländischer und einheimischer Vögel«, årgange 1924 til 1925.
»Stuekultur« årgange 1915 til 1928 incl. samt enkelte fra 1910.
Vald. Gjerløff, Skovstykket 11, Virum.

Sælges: 2 par Rosella af præmierede forældre.

Byttes: 0,1 Rosella med 0,1 blommehovedet parakit. **Carl D. Fog,** Jernbanevej 2, Lyngby, tlf. Lyngby 2036, privat Lyngby 4546.

Sælges: 1,1 Bourks parakit, 1,1 Nepal fasan.

Købes: 1,1 pragtrosella. **Poul Larsen,** Blommenslyst pr. Holmstrup, tlf. Blst. 136.

Købes: 0,1 Frankolin vagtel, Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

Sælges: Stanley parakitter, 1,1 ubeslægtet avlspar, 600,00 kr. 0,2 1955 à 300,00 kr. Svarporto.

Købes: 1,0 Bourkparakit. Opgiv alder og pris, Dr. Evald, Sønderborg.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1. Kastrup

ST U E F U G L E N E

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

31. Årgang MAJ 1956

ÆDELSANGEREN

Serinus leucopygius (Sund).

Foto: H. Buddig, Helsingør.

Et par Ædelsangere.

Farvebeskrivelse:

Han og hun: Overside askegrå med svagt tegnede gråbrune skaftestriber på fjerene. Underryg hvid. Forhals, overbryst lysegråt med mørkere skaftestriber. Vinge og halefjer mørkegrå med lysere sømme. Undervingedækfjer hvide. Øje mørkebrunt. Næb og ben brunlig kødfarvet.

Længde: 100—110 mm, vinge 63—65 mm, hale 40 mm, næb 7—8 mm, løb 13 mm.

Hunnen er undertiden lidt mindre end hannen og lidt mere spinkel.

Udbredelsesområde: Nordvest- og Nordøstafrika. Udenfor yngletiden træffes den i mindre flokke i krat, buskads, hække og lave træer også i nærheden af byerne og på markerne, i nærheden af vand.

Reden bygges ca. 1,5 m over jorden, en dyb, kurveformet rede af trevler, frøuld, og polstret med fjer. Lægger 3 hvide til grønlige æg, som i den buttede ende er forsynet med mørkere brunlige plettet (15—17 × 11—12 mm).

Den indførtes allerede omkring 1868 til Tyskland og er mange gange opdrættet.

Den har bastarderet med kanarie, hartlaubsisken, mossambiksisken, angolasisken.

Serinus angolensis (Gm)

også undertiden kaldet gulrygget ædelsanger, er af kropsfarve som alm. ædelsanger, men har dog lysende gul underryg og en tydeligere hvid øjenbrynstribe. Den er noget kraftigere end den almindelige ædelsanger.

Størrelse: 110—120 mm, vinger 65—71 mm, hale 43—45 mm.

Udbredelsesområde: Sydafrika og Vestafrika. Også den er indført for ca. 100 år siden, men den er ved ankomsten noget mere sart, og mange fugle går til. Den har været opdrættet i England; i fuglestue for en del år siden herhjemme er den i provinsen opdrættet flere gange de sidste år. Også den har bastarderet med andre girlitz- og finkearter.

Desuden skal nævnes hvidstribet sisken *Serinus albogularis (A Sm).*

Farvebeskrivelse: Som ædelsanger, men har grøngul underryg og tydelig øjenstribe, endelig lys askegrå til hvid strube.

Det er den største af ædelsangerne, idet den måler 150—160 mm. Vinger 76—80 mm, hale 57—60 mm.

Udbredelse: Sydafrika.

Indført 1868 og har bygget hos dr. Russ. Opdræt er lykkedes for en fransk fugleven 1886.

Og endelig brun sisken, *Serinus gularis (A. Lm)*, også kaldet stor ædelsanger. Den er mere brunlig end de øvrige medlemmer, pande og isse meget mørkebrun, bug lysebrun (isabel).

Størrelse: 140—150 mm, vinge 73—77 mm, hale 60—65 mm.

Udbredelse: Sydafrika.

Indført 1914. Kun enkelte eksemplarer, og fuglen er sjælden. Om opdræt kendes intet.

Ædelsangeren er almindelig i handelen og blandt fugleholdere højt skattet som sanger. Dens høje, klare triller kan minde lidt om lærkens sang, hvad fuglens grå, uanselige fjerdragt også gør. Den er livlig og af type en smuk og harmonisk fugl. Har man engang fattet kærlighed til ædelsangeren, holder det i regelen hele livet. Fuglen fortjener det. Den er en mestersanger af rang, og den er absolut ikke kostbar, men synger af hjertens lyst dagen lang. Man kan holde ædelsangeren i separatbur eller i voliére, og den er meget fredelig overfor væverfinkerne, mens den i yngletiden godt kan strides med nærbeslægtede. Flere par kan ikke holdes sammen. Den er ikke uvillig til at yngle; kan den finde en åben kurverede eller et harzerbur, bygger den her, men frembyder fuglestuens montering mulighed derfor, anlægger den også gerne selv rede i en grenkløft og i regelen højt. Den bygger af strå og kokustrevler og forer ofte reden med hår af hund, hest eller hare. Den lægger 3—5 hvidlige let tonede æg med rødbrune pletter.

Hunnen ruger alene 13 dage og ungerne mades af begge forældre med myreæg, opmadningsfoder og spiret frø. Hvis man har ganske små melorme, kan man sandsynligvis også få dem til at anvende disse. Enkelte, ved jeg, har også med held anvendt Enchy-træer. Man gør vel i lang tid i forvejen at vænne fuglene til opmadningsfoderet. Når ungerne er klækket, er det i regelen for sent. Af ungerne kendes kønnet kun på hannernes sang, og de er kun få måneder, når de begynder at synge.

Da fuglen er en finkefugl, mader den fra kroen, det vil sige, at den gylper føden op, før den mader. Under rugningen mader hannen i regelen hunnen på reden, og ind i mellem sidder den i redens nærhed, og i yngletiden er dens sang allerskønnest, og selv om den, i forhold til sin størrelse, har en meget høj og fyldig tone, virker den på grund af sin afveksling aldrig irriterende, men har man i sin fuglestue et par ædelsangere, overdøver de al anden sang. Man må altid være forsigtig, når ædelsanger ungerne forlader reden 14—16 dage gamle. De er næsten altid meget uselvstændige og kan kun med stor besvær klare sig de første 5—6 dage, og tabet kan her være stort.

Yngletiden indtræffer normalt tidligt om foråret, men kan meget vel fortsætte sommeren igennem med flere kuld.

Det ville være herligt, hvis vi kunne se nogle par af disse arter med unger på vor udstilling i november.

Albrecht-Møller.

Et feriebrev fra norske fuglevenner

Vi har modtaget nedenstående til optagelse i bladet. I følgeskrivelsen er udtrykt ønske om at intet må stryges; i modsat fald var den blå blyant sikkert bleven brugt. Red.

Sommeren er over og hösten har meldt sin ankomst, men når vi ser tilbake på den sommer, vi har hatt i år, må vi innrömme, at den ble over all forventning, vi hadde ikke regnet med det efter den regnfulde og kolde vår. Av den grunn hadde vi da heller ikke lagt noen planer for ferien, og da ett par venner av oss foreslo en kombinert bil og campingtur gjennom Sverige til Danmark, var vi straks game for turen, på den måte kom vi altså i år også til Köbenhavn, og det ble en flott tur, været var jo ideelt og likeså campingplassene.

Vi fikk fire dager i Köbenhavn, det er jo ikke så meget, så man må jo rasjonere med både tid og besök, men vi fikk da med en god del allikevel, det var jo ikke bare fugler, vi skulle se, men vi fikk da anledning til å be-

söke både fuglehandler Bröndberg og Ronck og se, hva de hadde og by på, men da vi ikke viste, hvor lang tid, vi skulle bruke på hjemveien, var vi avskåret fra å ta med noe hjemover. Hos Bröndberg så vi en riktig pen samling av Undulater og hr. Ronck viste meg med stolthet sin sidste erhvervelse, nemlig noe som vi aldrig tidligere hadde sett, fire Beo fugler, for de som har plass nok er det sikkert intressente fugler å ha, men som sagt vi kjente dem ikke dengang, nå fikk vi i siste »Stuefuglene« en artikel om dem, så nå er vi klokere.

Så hadde vi en riktig hyggelig aften ute hos hr. Albrecht Møller og Frue, det var nå seks år siden vi var der sist, men vi hadde oss imellom snakket om, at vi denne gang gjerne ville fornye vennskapet og se hans fuglesamling, og det var ett hyggelig gjensyn og en overraskelse å se, hva han hadde i sine voliérer. For seks år siden sto volieren tomm, katten hadde tatt alle fuglene dengang, nå var der ikke bare kjeller volieren, men bygget to til ute i haven og i den var der en pen samling av vevere i praktfulle farver, og det var morsomt å se deres redebygning og i ett av rederne lå der også unger, om det er et enestående tilfelle, tör jeg ikke udtale meg om, selv har jeg aldri hatt vevere, men morsomt var det, så var der en god del Klerkefinker, Atlasfinker, hvorav noen var langhalte, noe nytt for oss, noen parakitter og dvergpapegöyer, Bob White og andre vaktler, en enestående samling, selv om jeg i öyeblikket ikke kan erindre flere av de sortene, som var der, men der var flere andre sorter, som vi har lest om i »Stuefuglene«. Det ble ihvertfall en både hyggelig og intressent aften, bare synd at man ikke oftere har anledning til å tilbringe en slik aften med en fugleekspert som hr. Albrecht Møller og höste litt av det, han kan så hos fuglevenner.

Så sidste dag i Köbenhavn, vi lå da på Bellahöj, oppdaget vi, at det var like ved Frederikssunds vej, der bodde jo en annen fugleekspert, nemlig fröken Dünweber, fra hvem jeg tidligere hadde mottat noen fugler, men selv aldri hadde vært der, vi bestemte oss da til også å oppsöke henne og se hennes fugler. Desværre var ikke fröken Dünweber hjemme, det var jo midt i ferietiden, men fru Dünweber viste oss det som var hjemme, resten var anbrakt hos venner, men det var allikevel mere enn nok å se, det var en praktfull samling, hun hadde, som vi i disse dager har fått noen par av, nemlig Goulds Amandiner og Sivastrilder.

Det ble en udbytterik tur både på den enne og den annen måte.

Efter hjemkomsten besøkte vi så en av våre egne fugleliebhavere, hr. Marcussen på Simensbråten, det er også en flott samling han kan fremvise og morsomt er det, at vi også kan hevde oss, der var en samling på 180 Undulater i alle farver og avskygninger, så var der Kronduer, tropiske finker, hvorav det ene par Goulds hadde unger og nå hører jeg, at de er blitt flyvedyktige, så var der noen forskellige arter av dvergpapegöyer og ikke å forglemme de lyseblå og hvite personata, vaktler og dvergduer, ett flott resultat efter bare tre års tid, lenger har han ikke drevet denne hobby. Inne i selve boligen hadde han en stor röd Ara og en stor hvittoppet Kakadue og ett akvarium på noen hundre liter.

Det var ett hyggelig og intressent möte, vi gjorde dennegang, både i Köbenhavn og herhjemme.

Oslo, 13. september 1955.

Astrid og C. Otto Haanshuus.

Til farvetavlen i febr.-nr.

LIDT OM OPDRÆT AF

ROSELLA-PARAKIT

(Platycercus eximius).

Når man har set den meget smukke og vellignende farvetavle i vort februarnummer af de fladhalede parakitter, vil de fleste fuglevenner vel nok tænke: »Sådan et par kunne jeg lide at have i min voliére!« Den tanke kan jeg fuldtud tiltræde og anbefale.

I foråret 1951 købte jeg en treårig rosellahan til min ligeså gamle hun, og i sommeren 1951 fik de 6 unger i eet kuld, alle levedygtige og yngledygtige, i 1952 5 unger, 1953 8 unger i to kuld, 1954 6 unger i eet kuld og i 1955 4 unger, alle af samme forældre.

Så kommer betingelserne for at få så gode resultater:

1) At voliéren er i fri luft og så stor som muligt, ca. 1½ m bred og mindst 2—3 m lang

og noget lignende natrum (tæt for træk).

2) At redekassen er ca. 145 cm høj, 40 cm bred og 35 cm dyb, lavet af høvlede og pløjede brædder.

I stedet for træbund har redekassen en bund af fintmasket trådvæv, for at forhindre rotter og mus i at trænge ind i kassen nedefra. Flyvehullet er ca. 7—8 cm i diameter og anbringes ca. 15 cm under et skråtstillet, aftageligt tag. Fra flyvehullet og til bunden anbringes nogle tværlister på kassens indvendige forside; på disse sømmes fintmasket trådvæv. På dette trådvæv kan fuglene kravle op og ned. På bagsiden af redekassen eller den side, der vender bort fra lyset, laves i midten, ca. 15 cm over jordoverfladen, en lem, ca. 20 cm høj og 15 cm bred, så man kan fjerne ubefrugtede æg og lignende.

Redekassen graves ca. 60 cm ned i frilufts-voliéren. Der fyldes fint tørvestrøelse (tørvemel) i den, så det når de ca. 60 cm over trådbunden; det er hensigtsmæssigt at lade trådvævet fra bunden gå de ca. 60 cm op om alle fire sider (udvendig), så det også beskytter siderne mod angreb af mus og rotter.

Det anbefales, når tørvestrøelsen er kommet i, at bruse det let over med en lille vandkande. Det vil så altid have en passende fugtighedsgrad.

3) At foderet er alsidigt.

Solsikkefrø, senegalhirse, gul hirse, kanariefrø, uafskallet havre og lidt hampefrø, specielt i fældetiden og medens ungerne mades og bliver udfarvede. Om foråret og sommeren spiser rosellaerne meget grønt. Når de mader ungerne i reden, kan de spise uanede mængder af mælkebøttens frø (løvetand), det gives lige inden frøtoppen folder sig ud. Jeg plejer at klippe den hvide top af blomsterne, inden jeg sætter et bundt ind i voliéren (i en dåse med vand), så flyver fnuggene ikke omkring.

Løvetandblade, salat og spinat og alle ikke fuldmodne græsarter, særlig rajgræs, er r. meget glade for.

Om vinteren giver jeg æbler og spiret frø af kanarie, havre og hirse. Strandskaller må man ikke glemme.

4) At rosellaerne har pile- eller birkegrene at kravle i og gnave i, elmegrene er også gode, men for alt i verden ikke hyld, som er særdeles giftige. Dernæst bør de have en vandretsiddende naturgren, ikke for tynd, fra den ene side af voliéren til den anden (på tværs).

Hele familien hos Carl D. Fog.

Denne bruges som løbe- og siddepind i parringstiden.

5) Og endelig renlighed samt en stor underskål med vand, da rosellaerne elsker at bade, som regel flere på een gang.

Til renlighed hører et ca. 5 cm tykt lag sand i natrummet. I ydervoliéren såes græs, men det må graves om, når det bliver for snavset af gødning.

Når alt dette er i orden, kan man glæde sig til at få yngel af sine rosellaer. De lægger ca. 6—7 æg — et hveranden dag, og hunnen ruger ca. 23 dage fra det sidste æg er lagt, og

hun viger ikke fra reden i den tid, men mades af hannen. Det er tilrådeligt allerede under rugningen, at give nogle mælkebøtter (som ovenfor beskrevet).

Når ungerne er udruget, det hører man, så snart der begynder en svag pippen nede fra dybet, gives flere mælkebøttefrø eller og blade, og det må ikke mangle, så længe ungerne mades. Man kan også give hakket æg og rasp og reven gullerod, som må være absolut friskt.

Fra det øjeblik ungerne er kommet ud af ægget, kan man glæde sig ved at se dem vokse fra dag til dag.

Først som en stor, lysegrå, dunet pudderkvast med alle hovederne mod midten, senere med begyndende fjer og efterhånden med en skrigen, som et helt tudehorn, når de alle stemmer i hver gang, man ser ned til dem fra oven ved at løfte taget.

Endelig en dag kommer den første unge kravlende op ad det indvendige trådvæv, idet den meget forsigtig vover sig ud på pinden, som går gennem redekassen til bagsiden lige under flyvehullet og ca. 25 cm udenfor. Den første dag er den forskræmt, men falder så til ro, de følgende dage kommer resten. En gang har jeg måttet hjælpe den sidste ud af frygt for, at forældrene skulle glemme den, når de havde 5 forsultne unger flyvende rundt i voliéren, et pragtfuldt syn, som vil fryde enhver fugleven.

Rosellaerne er meget livlige og boltrer sig i grenene og laver mange kunster, fløjter og pludrer dagen lang.

Når ungerne er udfarvede og de gamle begynder at interessere sig for reden igen, hvilket godt kan ske på een sommer, må det første kuld unger fjernes, og der må være dobbelt trådvæv med ca. 4 cm mellemrum mellem voliérerne, dersom disse støder op til hinanden, ellers vil ungerne og forældrene slås gennem trådvævet og kan beskadige hinanden (bide kløerne af).

Har man først en gang haft rosella, ønsker man sig også nogle af de beslægtede arter som penantparakit med flere. Sidste sommer anskaffede jeg et par skovlori, som fik een unge, der døde dagen efter, den kom ud af ægget. I år håber jeg på et bedre resultat, men derom en anden gang. *Carl D. Fog, Kgs. Lyngby.*

Opdræt af Dominikaner Kardinal

(Paroaria dominicana. L.)

Farvebeskrivelse:

Han og hun: Hovedet med ufuldstændig top. Strube, kind og pande og isse blodrød. Nedefter på forhalsen ender den røde aftegning i en spids og kindtegningen er afrundet. Oversiden er askegrå. Overhaledækfjer mørkere. Fjerene på baghalsen er hvide med en meget bred, sort søm. Undersiden er hvid og kropsiderne er lyse askegrå. Vingedækfjerene er sorte. Svingfjerene og halen sorte, sømmet med henholdsvis hvidt og gråt.

Øje brunt. Overnæb skifersort. Undernæb hvidligt. Benene kødfarvede.

Længde: 175 mm, vinge 88 mm, vinge 70 mm, næb 16,5 mm, løb 23 mm.

Udbredelsesområde: Brasilien, i skovbryn og krat, også i nærheden af opdyrket agerland.

Smuk, klangfuld sang — ikke almindelig på fuglemarkedet.

Av en eller annen grund har de forskjellige Kardinaler altid øvet en viss tiltrekkning på mig, og jeg har igjennem årene altid hat et eller flere par av de forskellige arter.

Før krigen hadde jeg både røde, grønne, grå og dominikaner kardinaler, men opnådde aldrig noe opdrettsresultat med dem, hvilket jeg idag tilskriver tildels forkjært behandling.

Man lærer jo efter hvert, og når jeg idag tenker tilbake, så finner jeg, at jeg dengang nokk kunde ha nådd lengere med disse intressante fugler, hadde jeg visst om dem det, jeg vet idag.

I et tidligere nummer av bladet refererte jeg mine opdrettsforsøk og resultater med den Røde Kardinal sommeren 1955, og her vil jeg da fortelle om de resultater jeg hadde i sommer med Dominikaner Kardinalen.

Jeg fikk sommeren 1954 et par Dominikaner Kardinaler fra en venn i København. — Straks jeg satte dem ind i voliéret, fandt de frem til enstålträd kurv, som var hengt op for bruk av noen kanarier i samme voliére, og bygget her et rede av gress og små kvister, lå fire egg, som de ruget ut, og ungerne blev ca. 8—10 dager gamle, hvorpå de døde.

Dette gjentok sig to ganger sommeren 1954. Jeg hadde denne sommeren lite spesialfoder å gi dem, for skoven var våt og der var ingen Maur-egg å få tak i, ihvertfald ikke regelmessigt, så jeg tror, at det faktum, at alle ungerne døde må tilskrives vesentligt det stadige våte regnfulde veir, vi hadde det året.

Kardinalerne var i 1954 sammen med ca. 60 forskjellige andre finkefugler fra Gullbryst og til Røde kardinaler i størrelse i et voliére, beplantet med gran og furutræer samt en del skogsbær og lyngbusker.

Bunden var jordbund (skogsbund med stenpartier, sandholdig jord etc.). Kardinalerne forstyrret aldrig nogen av de andre fugler, de passet kun på sitt.

Næste år, altså sommeren 1955, blev der gjordt en del forandringer, idet jeg avskaffet hele min finkesamling og overgav det store voliére (Uterum 4 m × 4 m med tre meters høide, innevoliére i direkte forbindelse med store åbne vinduer på 4 m × 1,75 m) til en flokk undulater.

Blandt disse hadde jeg da i år Dominikanerkardinalerne.

Det tog ikke lang tid efter at jeg hadde hengt ut alle redekasser, før jeg bemerket at kardinalerne intresserte sig svært for en liten blomsterkurv av pilekvister, som jeg hadde bundet fast øverst i et grantræ.

De bygget i løpet av noen få dager et rede av kokosfaser, gress og små lyngkvister og lagde straks 4 egg. Jeg var meget intressert i å få et resultat i år, spesiellt fordi jeg netop da havde læst Alex. Brooksbanks Fuglebok utgitt av Cage Birds Forlag i London, hvor han bl. a. sier om Kardinal-slekten at »Uten myreegg er det håpløst å prøve. Sålenge man kan gi friske myre egg lever ungerne, forutsatt at foreldrene mater dem, men straks man slutter med dette, dør de . . . «

Jeg beviste ved mit opdrett av den røde kardinal at, ihvertfald for dennes vedkommende var mr. Brooksbanks uttalelse ikke korrekt, for den matet op alle sine unger med eggefoder, uten friske myre egg. Og disse unger lever i besste velgående den dag i dag, og jeg vilde nu i år også prøve dominikanerne på annet foder enn myreegg. Derfor fikk de ingen slige. Men, helt sikker var jeg ikke, så jeg lavet til en »Insekt-felde« inne i voliéret. Dette blev gjordt ved, at jeg fyldte et litet gammelt kanariesangbur med fiskeavfald, og satte dette i solen inne i voliéret, slig, at ingen av fuglene kunde få fat på selve det rådnende fiskeavfald, mens fluer etc. hadde fri adgang. Det var da heller ikke lenge før det svirret av fluer i alle størrelser rundt dette buret og efterhvert kom der flere, idet fluerne hekket i avfaldet. Ved siden af dette fikk de da van-

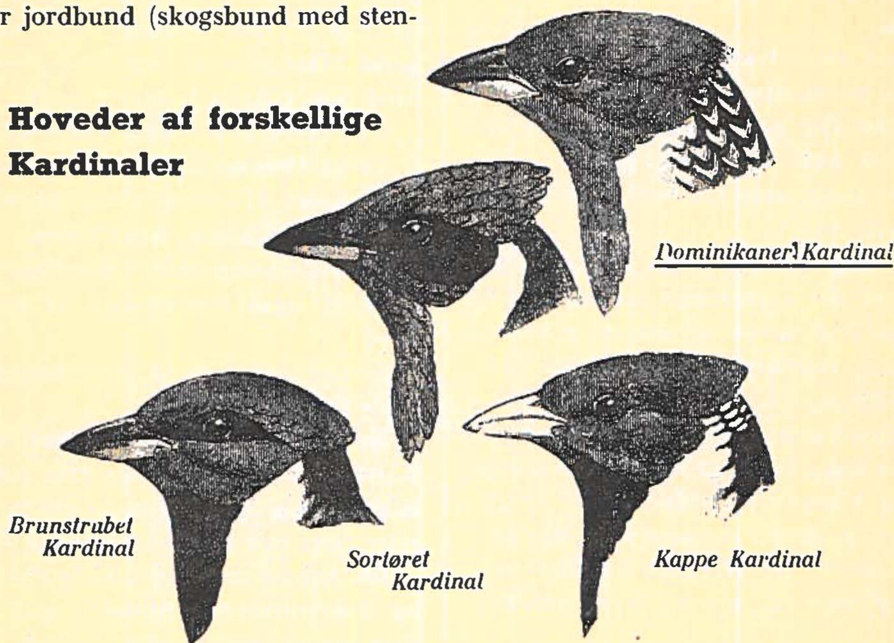

ligt frø og eggefoder. Der var ca. 60 undulater i samme voliere og disse sørget da for, at der ikke blev så altfor meget igjen av eggefoderet til kardinalerne. Efter 12 dager kom de første tre unger. Den fjerde hekket ikke ud. Ungerne trivdes og blev meget fort store. Da de var 10 dager gamle forsvandt den ene sporløst. Jeg fandt den aldrig igjen.

De andre to fløi fra redet efter 15 dager. Fargen var da skiddengrå med antydninger til hvidt og hodet var lysebrunt.

Jeg la merke til, at efter at ungerne var 8 dager gamle blev de delvis fodret ov foreldrene med hirse. Jeg så dem hente hirse i frøautomaten og undersøgte ungerne, og det kunde tydeligt ses igjennem huden, at de vara fulde av frø. Jeg så dem aldrig fange fluer, men går udifra, at de må ha gjordt det og at dette tildels var grunnen for at ungerne blev så bra.

Efter at de første to unger var udfløijne overtog faderen matingen av dem, mens moderen pàny gikk igang med atter fire egg.

De to udfløine unger blev madet av ham i ca. seks uger efter at de var udfløine og akkurat nu, da de altså er seks måneder gamle, begynder den brune farge på hodet å gi plass for den nydelige purpurrøde farge som disse fugler er smykket med.

Det tog også ca. tre måneder, før den hvide farge blev hvid, og den skiddengrå gik over til den klare vakre gråfarge, som vi er vandt til at se hos voksne.

Bemerkelsesverdigt var det jo, at tiltrods for ca. 60 undulater plus en mengde undulatunger, og at kardinalernes rede var helt åpent i toppen av et grantræ, blev aldrig hverken rede eller unger molestert av undulaterne.

Jeg bemerket ofte at undulatunger prøvet å nappe strå fra redet, men straks var en av de gamle kardinaler på pletten og jaget den næsevise undulat vekk, ofte med kraftige »nebbepryl«, og det syntes at disse (undulaterne) fort lærte, at det ikke lønnet sig å nærme sig kardinalernes rede. Men de spiste op mesteparten av extraforpleiningen som blev satt ind til kardinalerne, så til næste år skal jeg la kardinalerne gå i voliére alene. Nu vet jeg, hvordan dette gøres, og da føler jeg mig nogenlunde sikker på at får de ha en voliére alene, kun sammen med et par røde kardinaler, sligt at de kan få fuld brug av de små extra ting man kan gi dem at spise, så vil også resultetet være der.

Det er naturligvis også muligt, at denne sukksess også må tildels tilskrives det usedvanligt vakre sommerveir, som vi hadde.

Men når alt kommer til alt, så mener jeg hermed å ha bevist at disse fugler kan opdrettes også uden friske myreegg.

I alt fikk jeg fire voksne Dominikaner Kardinal-unger, som nu er lige store og kraftige som forældrene. Det er umuligt å se forskjell på kønn, her må man vente til foråret og vokte på, hvem av dem, som synger. Som bekjennt så synger kun hannen litt, hunnen er helt stille.

Jeg mener å ha konstatert hos mine gamle fugler, at fargen på hodet hos hannen er noget mørkere enn hos hunnen, samt at den røde spids som går ned over brystet er større hos ham enn hos henne, men det kan være bare et tilfelde. Det er visstnokk ikke noget sikkert tegn på forskjell mellem dem.

Av Gust. A. Gjessing, Drammen, Norge.

Hvis De tror

det er for sent at indsende bidrag, vil jeg skynde mig at rette denne misforståelse.

Vi modtager stadig bidrag — store og små, og jeg undrer mig over, at ikke flere har villet støtte bestyrelsen i dens bestræbelser for fortsat at kunne gøre bladet bedre, hvilket også vil sige udvidet med farvetavler og flere clichéer.

Det er således medlemmerne selv, der bestemmer, hvorledes bladet skal være, men når man ser på det indkomne beløb, forstår man jo ikke helt, at medlemmerne kan have ønsker i denne retning.

Jeg kan betro Dem, at med det indtil dato indkomne beløb, når vi ikke langt. Tænk endnu en gang over spørgsmålet og lad os så få en hilsen fra Dem. Til dette formål kan De benytte det med bladet udsendte indbetalingskort.

Det er, som tidligere anført, selvfølgelig frivilligt, om De vil yde et bidrag, men et sådant vil i sidste ende komme Dem tilgode, og sidst, men ikke mindst, det vil jo også støtte bestyrelsen i dens arbejde for at gøre noget for medlemmerne. *Kassereren.*

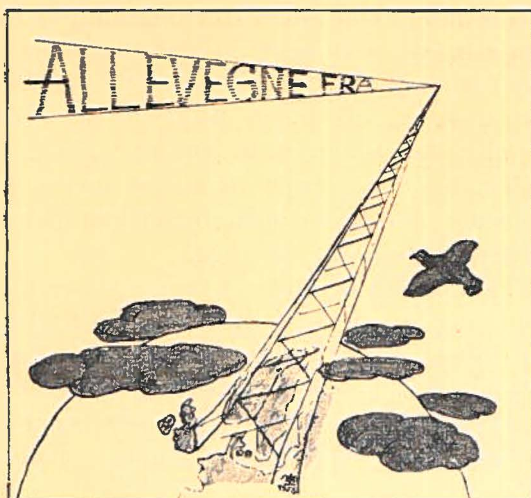

I »Gefierderte Welt« har S. Johansen, Søborg, beskrevet sit opdræt af: Nonner.

NYHEDER I REKVISITTER.

26.—27. maj afholdes i Hamborg en udstilling af »Zentralverbands zoologischer Fachgeschafte Deutschlands« over rekvisitter og produkter vedrørende vor hobby, hvortil redaktøren er indbudt. — Indbydelsen er videresendt til Brancheforeningens formand. Udstillingen er kun åben for handlende, men finder vore egne mandariner noget, kommer det jo også os andre til gode.

FRØBLANDINGER.

På foranledning af »Dansk Akvarie- og Fuglehandleres Brancheforening« har firmaet Holger Matthiesen i samråd med d'herr dr. Holger Poulsen, Zoologisk Have, Carl Ib Svane, »Selskabet for Stuekultur«, Svend A. West, »Stuekulturs Fuglevenner« og Albrecht-Møller, »Foreningen for Fuglevenner«, ladet fremstille 3 frøblandinger, især beregnet for de fuglevenner, der kun har enkelte fugle, og som derfor ikke blander sit frø selv. Der er tropekanarie- og undulatblanding — de leveres i smukke kartons dekoreret af Rich. Buch.

Endnu sælges blandingen kun af Brancheforeningens medlemmer, men mon det ikke var værd at overveje, om den ikke burde tilbydes på et bredere basis — det vil være en anbefaling for Brancheforeningen og til gavn for fugleholdere ud over landet.

*

I præsidiet for verdensudstillingen har vi haft den glæde at modtage tilsagn fra overgartner i Botanisk Have Ernst O. Floto, samt veterinærinspektør, dyrlæge O. Hall, om at indtræde, og posten som udstillingens hovedkasserer er overtaget af hr. Hm. Holm.

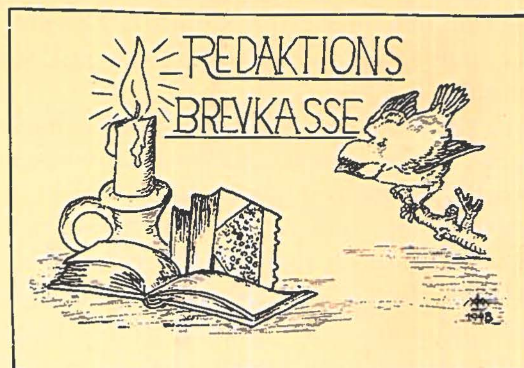

Jeg har opdrættet 3 rødhovedet dværgpapegøjer, som, da de var 6 måneder gamle, begyndte at få bare pletter på ryg og bug. En er meget nøgen. De har alle slagfjerene og halefjerene, så de er ikke hoppere. Det er heller ikke almindelig fældning. Mon det kan være mider? Og hvorledes kan jeg kurere dem.

Jeg har også 4 par sorthovedet dværgpapegøjer. De hoster og nyser fælt. Jeg har givet dem en dosis Aureomycin, men jeg synes ikke, det hjælper. De æder godt nok og de går i almindelig stuetemperatur, 18-20 grader.

Hvad kan hjælpe? *V. T.*

Ad. 1. Det tyder stærkt på mideangreb. Diagnosen kan sikres ved mikroskopisk undersøgelse af skrab fra de angrebne partiers randzoner. Dixanthogenolie indgnides i ganske tyndt lag med fingerspids en gang daglig i 3 dage. Pas på at komme godt ud i randzonerne. Er større partier af fuglen angrebet indgnides kun $1/2$—$1/3$ ad gangen. Midlet er ret stærkt virkende. Bliver huden rød og fuglen sløj, må De pavsere, eventuelt tilkalde Deres dyrlæge.

Ad. 2. Dryppes dagligt i 5-6 dage i begge næsebor med Chloramphenicoldråber eller Tyrosolvin-ephedrin (recepttvang). Aureomycin er et udmærket middel — men det er ikke noget universalmiddel, er ikke helt ufarligt og anvendes ofte forkert. Den anerkendte dosis er 1 mg pr. 10 g fugl 3 gange daglig i 1 a 2, højst 3. dage — samtidig gives tilskud af B-vitamin.

J. H.

Hvorlænge skal bourksparakitter og sangparakitter ruge — og hvor mange æg lægger de.

A. M.

Svar: Bourksparakit lægger 4 æg, undtagelsesvis 5, sjælden flere, og der ruges ca. 22 dage.

Sangparakitter 3—4 æg, undtagelsesvis indtil 7 stk., og den ruger 22 til 24 dage.

A. M.

*

Hvorfra stammer navnet Agspornis taranta?

B. B.

Svar: Agapornis er græsk, sammensat af to græske ord: agapein, der betyder kærlighed, og ornis = fugl, altså kærlighedsfugl. Taranta henfører til stedet, hvor Stanley, ca. 1814, skød den første gang i Taranta passet i Abyssinien.

A. M.

*

Hvorledes kan det forklares, at en af mine zebrafinke hunner har lagt 5 æg her i februar. De går kun sammen med hunner i ca. 6 grader, og den har sidst været i hæk i sommeren 1955.

Hvorledes skal farverne på brogede zebrafinker være fordelt?

Var det muligt at få en tegning her i bladet, så man kunne se, hvad vi skulle stræbe efter, der må vel være en standard?

A. G.

Svar:

Jeg kan lykønske med ovennævnte hun. At den lægger æg tyder på, at den er i fin kondition.

Af brogede zebrafinker forlanges der en ligelig fordeling af hvidt og en eller anden farve. En fugl med en eller to hvide fjer i hale eller vinger kan ikke anerkendes som broget.

Det vil sikkert være indenfor mulighedens grænse, at der ved lejlighed her i bladet bringes en udstillingsstandard for zebrafinker, såvel med tegning som tekst.

A. R. T.

*

Hvor meget frost kan rød kanarie og løggrøn papegøje amandine tåle?

Er der forskel på kønnene af papegøje amandine?

Kan ovennævnte arter gå sammen med småfugle og undulater?

Skal de have melorme, myreæg eller opmadningsfoder?

B. S.

Svar: Det er ikke tilrådeligt at udsætte fugle i fangenskab for egentlig frost, selv om fugle i frihed kan klare flere frostgrader, er lokaliteterne i friheden sådan, at fuglene kan søge læ og har større bevægelsesfrihed. Den er jo meget begrænset i fangenskab, men kardinalen kan tåle meget lave varmegrader.

Løggrøn papegøje amandine kan ikke klare lave varmegrader, næppe under 10 grader.

Der er stor forskel på kønnene. Hannen er meget mere farvestrålende, især den røde farve på fuglens bug; de midterste halefjer er væsentlig mere forlængede hos hannen end hunnen.

Kardinalerne er for store til at gå sammen med tropefuglene. Deres kostplan er også anderledes, og de bør have animalsk foder — de løggrønne p. a. kan til nød gå sammen med tropefuglene — derimod bør det frarådes at sætte dem sammen med undulaterne.

A. M.

*

Jeg har en sangparakit, som jeg købte for 1½ år siden. Den gik da under dårlige forhold og fældede i november—december, men fik da kun nogle løse, bløde fjer, der tillige var misfarvede (lyse). Vinge- og halefjerene knækkede let og fuglen kunne ikke flyve. Den fælder stadig, men er ellers rask og livlig, skønt den sidder forpjusket, i regelen i voliérens bund, og dens foder består næsten udelukkende af kolbehirse. Selvom der er alle andre hirsearter, kanarie og solsikke, rører den det ikke. Hvad er der at gøre?

C. M.

De kan prøve at give fuglen jod (1 dråbe lugols opløsning i 10 ml drikkevand) hver anden dag, ialt 4 gange. Derefter højfjeldslys (kvartslys, 4 minutter, afstand mindst 1 meter) hver anden dag, ialt 10 gange. Under kuren holdes fuglen så lunt og roligt som muligt. Lavtsiddende pinde af forskellig tykkelse, tilskud af levertran og becoplex (evt. dryppet på kolbehirsen), tilskud af frugt, fortrinsvis æbler. Er tilstanden ikke bedret i løbet af en måned, bliver der formentlig ingen vej udeu

om en thyreodinkur, men det må De tale med Deres dyrlæge om til den tid.

J. H.

*

Hvad kan der være sket med mine to dejlige tamme undulater, som jeg sender Dem. De lå i morges begge og var døde.

E. L.

Jeg beklager; ved opduktionen viste det sig desværre, at fuglene var sultet ihjel — jeg har aldrig set en fugl så tom for næring i organerne.

Tænk hvilke lidelser — spærret inde og sultet ihjel!

A-M.

*

Er det lovligt at holde den danske vagtel i fangenskab?

C. M.

Svar: Den danske vagtel, Coturnix coturnix, eller bedre europæisk vagtel, må ikke fanges, og da der er total indførselsforbud, kan den heller ikke komme fra udlandet som tidligere, men der findes enkelte stammer, som yngler i fangenskab og ynglen må holdes.

A. M.

*

Får vi aldrig insektædere, f. eks. stære, her til landet? Og hvorfor ikke?

A. B. i S.

Jo, det sker nu og da. For et års tid siden skaffede jeg en liebhaver et par stære af en sending, dyrehandler Krag havde fået hjem. Fuglehandlerne påstår, at insektædere ikke kan sælges her i København. Så vidt jeg husker reeksporteredes resten af ovennævnte sending af mangel på interesse. — Det opfordrer jo ikke til gentagelse.

A-M.

Udebliver bladet — Henvend Dem da til det lokale Posthus.

Adresseforandring skal ligeledes ske til det lokale Posthus.

Kassereren

Bemærk vort nye Mødelokale i Haveselskabets Have.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
"LANDSFORENINGEN"

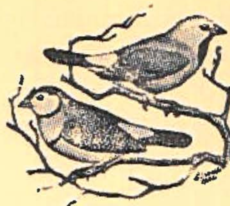

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46 AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste Møde:

mandag den 14. maj kl. 20 i Thesalonen, Kgl. Haveselskabs Have, Frederiksberg Runddel. Filmsaften, salgsbog, bortlodning af gode fugle, eventuelt.

Bestyrelsen.

Sidste Møde

blev afholdt den 9. april kl. 20 i Hotel København, Vesterbrogade 41.

Formanden bød velkommen og meddelte, at næste møde vil blive afholdt i Det kgl. Haveselskabs Have, Frederiksberg Allé 1.

Herefter henvendte formanden sig til aftenens foredragsholder, hr. Svend West, for at denne kunne fortælle om »Fornøjelsen ved insektædere«.

Foredragsholderen udtalte bl. a:

Mange lader sig ofte afskrække, når de hører tale om insektædere. Disse fugle kræver jo en anden forplejning og andet foder end frøædere, men vil man gå i gang med denne særlige opgave, bør man kun holde disse i separatbur eller voliére. Buret bør have tilpas størrelse, da fuglene kræver mere plads end alm. tropefugle.

Insektædere skal i regelen holdes enkeltvis, højst et par. Man må altid passe, at fuglen eller fuglene har rigeligt vand og friskt vand flere gange om dagen.

Burene eller voliéren skal være lette at rense og skal renses omhyggeligt. I bunden lægger man et lag fint tørvesmuld, ovenpå et tykt lag sand. Ædekarrene må ikke sættes for lavt og bør anbringes inde i burene eller voliéren.

Foderet skal være tilpas afpasset. Man kan selv fremstille sit insektfoder ved at samle alle slags insekter, såsom bænkebidere, edderkopper, græshoppere. Insekterne skal omhyg-

geligt skoldes. Derefter køres de gennem en kødmaskine og blandes med reven gulerod og tilsætter det noget sandkage.

Man kan også købe det udenlandske insektfoder (Sluis) og benytte dette.

Hvis man har lejlighed til at få fat i nogle myretuer, roder man godt op i dem, og medens solen skinner, lægger man et stykke tagpap over. Senere fjerner man det og pupperne kan samles op i en flaske og proppes til. — Hvis man sætter flasken ind i et fryseskab, kan myrepupperne holde sig længe (men husk at skrive uden på, hvad flasken indeholder!).

Insektædere skal også have frugt, æbler, pærer, vindruer, dadler, korender, kogt havresuppe blandet med vand, lidt honning og sukker kommes i et pumpeglas og hænges op.

Til forbedring af fuglenes fordøjelse sætter man en skål ind med groft grus og jord, sepiaskaller og kalk.

Bananfluer kan man opdrætte i gødning overdrysset med lidt sukker; når pupperne er udklækket, er de gode at fodre med.

Foredragsholderen omtalte flere af insektæderne, bl. a. solfuglen, schamadroslen, dajaldroslen, spottedroslen, kattefuglen, tropialen, tangaraen Bül-Bül, brillefuglen, honningsugeren, gulp, bladfugl, beostæren m. fl.

Hr. Svend West afsluttede sit foredrag med den bemærkning, at der var meget endnu, han kunne fortælle om, men tiden var nu så fremskreden, at det var bedst at holde op.

Formanden takkede hr. West for hans udmærkede foredrag, og forsamlingen tilkendegav med håndklap, at det var et virkelig godt foredrag — der har ikke de sidste 30 år været holdt så godt og sagligt foredrag om insektædere, som dette.

Sekretæren.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246 tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21. Næsby, tlf. 16 315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Medlemsmødet tirsdag den 10. april var besøgt af ca. 40 medlemmer.

Formanden bød velkommen og fremlagde et forslag til udstillingen m. h. t. præmiering, som medlemmerne kunne svare på og måske komme med bedre forslag. Endelig var der et medlem, der lod høre fra sig og et til; så blev der fart over feltet. Det er jo til tider svært at komme igang, men her lykkedes det, og man blev da enige om de mange forskellige præmier.

Da dette emne var behandlet, blev der talt livligt mand og mand imellem om deres fugle, held og uheld, alt imens nød man en genstand og der gik et fuglebur til bortlodning.

Til medlemsmødet på Industripalæet tirsdag den 8. maj kl. 20, vil hr. Poul Madsen, Glostrup, tale om tropefugle for begyndere. Der er bortlodning som sædvanlig.

Sekretæren.

„FUGLEVENNEN"
„NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: L. Johansen, Nystedvej 33
Næstformd: Poul Nielsen, Østre Alle 41
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Sekretær: Kandrup Nielsen, Gaabensevej 88, Kragehave.
Bolvig Hansen, Guldborgsundsvej.

Foreningen afholdt sin årlige generalforsamling torsdag den 12. april.

Formanden, Lars Johansen, bød velkommen og aflagde årsberetning, som godkendtes enstemmigt.

Kassereren, Allan Hansen, oplæste det reviderede regnskab, som viste en pæn forøgelse af formuen.

Regnskabet godkendtes enstemmigt.

Næstformanden, Poul Nielsen, kassereren, Allan Hansen, samt Bolvig Hansen var på valg til bestyrelsen. De genvalgtes alle.

Til bestyrelsessuppleant valgtes Poul Jensen.

Revisor A. Jonasson og revisorsuppleant Viggo Hansen genvalgtes.

Efter generalforsamlingen afholdtes bankospil om 3 par fugle og 15 planter.

H. Kondrup Nielsen, sekretær.

DANSK KANARIE-OPDRÆTTER KLUB

(tidligere K. K. K.)

Dansk Kanarie-Opdrætter Klub afholder sit næste medlemsmøde onsdag den 2. maj 1956

Kl. 20,00 i vort sædvanlige mødelokale i Rømersgade 23, st.

Program: Vi starter med kanarie- eller harzerforedrag af kendt opdrætter. Derefter kvit eller dobbelt eller hvem-ved-hvad om kanarier med mange præmier. Derefter meddelelser fra ledelsen og til slut bankospil.

Husk billige priser og gratis garderobe.

K. d. F. M.

*

Dansk Kanarie-Opdrætter Klub afholdt sit medlemsmøde for april mandag den 9. april i klubbens sædvanlige mødelokale i Rømersgade 23.

Efter at den fyldte sal var budt velkommen, med en speciel hilsen til aftenens foredragsholder, hr. S. E. Poulsen, Kastrup, og de mange nye medlemmer, der var til stede, fik hr. Poulsen ordet og causerede i en god times tid om rationel opdræt af farve — kanarier specielt til udstillingsbrug.

Hr. Poulsen redegjorde herfor, specielt for de nye arveregler, i en populær og letfattelig fremstilling, så også de nye medlemmer fik udbytte af aftenen. »Uden i alt fald et vist elementær kendskab til arvereglerne ingen dygtig kanarieopdrætter«, fastslog hr. Poulsen, der ligeledes frarådede at benytte fugle med ikke absolut prima tæt og fyldig fjerdragt til avl, idet tynd og løs fjerklædning netop i øjeblikket synes at være den mest udbredte fejl ved vore kanarier, og denne skavank er uheldigvis meget arvelig.

Efter at vi også havde hørt om farvefodring af kanarier, sluttede hr. Poulsen sit foredrag, der havde været ledsaget af demonstrationstegninger på tavlen, med en lærerig diskussion om emnerne. Senere på aftenen fik hr. Poulsen god brug for sine store både teoretiske og praktiske erfaringer til at besvare de mange spørgsmål fra interesserede medlemmer.

Aftenen sluttede med bankospil over forskellige fugle og frø.

Klubben henleder endnu en gang medlemmernes opmærksomhed på ,at de bør bestille deres ringe i god tid, idet der jo må regnes med nogle dages ekspeditionstid.

NB. *Husk* at kun fugle, der er ringede med Dansk Kanarie-Opdrætter Klubs originale ringe, kan konkurrere i A-klassen til de store pokaler og ærespræmier på vort næste kåringsskue.

K. d. F. M.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Købes: 1,2 swainsonsspurve, gerne enkeltvis. **Bent Hermansen,** Istedgade 3³, København V.

Købes: 0,1 ren hvid risfugl — 0,1 bourksparakit eller byttes med 1,0. **Max Brüchle,** Overgade 26, Ebeltoft.

Sælges: Bladet »Stuefuglene«, 1937—43, indbunden og 1944—45 i Hefter. **Jørgensen,** Bevtoftegade 3 A, København V.

Sælges: 3,0 etårige kinesiske vagtler fra friluftsvoliére. **Poul J. Calvert,** Falkonerallé 77, København F., tlf. Fasan 7610.

Sælges: 2,4 blårygget spurvepapegøje. **C. Norden Andersen,** Østeraa 9, Ålborg.

Sælges: 10 par hvide zebrafinker a kr. 15,00 pr. par. **C. C. Andersen,** Hejrevej 14, Odense.

Sælges: 2,1 blårygget spurvepapegøje, 1,1 nymfeparakit, 2,0 grå kardinal, 1,1 pragtrosella, 2,1 diamantduer, alt fra 1955.

Købes: 0,1 pragtrosella, 0,1 grå kardinal, 0,1 diamantdue, 1,0 zebradue. **J. P. Lindegaard,** Brylle, Knarreborg.

Sælges: 1,0 violblå, 1,0 hvidvinget kobolt, 1,0 gulvinget olivengrøn, 0,1 kobolt normalfarvet, 0,2 violmauve undulater, alle ca. 12 mdr. gamle. **Marius Olsson,** Nedergade 11, Nykøbing F.

Købes: 1,1 sorthovedet dværgpapegøje. **B. Knap,** Frederiksberg Allé 52, København F., tlf. Vester 61 v.

Købes: 0,1 bourksparakit. **Walther Langberg,** Tudskjærvej 22, Vanløse.

Sælges: 2,2 Bronce maagefinker, 1,1 Goulds amandiner, 3,2 sivastrilder, 3,2 ringastrilder.

Købes: 0,1 event. 1,1 Rødhovedet Goulds amandiner. **Frk. E. Dünweber,** Frederikssundsvej 106 A, København NV., tlf. Bella 4171 y efter Kl. 18.00.

Sælges: 1,1 Agapornis taranta, **C. O. Poulsen,** Abel-Catrinesgade 27², København V. Tlf. Vester 9864 v.

Købes: 0,1 Blaarygget spurvepapegøje, 0,1 Alexanderparakit, 0,1 Agapornis taranta. **Aage Poulsen,** Skibby.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1. Kastrup

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

31. Årgang JUNI 1956

OPDRÆT AF SCHAMADROSLEN

Cittocincla macrura

Schamadrossel. (Han).

For over 30 år siden, i begyndelsen af 20'erne, anskaffede hr. fabrikant, nu direktør, Vald. Gjerlöff i Hellerup sig et par Schamadrosler, som han overfor sin ven, redaktør og forfatter C. Lund udtalte, at han næste år skulle have yngel af — Det var heller ikke dengang nogen lige sag at opnå det, og C. Lund har sikkert tænkt sit derved, men Gjerlöff var fuglemand af den rigiige slags, og han væbnede sig med tålmodighed, udstyrede sig med viden og indsigt i fuglenes liv og behov, og sejrede.

Men hvordan begyndte det egentlig? — Og hr. Gjerlöff fortæller:

— I 1922 kom jeg hos en af vore fuglehandlere for at købe frø, og der får jeg øje på en Schama-drossel. Da den lod sin dejlige, rene og jublende tone høre, og så var jeg leveret, jeg kunne ikke få øjnene fra den, og inden jeg forlod forretningen var fuglen min. Den var ellers lige ankommet fra den lange rejse fra Tyskland, og dengang var besværlighederne og rejsestrabadserne ulige større end i dag, — alligevel sang den af hjertens lyst. Den var i god fjerdragt, var meget fortrolig og dens stemme var i orden — den handel kom jeg aldrig til at fortryde — og dengang fattede jeg beslutningen om at opdrætte Schamadrosler.

Men der var ellers besværligheder nok, og de meldte sig snart. Det viste sig at være svært at opdrive en hun. De kommer som bekendt meget sjælden i handelen, men ved et rent tilfælde, gennem en anden fugleven, fik jeg alligevel fat i den, og her er det, at historien begynder.

Hunnen viste sig at være en aldeles fortrinlig fugl, og den var ovenikøbet fingertam.

Parret blev i begyndelsen holdt i hvert sit bur, som dog var stillet tæt sammen, for at de skulle blive fortrolige med hinanden, og en dag satte jeg dem sammen i et større bur. — Det gik ikke så godt, som jeg havde håbet. Hannen viste sig at være en fuldkommen tyran mod sin mage; jeg håbede på, at det nok ville rette sig med tiden, men skilte dem dog af igen. Hen på foråret kunne jeg iagttage, at han fattede interesse for sin mage, hans sang blev mere kraftig, og når han med hængende vinger og vifteformet udbredt hale hoppede frem og tilbage for at komme ned til hunnen, var det et stolt og pragtfuldt syn..

I begyndelsen af maj var min friluftsvoliére sat i stand og halvdelen af denne, d. v. s. 4 × 1½ × 2½ meter overlod jeg nu Schama'erne.

Før jeg gaar videre med beretningen, vil jeg gøre fuglevenner opmærksom på, at det efter min mening og erfaringer ingenlunde er vanskeligt at få Schama-droslerne til at yngle, men som jeg skrev i sin tid, der skal 3 ting til:

1) Nøje kendskab til fuglenes forplejning og krav.
2) Rigelig plads, ikke under 2 m^2.
3) Og endelig sidst, men ikke mindst, tålmodighed — megen tålmodigdig.

Voliéren blev beplantet med en del større og mindre grantræer og i midten af voliéren stod et stort forgrenet træ, og endelig var der mange tætte buske — til reden anbragte jeg flere åbne kasser, 15 × 25 × 25 cm, således som Karl Neunzig fastslår de ynder. Så anbragte jeg i mange forskellige højder harzerbure og flere åbne kurvereder samt en enkelt undulatkasse og i denne stoppede jeg lidt hø.

Den bageste del af voliérens bund blev belagt med et godt lag fjordgammelt løv, og nu var det spændende øjeblik altså kommen, hvor parret skulle tage sin miniatureskov i besiddelse. Det var den 16. maj 1924, en dejlig smuk forårsdag.

Først satte jeg hunnen ind, og hun tog sig en ordentlig flyvetur, tilsyneladende lidt overrasket over den udvidede tumleplads.

Da hun var falden lidt til ro, gik jeg ind i voliéren med nogle melorme, og straks kom hun hen på min hånd, for at få den eftertragtede lækkerbidsken. Da hunnen havde orienteret sig lidt, kom det store og spændende øjeblik, da hannen skulle derind, men øjeblikkelig opdagede han hunnen og foer nu løs på hende, men her var plads til at undvige og lejlighed til at søge skjul, og det var en let sag for hende at undgå hans angreb.

Men blot nogle få timer senere havde billedet helt ændret sig. Da sad han veltilfreds på en birkegren og sang serenader for sin mage, medens hun uforsyrret undersøgte samtlige redeindretninger.

Og et par dage senere lagde jeg mærke til at hendes interesse samlede sig om undulatkassen, som var anbragt helt oppe under voliérens tag. Høet i kassen blev ordnet, og nu begyndte hun at slæbe visne blade og mos derop, og jeg skønnede at redebygning var igang.

Det var kun hunnen, som slæbte materialer, han fløj nok hen og kiggede ind i reden, men aldrig med materiale, og han fløj hurtigt bort igen. På to dage var reden færdig og 6 dage senere var rugningen igang.

1 a 2 gange daglig forlod hunnen reden, kun et øjeblik for at gøre sig ren og indtage sit måltid.

Mod rugetidens slutning gav jeg foruden det almindelige blødfoder rigeligt tilskud af friske myrepupper, melorme og regnorme.

Naturligvis var jeg vældig spændt på, hvad der ville ske, hvis der kom unger. Når rugetiden var endt, ville hunnen made de små eller blot kaste dem ud en efter en?

På den 14. rugedag fik jeg bevis for at der var unger. Da jeg fodrede om morgenen, kom hunnen med en æggeskal i næbbet, og da hun havde kastet skallen, fløj hun straks hen til foderet og forsynede sig med melorme, hvorefter hun forsvandt i kassen. I dagens løb gentog dette sig flere gange, og når hun var ude af kassen, fløj hannen derop, men han havde ellers fået vældig respekt for hende og vovede sig ikke til foderskålen med melorme, før hun havde forsynet sig.

Jeg glædede mig allerede over at parret passede ungerne så godt, men glæden var desværre kort. Da jeg om eftermiddagen bragte en ny forsyning orme, så jeg i det samme hunnen komme ud af redekassen med en sprællende unge i næbbet, og inden jeg kunne gribe ind, bed hun den ihjel og kastede den fra sig. — Jeg var klar over, at det ville gå de øvrige på samme måde. Og ganske rigtigt, næste morgen var der atter en død unge, som jeg sammen med den første satte i sprit.

Hunnen tog bad og ordnede sin fjerdagt, og jeg efterså reden, men den var tom. Måske har der været flere unger, men buskadset i voliéren hindrede mig i at undersøge dette.

Allerede næste dag begyndte hunnen imidlertid at udbedre reden, denne gang med kokustrevler, og 8 dage senere rugede hun fast.

Rugetiden forløb normalt — og den 14. dag fandt jeg to halve æggeskaller på jorden. Nu var der altså atter unger. Hunnen blev hele dagen i redekassen, og jeg iagttog, at hannen denne gang ofte fløj op med melorme til hende. Jeg håbede så på bedre held denne gang, men allerede dagen efter fandt jeg en unge liggende på jorden — denne opdagelse var lige ved at tage resten af min tålmodighed, for jeg havde jo ikke indladt mig på dette eksperiment for at få en hel spiritusflaske fyldt med nøgne Schama-unger, men som enhver fugleven vel tænker sig en hel række unger på pinden.

Men det gik ikke så galt endda. I de følgende dage fandt jeg ingen unger, og begge de gamle var stærkt optaget af at made ungerne. Hunnen blev dog de første 5 dage på reden, og forlod den kun få minutter et par gange om dagen.

Det var en travl tid for hannen, som nu måtte bjerge føden alene til hele familien. Han var igang fra tidlig morgen til sen aften, snart melorme, snart regnorme, og det var interessant at se, hvorledes han behandlede disse, før de blev bragt til reden. Ormen blev ført tygget og derefter gennembasket i jord og sand med en sådan energi, at der ofte lå et helt lag støv og jord på fuglens hoved og ryg.

Da ungerne var 6 dage gamle, begyndte hunnen at hjælpe til. Hun tog dog i regelen melorme og foretrak de lyseste; derimod madede hannen mest med regnorme. Til afveksling tog de også friske myrepupper og ægfovar ikke små partier, der gik til.

Jeg kunne af og til høre svag pip fra reden, der, men ormene var det væsentlige, og det når der blev madet, og efterhånden blev lyden kraftigere. Reden blev holdt sirligt ren, både han og hun tog ekskrementer med, når de forlod reden. — Det var forresten også interessant at iagttage, hvor viseligt det af naturen er indrettet. Således var ungernes ekskrementer indhyllet i et hvidt sejgt lag, og det var derfor let at fjerne.

13 dage gamle forlod ungerne reden — der var 4 ialt. Parret var den første dag meget nervøse og agtpågivende og ustandselig hørtes både de gamles og ungernes lokketoner. Ungerne var på størrelse med en rødkælk og fjerdragten var på oversiden gråbrun med mange rustbrune stænk, undersiden lyst med et rødligbrunt skær på brystet, halen var ganske kort, ca. 1 cm.

Ungerne voksede hurtigt til og deres trang til føde steg som dagene gik — så det blev en anstrengende tid, både for de gamle fugle og for mig .Det var jo på den tid, hvor knapheden med melorme melder sig, og det var ikke småting, som krævedes.

Daglig blev der fortæret ca. 600 melorme, 100 regnorme, 2—4 cm lange, samt masser af friske myreæg, men fuglene trivedes, og det var jo det vigtigste.

Ca. 8 dage efter udflyvningen begyndte de selv at søge næring på jorden, og især søgte de flittigt under buskene og i løvet.

1 måned gamle blev alle 4 unger sat i et bur; de var da fuldkommen selvstændige, men tog kun føde, når denne var strøet på burets bund; dog vænnede de sig i løbet af nogle dage til at søge ædeglasset.

I begyndelsen var de ængstelige og flagrede en del, når man nærmede sig buret, men ved stadig at omgås dem roligt, blev de snart fortrolige, og efter 14 dages forløb tog de melorme af hånden.

De fugleliebhavere, som kender Schamadroslen, vil sikkert give mig ret i, at denne kloge fugl hører til de mest interessante og smukke af vore fjerede venner, og dersom denne gamle skildring af mine Schama-drosler kunne bidrage til at forøge interessen for den blandt fuglevenner, da er hensigten nået.

Vald Gjerlöff.

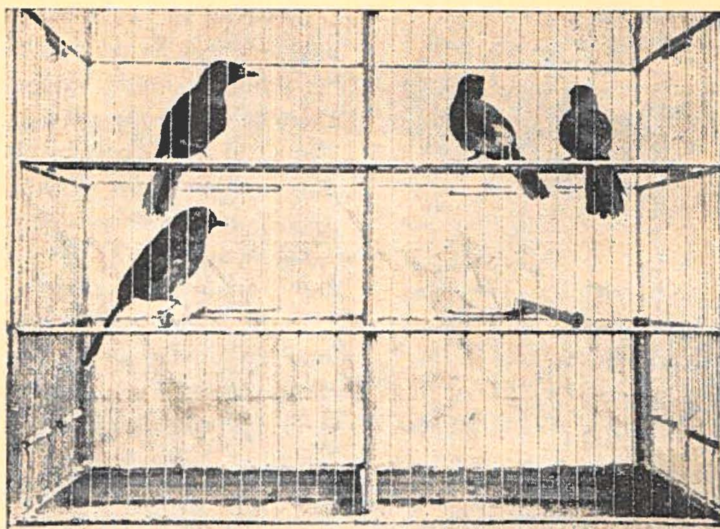

Foto: Vald. Gjerlöff.

De fire omtalte unger.

MENAGERI OG UDSTILLING!

Der åbnes årligt så mange udstillinger af forskellig art, at det ville være umuligt at nå at besøge dem alle, og heldigvis, mange kan man være foruden, men ulykken er, at ind imellem smutter en, man burde have stiftet nærmere bekendtskab med, fordi man ikke altid af overskrifterne kan regne ud, hvad den indebærer.

Her i »FfF« interesserer vi os for fugle, vi kalder os for ren fugleforening, og det kunne synes misvisende, når jeg nu slår til lyd for en udstilling af »Reptilier« — det er imidlertid med fuldt overlæg, for også giftige planter, ville jeg mene hører hjemme indenfor vor hobby, der kunne læres en del om deres farlighed overfor vore små venner, — og slangerne er jo vore fugles naturlige fjender. Det er meget interessant at se hvilke arter, som lever i de forskellige egne, hvorfra vore tropefugle kommer — det drejer sig om udstillingen »Slanger« i Kgl. Haveselskabs Have, Frederiksberg Runddel 1.

Udstillingen er ualmindelig stilren og meget interessant at studere. På ophængt kort kan man se oprindelseslandet og ved en god, fyldig beskrivelse blive orienteret om den enkelte slange, og samlingen er meget stor og rig-

holdig, selvfølgelig ikke udtømmende, men det gør den heller ikke fordring på.

Mange af fugleredens mysterier kan ved kendskab til slangernes tilstedeværelse og deres væremåde blive klare og forståelige. — Fuglenes form for beskyttelse af æg og unger, ja, dem selv, har de lagt i redens anbringelse, bygning og form — og alligevel går der hvert år et utal fugle og æg den forkerte vej.

Jo, slangerne hører til tropefuglenes naturlige fjender, og her vises hvorledes en udstilling med langt færre numre, end vi i almindelighed arbejder med, kan bygges op og fylde rammen, så hele menageriet kan blive en seværdig udstilling.

Især fæstede jeg mig ved en samling trådslanger, Thelofornis kirtlandi canensis, som hængte fuldkommen stille som luftrødder fra en træstamme. Når en fugl satte sig på en af dem, var der i snesevis forræderiske øjne, som stirrede på den fra de nedhængende trådender, og med et enkelt bid lammede de deres bytte, hvis det da ikke var så lille en fugl, at den døde straks.

Men se det selv. Indtil 11. juni er udstillingen åben, og så må De ikke narre Dem selv for en spadseretur gennem haveselskabets have, der også står som et herligt stykke natur midt inde i byen, stærkest og renest virker det, når man har fortabt sig i naturens skønhed på vandringen og over plankeværket fra de små haver hører kulturens disharmoniske brøl og skrig, men straks efter er vi atter optaget af en eller anden botanisk skønhedsåbenbarelse — med haven for 8 år siden in mente må vi give hr overgartner Samuelsen vor bedste kompliment — og henstiller til dem, som ikke er det, at tegne sig som medlem af Det kgl. Haveselskab. De penge er ikke spildt.

Albrecht-Møller.

Fotografering af fugle

Mange fugleliebhavere har, foruden fuglehobbyen, også en hobby med at fotografere deres fugle under disses forskellige udviklingstrin, f. eks. fra æggene bliver lagt, rugningen foretages, opmadningen af ungerne i reden og senere på pindene. Det er absolut også en interessant hobby, men ligesom med fuglene, kan man sige, at den kræver en vis tålmodighed. Her tænkes nærmest på at få de virkelig gode billeder, hvor fuglene ikke viser deres angst for fotografen, men opfører sig fuldstændig roligt. Der kan være store vanskeligheder, der skal overvindes, men det kan lade sig gøre.

Er man i besiddelse af de fine og især dyre fotografiapparater med teleobjektiv, er det straks meget lettere, men da det er et mindstetal af amatørfotograferne, der har det, er denne artikel mest beregnet for de, der med et almindeligt apparat vil forsøge at »snapshotte« deres fugle.

Vil man kun fotografere sine fugle enkelt- eller parvis, er det en stor fordel at lave en slags kassebur med glasforside. Herved undgås tremmerne eller nettet på billedet, der jo ellers virker forvirrende. Jeg har selv fremstillet et sådant kassebur, og det kan gøres for en forholdsvis billig penge. Hele kassen er fremstillet af 6 mm krydsfinér og målene er: længde 40 cm, højde 30 cm og dybde 25 cm.

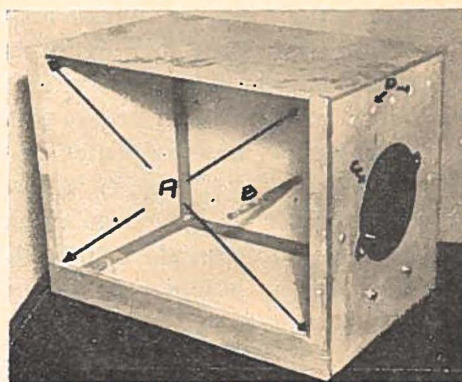

Fig. 1 *Foto: H. Budding.*

På fig. 1 ser De mit bur, som jeg bruger ved fotograferingen af enkelte fugle. A er forsiden med en 2 mm glasplade, B pind til fuglene, og her kan man efter behag have een eller to efter ønske. I det viste bur er den kun een. C er en lem og D er lufthuller.

Fordelen ved dette bur er bl. a., at det også kan bruges som sygebur blot ved at foretage nogle små forandringer. Bagsiden er, at man skal være meget forsigtig for ikke at få refleks i glasset. Bruges fotolamper ved optagelsen,

vil man forinden kunne se om lamperne giver refleks, og i så fald rette det, men forsøger man sig med blitz eller flash skal det måles i forvejen, om lampen vil reflektere. Resultatet af at bruge et sådant fotobur kan bl. a. ses i »Stuefuglene«, februar 1956, i omtalen af kapvæveren. Det er buret fig. 1, der er benyttet ved optagelsen af de tre vævere. De øvrige tekniske data er følgende: Bl. 8, 1/25, elektronflash, afstand 56 cm på film K B 17.

Med hensyn til at »snuppe« fuglenes opførsel i mere vante omgivelser stiller det sig no get anderledes og er noget vanskeligere end i før omtalte bur. Men også her kan man hjælpe sig selv meget, hvis man selv fremstiller sine bure og voliérer med fotografering for øje.

Jeg selv, der desværre endnu kun har et par stuevolierer, har i den øverste del af voliérerne sat glas i stedet for net eller tråd. — Herved åbnes større muligheder, og med et stativ, en lang trådudløser, en forsatslinse og en blitz kan der tages nogle meget fine optagelser. Jeg glemte, at der også skal en del tålmodighed til, men den har vi jo i forvejen, når vi har med fugle at gøre. Indstil først apparatet på den rede, pind eller hvad der nu skal tages. Husk afstanden, der skal være meget nøjagtig, især når den er kort, indstil på den rigtige blende. Derefter sætter De Dem i en stol med en kop kaffe og en god cigar. Trådudløseren holder De klar i den ene hånd, og så gør De brug af Deres store tålmodighed. Når fuglen så endelig besinder sig til at være model, er De klar og får et fint billede.

Fig. 2

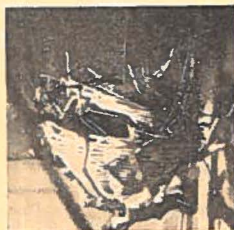

Fig. 3

Foto: H. Budding.

På fig. 2 ser De, hvordan et billede ser ud. når det er taget igennem et net, og på fig. 3 ses den samme rede, men her taget igennem glasforsiden på voliéren. For de interesserede kan jeg oplyse, at reden er bygget af et par Amaranter — Lagonosticta senegala.

Amaranterne har bygget i en almindelig kanarierede med en del hvide og grå uldtråde, lidt vissent græs og lidt kokustrevler.

Ved fotografering af udendørsvoliérer er det lettere at komme til, men her er det betydelig sværere at komme fuglene på nært hold, især, hvis voliéren er nogenlunde stor. Et apparat med teleopjektiv vil her ubetinget være at foretrække, men har man ikke det, må man klare sig på anden måde, og det kan alligevel lade sig gøre at få gode billeder. Men også her gælder det om at gøre kameraet klar i forvejen og trække sig tilbage, så fuglene ikke er nervøse. De bedste billeder opnås altid, når fuglene føler sig rolige.

H. B.

En seværdig fuglepark

Kommer man en sommerdag kørende fra Odense ad hovedvej 1 mod Middelfart, vil man, efter at have passeret Blommeslyst kro, nogle kilometer længere fremme komme til et stort skilt med tekst: *Fugle- og naturpark,* beliggende lige overfor Blommeslyst alderdomshjem.

Da jeg i pinsen kom der forbi, måtte jeg ind og se nærmere på sagerne (formedels en beskeden entre). »De får pengene tilbage, dersom De ikke er tilfreds«, lød det friske svar på min forespørgsel om, hvad der var at se.

Vi blev heller ikke skuffet, det var virkelig værd at se, selv om det endnu var i sin vorden. Det første, man frydede sig over, var den ualmindelige smukke beliggenhed i et kuperet landskab med to små søer og med bøgeskov på en bakketop i baggrunden. I forgrunden en græsbevokset skråning ned mod søen, en flagstang med et stort dekorativt dannebrogsflag smældende for vinden, flankeret af terasser med blomsterarrangementer, frugttræer og fuglevoliérer.

Efter at have nydt det smukke syn, gik vi ind i et fuglehus med store voliérer på begge sider, befolket med en broget flok af tropefugle, bl. a. brillefugle, kinesiske dværgvagt-

ler, astrilder, ringastrilder, nonnefugle og mange flere.

I samme fuglehus så vi også 1 smukt par maskepapegøjer og et par orangehovedet dværgpapegøjer. Det hele meget smukt og rigtigt arrangeret med siddeplads til besøgende og blomsterarrangementer ved stort vindue i gavlen.

Et andet fuglehus indeholdt 2 store voliérer med væverfugle, diamantduer, kapduer, Bob white vagtler med flere.

Man kunne se, at fuglene blev passet godt og alle var i god form.

Så gik turen videre til friluftsvoliérerne, meget store, med påfugle, perlehøns og hvide turtelduer samt flere voliérer med forskellige sjældne fasaner: Nepealfasan, ørefasan, guldfasan og andre. Sammen med ørefasanerne var et par meget smukke pragtrosella, som rigtig kunne tumle sig i den store voliére. Et andet sted var nymfeparakitter med unger i reden og californisk topvagtel.

I den lille sø var forskellige sjældne ænder og gæs.

Efter endt gennemgang, hvor vi med stor interesse havde betragtet de velholdte voliérer og velplejede fugle, indtog vi en forfriskning ved små borde anbragt i en solkrog ved fuglehuset med den dejlige udsigt.

Det var morsomt at se, hvad to unge mennesker, Poul Larsen og hans hustru, ved flid og stor interesse for fugle havde formået at skabe ved egen hjælp.

En fugleven.

Ny Direktør i Københavns Zoo.

Så blev spændingen udløst. Torsdag den 31. maj traf man den endelige afgørelse om direktør Axel Reventlows efterfølger. Det blev nuværende underdirektør cand. mag. Svend Andersen og man forventer at den nye direktør inden længe overtager den ansvarsfulde og krævende stilling.

Foreningen for Fuglevenner ønsker til lykke, idet vi håber, den gode forståelse og gensidige hjælpsomhed på det område, vor hobby omfatter, fortsat må bestå og udvides til gavn og glæde for alle parter.

Albrecht-Møller.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
"LANDSFORENINGEN"

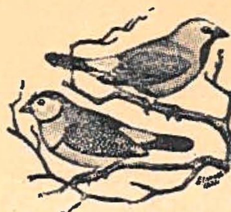

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius; Strandgade 46 AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde:

i Haveselskabets have tirsdag den 12. juni kl. 20: „Fakta om udstillingen" — Bortlodning af fugle.

Intet møde i juli måned.

Sidste møde

Formanden bød velkommen og gav ordet til hr. Albrecht-Møller, som udfyldte pausen inden opstillingen af materialet for fremvisningen af farve- og tonefilmene. Hr. Albrecht gav oplysning om, hvorledes man skulle pleje en fugl, som havde brækket sit ben, hvorfor sommerfuglefinker smed ungerne ud eller ikke ville pleje dem, m. m.

Derefter gav formanden ordet til frk. G. Remming fra den canadiske ambassade, som havde lovet at fremvise tonefilmene.

Det var farvefilm, teksten engelsk, og tonen var særdeles god, man så fuglene bygge reder, æggene udklækkes og ungerne blive madet af forældrene. Mange af optagelserne var taget med teleobjektiv, så man tydeligt kunne følge, hvad der foregik i rederne.

Man så nogle smukke landskaber og en del forskellige vade- og søfugle.

Filmfremvisningen varede ca. 1½ time, da den var tilendebragt takkede formanden frk. Remming for de udmærkede farvefilm, som havde glædet os alle, og bad frøkenen om åt bringe den canadiske ambassade vor hjerteligste tak for lånet af filmen. Efter kaffepausen var der bankospil om fire par fugle. 1,1 Ringastrilder, som var skænket af et medlem, blev bortspillet på særlige plader.

Vi takker på foreningens vegne.

Til slut oplæstes købs- og salgsbogen.

Formanden hævede derefter mødet og takkede de mange, som var fremmødt, det havde glædet bestyrelsen at se salen fyldt til trængsel.

C. F. Cornelius.

— Hvordan har I fået et så indgående kendskab til Petersens privatliv?

— Jo, du må huske på, vi havde deres papegøje i pleje sidste år i ferien.

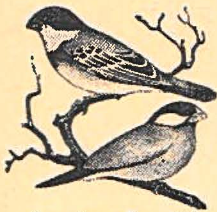

„FUGLEVENNEN"

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: L. Johansen, Nystedvej 33
Næstformd: Poul Mielsen, Østre Alle 41
Kasserer: Allan Hanen. Lollandsgade 19
Sekretær: Kandrup Nielsen, Gaabensevej 88, Kragehave.
Bolvig Hansen, Guldborgsundsvej.

Lørdag den 26. maj afholdt foreningen sit sidste møde inden sommerferien. Et af medlemmerne hr. Egon Madsen viste os to film fra Danmarks fugleliv samt en rejse med S. A. S., hvorefter der afholdtes bankospil om 4 par fugle og 15 planter. Formanden Lars Johansen sagde medlemmerne tak for den forløbne sæson og udtalte ønsket om at medlemmerne måtte få en god ynglesæson med fuglene, således at vi kan få en god udstilling, når den tid kommer.

P. F. V.
H. Kondrup Nielsen.

DANSK KANARIE-OPDRÆTTER KLUB

(tidligere K. K. K.)

afholdt onsdag den 2. maj sit medlemsmøde for maj i klubbens sædvanlige mødelokale i Rømersgade 23. Efter at der var budt velkommen, gav formanden ordet til aftenens foredragsholder, hr. G. Ronck, Jægersborg, der skulle tale over emnet: »Bastardavl mellem kanarier og andre finkefugle, særlig de nordiske«. Et område på hvilket hr. Ronck er ekspert med erfaringer fra mange års praktiske eksperimenter og forsøg. Det blev da også en udbytterig aften for de mange tilhørere, blandt hvilke man så mange nye medlemmer.

Derefter havde vi en fornøjelig og lærerig kvit eller dobbelt-konkurrence, hvor flere af foreningens dygtige medlemmer sikrede sig en god fugl eller et ynglebur, medens de mere forsigtige lod sig nøje med een eller flere poser frø eller et badekar. Det er jo klogt at kende sin egen begrænsning.

Efter vort hyggelige kaffebord var der bankospil over fugle, bure, rekvisitter og frø og til slut erindrede kassereren medlemmerne om klubbens faste ringe. HUSK: det er de unger, der i disse forårs dage pipper i rederne landet over, der skal score point på mesterskabskåringskuet til januar, og det er klart, at de fastringede fugle nu må gå forud for fugle uden ring i konkurrencen om de mange værdifulde præmier for hazere, figurkanarier eller favefugle.

Der vil tilgå medlemmerne nærmere meddelelse angående arrangementet for juni, der som sædvanligt bliver i begyndelsen af måneden.

K. d. F. M.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246 tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21 Næsby, tlf. 16 315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Til medlemsmødet de 8. maj havde vi til foredragsholder hr. Poul Madsen, Glostrup, som talte om »Tropefugle for begyndere«. Det var et særdeles godt og lærerigt foredrag. Efter dette kunne man så diskutere og stille spørgsmål til Poul Madsen. Tilslutningen var ikke efter forventning; der var kun mødt ca. 15 medlemmer, og dette skyldtes vel nok, at medlemmerne ikke har fået besked i god tid. Bladet kom jo desværre også så sent som samme dag, mødet skulle være, Der var bortlodning som sædvanlig.

Sek.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 2.2 nymfeparakit kr. 125.00 pr. par. **Ove Nielsen,** Holsted pr. Nakskov.

Købes: 1.1 yngledygtige diamantduer, 1.1 yngledygtige agapornis personata, 0.2 hvide mågefinker, 1.0 blårygget spurvepapegøje. **V. Andersen,** Solvej 5, Helsingør.

Sælges: 1.2 agapornis personata a 40 kr. stk., 5.5 hvide zebrafinker a 15 kr. pr. par. **C. C. Andersen,** Hejrevej 14, Odense.

Sælges: 1.1 guldbrystet astrild, 1.1 amarant, 0.1 kanarie. **B. Knap,** Frederiksberg Allé 52[3], København V.

Næste nummer af »Stuefuglene« udkommer omkring 1. august.

Redaktionen ønsker god ferie.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1. Kastrup

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

31. ÅRGANG AUGUST 1956

OPDRÆT AF BOLIVIAKARDINAL

(Lophospingus pusillus)

Den lille dejlige Bolivia-kardinal har i mange år været en af mine yndlingsfugle, og mindre blev min kærlighed til den ikke, da den indrettede den dejligste rede i en gammel kanarierede og der kom 2 æg.

Hunnen rugede troligt, og efter 12 dage kom der 2 små kulsorte unger, som de gamle begyndte at made. Alt tegnede så godt, alt for godt, men der er jo som bekendt sørget for, at træerne ikke vokser ind i himlen og få dage senere var hannen atter i færd med redebygning, denne gang i en lukket kurverede, hvor der indrettedes 2 reder, en til hunnen og en til hannen. På et par dage var den færdig og hannen begyndte at jage hunnen voldsomt, så stærkt, at hun forsømte og forlod de små unger, som blev kastet ud og døde. Snart var der æg igen og unger, og denne gang overvejede jeg at fjerne hannen for at undgå tragedien fra sidste gang, men nåede det ikke. Også denne gang blev ungerne en halv snes dage, så blev de ikke madet mere, og de gik også denne gang til grunde, og hermed var jeg lige vidt, og så en dag stod jeg med den døde han i hånden. — — — — !

Hvad skulle jeg nu gøre? Det er jo ikke en fugl, som sidder i enhver fugleforretning, for ikke at sige, at den ikke fandtes et eneste sted.

Nu kom jeg i tanke om, at jeg i en voliére et eller andet sted havde set en enlig fugl, men hvor var det, og var det en han eller en hun, som jeg jo ikke havde nogen brug for.

Jeg gennemgik i erindringen, hvor jeg havde været og fandt også ud af, hvor det var, men var den endnu i live? Og hvis den var det, kunne den så købes? Og endelig, hvis det var en han, var den så noget værd som avlsdyr?

Jeg ringede med bankende hjerte til denne liebhaver, jo, han havde fuglen endnu, og det var en han, men om køb kunne der absolut ikke være tale, der var ingen grænser for, hvad jeg ville have givet for den, men det nyttede ikke — men jeg kunne låne den. Det var jeg ikke tilfreds med, det er mig i den grad imod at huse fugle, som ikke er mine egne, hvis noget skulle ske. For selv om jeg synes, at jeg gør alt, hvad der menneskelig talt står i min magt for at mine dyr skal have det godt og befinde sig vel, så er døden jo sikker for dem alle på et eller andet tidspunkt, og hvor gammel var denne fugl?

Nå, om køb var der altså ikke tale, men da jeg havde forklaret hele historien og klaget min nød, så sagde denne sportsmand, der altså viste sig at være af den rigtige slags: Jeg vil forære Dem fuglen, men den er altså lidt ufredelig! — Straks fattede jeg ikke, at det virkelig var rigtigt, og i min glædes rus tilbød jeg ham det første par unger, der blev, hvis der da blev nogen; jeg var jo allerede et par gange blevet skuffet.

Jeg er vistnok en mærkelig en, for vente kan jeg ikke, og selv om der er mange kilometers afstand mellem os, så varede det ikke mange timer, før jeg havde det lille klenodie i min hånd, og så gik det atter hjemad, og straks satte jeg den ind til hunnen. Jeg ved godt, det er farligt, men jeg kendte besætningen den kom fra, og jeg ville nødig risikere, at tiden løb fra os, og den lille ægtemand var slet ikke ufredelig, tværtimod. Straks fandt de to fugle sammen, de gamle reder havde jeg revet ned, og nu fandt jeg en forladt solsortrede; den satte jeg op i voliéren, der vel er ca. 2 × 2 meter, i et træ omtrent i midten, og her viste det sig efter få dage, at der var bygget den yndigste lille rede indeni. Den var ikke lagt i centrum, men i den ene side-

væg, og reden var bygget af kokustrevler, ret lille og forholdsvis dyb, så dyb at da hunnen rugede, så man kun top og hale stikke ovenfor kanten.

Der gik vel ca. 1 eller 2 dage, så var der igen æg — også denne gang 2. Farven var grågrøn med mørke pletter, mest i den tykke ende, og efter 12 dage atter unger, ihvertfald 2. De var som de andre næsten sorte, men jeg var jo efterhånden ikke så sikker, som de første gange. Jeg var forberedt på alt, men hvad skulle jeg gøre? Jeg talte med fuglens tidligere ejer, hvad jeg også tidligere havde gjort i min nød, og han gentog blot sit sædvanlige: »Hav tålmodighed«, det er en fuglevens første bud, og han betroede mig, at ham havde det taget 14 år at få opdræt af en bestemt fugleart.

Til min store glæde blev ungerne stadig madet af begge køn, og de voksede — men da de var 14 dage fandt jeg en morgen reden tom og på jorden fandt jeg straks den ene unge død; den anden søgte jeg forgæves efter allevegne; der var imidlertid en hel del grene og buske og jeg slog mig til ro med, at den nok lå et eller andet sted og havde undgået min opmærksomhed.

Men et par dage senere fik jeg besøg af min nevø, som også er ivrig fugleven, og han havde været nede og se i voliéren. Da han kom op, sagde han: Hvad er det for en fugl, som har unger nede i den bageste voliére?

Jeg vidste, at der ikke var unger på det tidspunkt, men han blev ved sit. Han havde set en lille grå fugl made en lille skrigende unge, og da vi straks skulle have rede på dette, gik vi derned, og på en af de øverste grene helt oppe under taget sad den dejligste lille Bolivia kardinalunge mellem forældrene. Den så meget morsom ud af farve som forældrene, men uden tydelig ansigtstegning, en lille top og en meget lille hale; den var livlig og ivrig efter at tigge mad, og de gamle havde travlt med at hente til den lille forslugne fyr.

Jeg har bedt et par fuglevenner om at besigtige opdrættets forløb og deres erklæring findes nedenunder.

Der er mange ting at lære af dette.

1) At en fugleven må have en ubegrænset tålmodighed og hans valgsprog må være: Prøv igen.

2) At en rigtig fugleven må være villig til at ofre — i det her foreliggende tilfælde hjalp min redningsmand mig ved at ofre en fugl, som jeg ved, han selv satte meget pris på, for at jeg kunne opnå et resultat — og heldigvis vil han nu få lidt ud af sit storsind — vi har jo opnået noget begge to, han får i hvertfald en fugl og forhåbentlig een til, og jeg selv har et par, som altså kan yngle — begge parter har haft udbytte af arrangementet, og jeg megen glæde.

Men hvorfor lykkedes det ikke med min egen han og straks med den nye? Jeg har talt med hr. Albrecht-Møller om dette interessante problem, og vi er bleven stående ved, at den første han, jeg havde, var ung og fyrig og kunne ikke vente med det nye kuld æg til det første kuld unger var på pinden, og dette er yderligere bleven bekræftet ved udstopningen, medens den anden han var ældre, og det kunne give hunnen fred og ro til at gennemføre det normale opdræt. Sikkert har også de ubegrænsede mængder myrepupper, som jeg har samlet og lagt ind i voliéren, ydet sit værdifulde bidrag til at ungen så hurtigt og fint blev befjeret og på pinden.

Alfred Husted.

Undertegnede, der har iagttaget opdrættet af den lille Bolivia kardinalunge, attesterer at opdrættet er rigtigt og at ungen er veludviklet og selvstændig.

Albrecht-Møller,
Christen Kolds Allé 1, Kastrup.

— — —

Bolivia kardinalen er opdrættet af foreningens æresmedlem, Curt af Enehjelm, 1951 og vistnok igen 1953, men da Enehjelm var bosiddende i Helsingfors, er ovenstående anmeldelse at betragte som første danske opdræt og indstilles til foreningens sølvmedalje for første opdræt i Danmark. *Bestyrelsen.*

Udebliver bladet — Henvend Dem da til det lokale Posthus.

✳

Adresseforandring skal ligeledes ske til det lokale Posthus.

Kassereren

✳

Bemærk vort nye Mødelokale i Haveselskabets Have.

Skal ynglende fugle have ro?

Man er stadig tilbøjelig til både at tro og tale om, at fuglene, når de ruger, må have absolut ro, for at man kan forvente resultat, og så er det vistnok mildt overdrevent. Vi kender alle vipstjerten, som ruger i en vandpumpe, der bruges dagligt, eller solsorten som lægger sig trygt i reden i en hæk, hvor postbudet hver morgen sætter sin cykle op af. — Beretningen om zebrafinken, der bygger og udruger sine unger i en smedie, hvor der daglig arbejdes, viser at forholdet er ens her og i troperne.

En lille beretning understreger dette. For godt et år siden kom en sending granatastrilder og broget astrilder hertil, og de fleste par blev solgt til liebhavere, hvor iøvrigt flere par har æg eller unger, men en enkelt fuglehandler, Heiberg i Lyngby, beholdt et par broget astrilder for sig selv. I lagerbygningen over gården har Heiberg på 1. sal indrettet en halv snes store voliérer, hvor hans opdræt af enkelte fuglearter finder sted. Her satte han dette smukke par fugle alene i en voliére, vel ca. 1,5 × 3 meter, og her har de gået uforstyrret i over 1 år. Det sker, at de kun forstyrres den ene gang om dagen, hvor der må fodres og gives vand, men fuglene har i den forløbne tid intet foretaget sig.

Så for c. 2 mdr. siden satte Heiberg parret ned i forretningen; de pynter jo godt i det store flyvebur i vinduet, og når de alligevel ikke ville yngle, kunne de jo lige så godt gå her. Foruden dette par går der et par sivastrilder, et par ringastrilder, et par rødhalet astrild, 1 par hartlaubsisken samt en enlig kanariehun. Der blev sat et par kurvereder ind i buret, uden at man forventede noget yngleresultat. Den rødhalede astrild bemægtigede sig den ene kurverede og slæbte en del kokustrævler, men i løbet af 8 dage havde de brogede astrilder hevet de rødhalede ud og bemægtiget sig reden. De havde godt nok tidligere sovet på hver sin pind i den store voliére og sås nu næsten stadig sammen, og hunnen var ofte på reden, uden at man tillagde det nogen særlig betydning, indtil hunnen en morgen fløj meget urolig rundt, for ligesom at finde noget særligt, og da der blev sat blødfoder med gulerod og hårdkogt æg ind, røg hun straks i det og så op i reden. Ligeledes opblødte myreæg tog den en ordentlig portion af. Man skønnede, at der måtte være unger i reden og nogle dage senere bekræftedes dette ved de kendte skrig under madningen.

Nu er ungerne over 8 dage gamle, og man må håbe, de kommer på pinden.

Fuglene har altså ikke ladet sig forstyrre af, at der daglig på den ene side af buret ind mod forretningen kommer mindst 200 mennesker.

Mange af disse næsten gnider sig op ad buret, og få meter fra buret, ude på Lyngbyvej, går døgnet igennem en stadig strøm af køretøjer — intet forstyrrer den lille familieidyl, og man kan vel heller ikke påstå, at sammensætningen af beboerne i buret er allerbedst. Men altså, den ene gang vil den mindste forstyrrelse ødelægge et påbegyndt opdræt, i det andet tilfælde påbegyndes det først, når der er uro og forstyrrelser, men er dette ikke netop charmen ved vor hobby, at regler kan aldrig gives generelt. Det er forskelligt, ikke alene fra art til art, men også fra individ til individ indenfor samme art, og når forholdene er rigtige, foreligger resultatet. Det gælder derfor om at indleve sig med sine fugle, så man kan blive klar over deres krav — og så opfylde disse.

A 35260

Tålmodighed

Har Deres fugle givet et godt yngleresultat i sommer, eller har de slet ikke villet være i reden? Har De selv på grund af nysgerrighed ødelagt et godt kuld unger, fordi De ikke kunne styre Deres tålmod, eller har denne tålmodighed været sat på en ildprøve?

TÅLMODIGHED — ja, hvad er tålmodighed? Når man har haft et par fugle, der trofast har ruget i det bestemte antal dage, som nu en gang er fastsat, og der ingen unger kommer, så venter man og venter, men stadig sker intet. Efter et vist antal dage undersøger man så æggene, og disse viser sig at være befrugtede alle, men nu forlader fuglene æggene, har man så vist tålmodighed?

Er tålmodighed noget med at have et mål langt ude i fremtiden, som man stille og netop tålmodigt arbejder sig frem imod — eller er det en art ligegyldighed overfor problemet, om man

en gang når frem til målet eller ej? Er det noget i retning af det, digteren H. V. Kaalund kalder »dyrets dorske ro«?

Svaret må vel blive, at det faktisk er umuligt at trække en grænse.

Er fuglen, der ruger i ugevis på sine æg, tålmodig? Det kan man vist ikke sige. Rugningen er ganske simpelt et naturligt led i udviklingen. Det kan et menneskes årelange arbejde også være. Lystfiskeren står i timevis med sin medestang og får måske overhovedet slet ikke fangst. Udviser han tålmodighed? Det gør han vel, men man kan jo også sige, at han dyrker sin interesse, og denne interesses vilkår er jo netop at giev sig god tid.

Anderledes er forholdet vel, hvor tålmodighedsarbejdet kan indeholde irritationsmomenter. Tænk på en sygeplejerskes arbejde. Er patienten nok så fordringsfuld eller urimelig, skal hun bevare sin englelige tålmodighed alligevel. Det er vel under sådanne omstændigheder, man kan tale om tålmodighed i den betydning, ordet tillægges i denne artikel.

Iøvrigt er tålmodighed noget subjektivt. Een mand udviser tålmodighed under dyrkelsen af sin specielle interesse uden overhovedet at gøre sig klart, at han er undergivet tålmodighedens krav. Det er for ham en naturlig ting, at det nødvendigvis må tage så og så lang tid, timer, uger eller år, før han når sit resultat, men for den udenforstående, der iagttager dette, men uden at føle den andens interesse for den pågældende sag, vil føle, at den stiller måske endog urimelige krav til tålmodigheden.

Derfor er det også et subjektivt problem, om ejeren af en fuglevoliérer udviser særlig tålmodighed ved at pusle om sine fugle og få dem til at yngle. Har han den rette kærlighed til sagen, vil han ikke føle, at den stiller krav til hans tålmodighed — næh, han vil tværtimod synes, at tiden iler med lyntogsfart, mens han studerer sine små fjedrede venner, mens manden, der ikke har samme interesse, vil føle noget nær det modsatte.

Børnene har som regel ikke megen tålmodighed. De har svært ved at holde interessen fanget om et bestemt emne ret lang tid ad gangen. Er det ikke Aladdin, der siger: »Der er så længe til i morgen«. Det er ungdommens rastløshed, der her kommer til udtryk. Anderledes stiller det sig med folk i den modne alder. Folk, der sætter sig et mål og stiler mod dette, uanset om det

Tålmodighed — resultatet. Foto: H. Buddig.

kan nås i morgen eller ligger flere år frem i tiden. Men heraf ses også, at begrebet tålmodighed er noget meget svævende, men samtidig langt mere positivt, end man måske i almindelighed regner med.

H. Buddig

UMBERTO NILSSON 50 ÅR 20. JULI

Fra »F. f. F.« allerførste dage var Umberto Nilsson et trofast og interesseret medlem ved foreningens møder, og han indsugede og omsatte råd og erfaringer, som kom på tale; hertil hjalp hans ganske enestående hukommelse og praktiske sans, håndværker som han oprindelig var, og i de sidste 20—25 år har det været ham, der øste ud af sine oplevelser og resultater.

Mange har gæld til Umberto Nilsson for hvad han ydede både i foredrag og ikke mindst ved de hyggelige diskussioner mand og mand imellem.

Fuglehobbyen blev efterhånden hele Umberto Nilssons liv, og resultaterne udeblev heller ikke, selv om det vist nok nu og da gik ud over håndværket. Vi husker hans store opdræt af de australske finker, vagtlerne og ikke mindst hans opdræt af den brogede zebrafinke, men det kunne aldrig blive godt nok. Jeg husker en sætning for vel 25 år siden: »Fugleholdet kan betale sig, og det skal betale sig — men det skal passes!«

Det var devisen, og med Umberto Nilssons

stædighed blev det gennemført, stor var udvidelsen, da »Umbertos fuglehus« blev åbnet. Vel for stor, det tog lang tid, før den bid var fordøjet og kostede vel også kontakten med de fine avlsdyr, timerne slog ikke til til hobby, opdræt og forretning — og det blev vist aldrig helt det, han selv havde ønsket, men give op ville han ikke. Nat efter nat sled han, for at få den helt rigtige

Foto: „Stuefuglene"

Umberto Nilsson med et par Tovi parakitter

og praktiske fugleforretning, og nu står den der. Ved en lille højtidelighed for nogle særlig indbudte fuglevenner blev døren åbnet. Dørklokken lød for første gang, et mål var nået.

Det var tanken, at fugleliebhaveriets »grand old man«, grosserer Michael Rasmussen, skulle have åbnet forretningen, men på grund af sygdom var han forhindret — den sygdom, der har gjort ham glemt af alt for mange af os. Umberto Nilsson glemte ikke, hvad han skyldte denne store skikkelse fra fugleliebhaveriets historie i 20'erne og 30'erne.

Nu er Umberto Nilsson blevet 50 år og har altså også ladet fuglehobbyen spille ind i det rent private, og sådan er han — det er vævet ind i hans tilværelse, bogstavelig talt en del af ham selv. Hvem kan vel tænke sig Umberto uden i forbindelse med fugle?

Vi er mange, som ser tilbage på store aftener og dejlige timer i hans selskab, og endnu, om end sjældent, kan han møde og kaste glans over et møde eller en studiekredsaften, så den bliver en oplevelse.

Vi gamle skal heller ikke glemme Umberto Nilssons hjælpsomhed efter vor jubilæumsudstilling 1937 — og vi benytter den dobbelte anledning til at gratulere på det hjerteligste og ønske held og lykke fremover.

Desværre var jeg forhindret i at efterkomme den specielle invitation — og at bese lokalerne på åbningsdagen, men referat findes andetsteds.

For gammelt venskab, godt kammeratskab og ædel sportsånd siger jeg hermed tak!

Albrecht Møller.

Umbertos fuglehus i ny skikkelse

Efter at udvidelse og modernisering har stået på i ca. 3 år kan man i dag se »Umbertos Fuglehus« optræde i en helt ny skikkelse.

Åbningen af den »nye« forretning (stadig Howitzvej 74) skete den 20. juli, og i den anledning havde hr. Umberto Nilsson indbudt en kreds indenfor vor hobby til at bese forretningen.

Man har tit undret sig over, at det kunne tage så lang tid med denne udvidelse, men når man ser resultatet og samtidig hører, at en stor del af arbejdet er selvgjort, så forstår man det bedre. Forretningen har jo også i den tid skulle passes.

Men det var en fornøjelse at se den nye forretning, og det var da også tydeligt at se og høre, at forretningen faldt i alles smag.

Alt var så ligetil og enkelt indrettet, således at fuglene forstyrredes mindst muligt. Burene er ikke kun en samling bure stablet oven på hinanden, nej, det er reoler med faste bure af forskellige størrelser. Hvad der glædede mig meget var, at burene var rummelige. Det skæmmer mange forretninger, at de udstillede fugle — som regel for mange — sidder i ganske små bure. Det går også ud over fuglene.

En anden ting, jeg glædedes over, var, at forretningen er udstyret med ikke så få voliérer. Hensigtsmæssigt udført og rigtig befolket er det en pryd for enhver forretning i denne branche.

Alt i alt en smuk forretning, som hr. Umberto Nilsson kun kan være tilfreds med. Og vi fugleliebhavere kan kun glæde os over, at de handlende indenfor denne branche er ved at få øjnene op for, at det er den vej, de skal gå.

C. Poulsen.

Nu kom –

den fagre tid, vi ventet så længe«, men lad os derfor ikke glemme vore små venner i burene og voliérerne. Det er netop nu, de har brug for os. Nu kommer den tid, da de gerne skulle yngle, og derfor bør vi nu tænke på at fodre på den rigtige måde, så fuglene intet mangler.

Ganske vist kommer mange fugle nu i friluftsvoliérer, og selv om de her har lejlighed til at skaffe sig mange ting, som de ikke får indendørs, bør vi alligevel give et tilskudsfoder, som vil give fuglene den rette kondition. Her tænkes på et tilskud af f. eks. hårdkogt æg, spirede frø og andre lækkerier såsom vejbred, rajgræs og andre vildtvoksende planter. Hvorfor ikke begynde ret tidligt at give opmadningsfoder, således at fuglene er vant til det. Nu varer det ikke længe, før der er friske myrerpupper, enchytræer er også udmærket til opmadningsfoder, men bør gives med forsigtighed udenfor yngletiden, da det er stærkt fedende. Små melorme bør heller ikke mangle, men det er ikke alle fugle, der tager disse, hvorimod de fleste tropefugle går til biddet, når det gælder de førstnævnte.

Har De forresten prøvet at give spiret hirsekolber? Jeg har endnu ikke set een eneste fugl gå uden om en kolbe med friske spirer. Næh — til gengæld sker det modsatte. Så snart en spiret kolbe kommer ind i buret, bliver den pillet og plukket, og i løbet af et øjeblik er der kun den tomme stængel tilbage. Det er en fornøjelse at se, hvordan der kan sidde en tre—fire par og pille på en gang.

Der er flere måder at spire kolber på, og grundreglerne ved alt spiret frø skal også følges her. Man tager først et højt glas (husfruens høje henkogningsglas er ideelle), heri kommes 3—4 kolber, og der fyldes vand på glasset, så kolberne er helt dækkede. Her står de så 24 timer, hvorefter de skylles godt. Det er den vigtigste proces ved hele spiringen, at kolberne skylles godt. Der danner sig et slimet lag i de 24 timer, kolberne er i vand, og det er hele det lag, som skal væk. Kommer det ikke væk, vil de spirende frø lugte, så der ikke er til at være i nærheden. Altså god skyldning. Herefter stilles kolberne i glasset igen; men denne gang uden vand og med et tætsluttende glas over. Når de så har været her et døgn, vil de begynde at spire, og i løbet af to—tre døgn har man den dejligste grønne dusk, man kan tænke sig.

I stedet for at komme kolberne tilbage i glasset, kan man også komme dem i en lille kasse med sand. De skal så ligge her overdækkede med sand i et par dage — husk at vande, hvorefter de er klar til brug med masser af spirer. Det er ikke nødvendigt at ryste sandet af.

Nu er det jo ikke alene m. h. t. fodringen, vi skal tænke på vore bevingede venner i denne tid. Når de skal yngle, er det også nødvendigt, at det tilstrækkelige antal reder er til stede, og den tilstrækkelige mængde byggemateriale er klar til brug. Det er slet ikke morsomt at se, når der opstår store drabelige dyster om en bestemt rede, fordi der ikke er nok af dem. Det mest almindelige er vist, at man indsætter dobbelt så mange reder, som der er fuglepar. Og med hensyn til redemateriale, så skal der være meget. Der sker jo det, at har fuglene ikke nok, plukker de sig selv eller de andre i burene. Jeg selv har lige et tilfælde

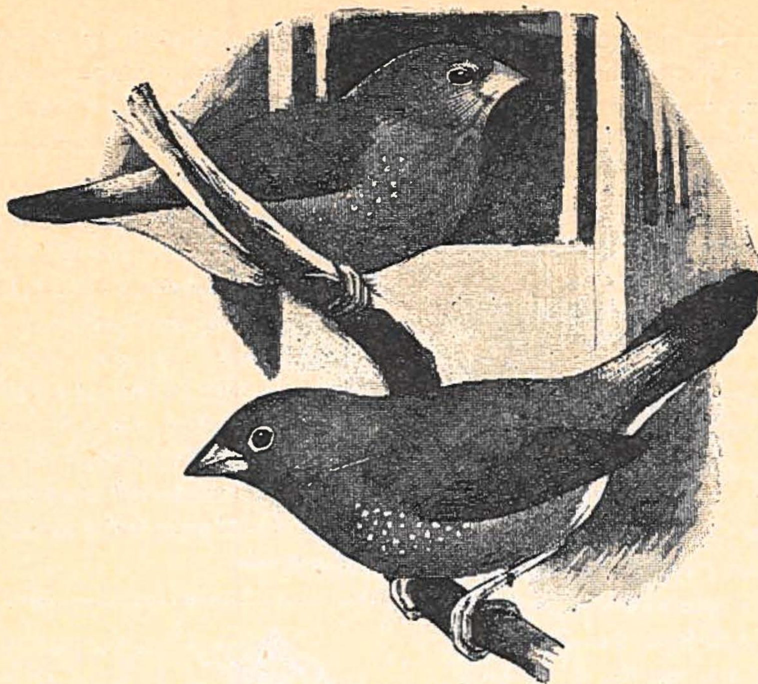

Senegal-Amaranter ved deres rede.

med et par amaranter, som byggede i en åben kurverede. Da jeg nu synes, det kunne være sjov at se, hvordan det ville spænde af, var jeg meget nærig med kokustrevler, hvorimod de fik en hel del uldtråde og græs. Det gik også godt i flere dage. De byggede, så det var en lyst, men pludselig en dag så jeg, at hannen sad og hev hunnen i halefjerene, og tro mig om hun gjorde modstand. Næh — hun hjalp ham godt nok ved at vippe den modsatte vej, når han trak. Inden jeg fik tid til at se mig om, var hele hendes hale væk. I dag, hvor rugningen er i fuld gang, ejer hun ikke en fjer i halen, og hun ligner bedre en vagtel, der hopper rundt på pindene. Synet er ikke kønt. Derfor: husk at give tilstrækkelig med byggematerialer.

H. B.

Medlemmer der er interesseret i ældre årgange af „Stuefuglene" kan købe disse for en pris af kr. 6,00 pr. årgang. Henv. til kassereren.

I Australien fanges undulaten på følgende måde:

Fuglene plejer at overnatte i hulheder i træer og ofte kan der i en større hulhed i et sådant træ være i tusindvis af fugle. Man bygger så fra indgangshullet til et sådant natkvarter to gærder med ca. 2 meters afstand og indtil 40—50 m lange, således at det lave flyvehul er mellem barrikaderne. Kort før daggry indfinder fangerne sig og begynder nu at banke på træet og med skrål og rabalder skræmmer de fuglene ud; de styrter fortumlede mod åb-

ningen og af frygt for høge og lignende stryger de ganske lavt langs jorden, uden at ane, at 20 m fremme er gærderne overdækket med net og for enden af slusen, som bliver smallere og smallere, ender den i en ruse, og her står så et par fanger og trækker indflyvningen sammen, når den sidste fugl er kommen ind.

En billig og nem måde at blive fugleejer på.

A.-M.

De indfødte på Australien ynder meget unger af papegøjer, og disse, der ofte er i reder på vanskeligt tilgængelige steder, fanger de på følgende måde:

De forsyner sig med en tilspidset bambusstok, som de stikker ind i reden og ned i de ulykkelige unger, som intetanende trykker sig mod redens bund. Lidelsen for dem, der kommer med op, er jo begrænset, de dræbes og laves til, men de stakler, som smutter af igen, men ikke rammes i kroppen men i vinger og ben, lider frygteligt inden en nådig død udfrier dem.

De indfødte kalder undulater »Betcherygah« — heraf afledes det engelske navn for undu laten Budgerigar.

A.-M.

Alfred Husted, Skodsborg, har unger af Schama-drosler. Buret står på et bord nede i haven og hunnen har ruget i en undulatkasse, der er hængt udenpå buret — begge fuglene flyver frit ude i haven og de omliggende skove. Det er et dristigt eksperiment, men det går fint. Vi har selv set, hvorledes hannen og hunnen mod aften fløj ind i buret, så der kunne lukkes for dem af hensyn til de naturlige fjender, men allerede kl. 4 står hr. Husted op og åbner buret, så fuglene kan forsyne sig med orme og insekter. I opdrættet vil det spare godt på ormehækken, og sikkert vil det, fuglene selv finder, blive det helt rigtige. Dr. Topp, som i 30'erne havde opdræt af Schama-drosler på Amager Landevej, havde også sine fritflyvende i haven.

A.-M.

Bogtrykker Aage Poulsen, Skiby, har atter i år 2 dejlige unger af Bjerglori.

Albrecht-Møller, Kastrup, har haft opdræt af blodnæbsvæver, sorthovedet bæver, blommegul væver og abyssinsk textorvæver × blommegul væver. Det er første gang, abyssinsk textorvæver har ynglet i fangenskab herhjemme, men bastardopdræt kan ikke anerkendes som 1. opdræt.

I Amerika holder man utallige steder tamme undulater. Når man går på visit, tager man sin fugl med, og der findes ligefrem gennemsigtige plastiktasker, hvori fuglen kan transporteres.

Mange steder har man gennemført den regel, at man har lært fuglen sit telefonnummer; hvis fuglen flyver bort, vil den selv kunne sige f. eks. 1216, og man behøver da blot at tage telefonen og sige nummeret og hvor fuglen vil være at hente. — Mange fugle er kommet hjem igen på den måde.

A.-M.

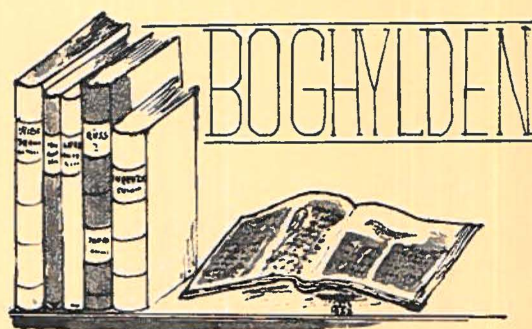

Så kom Tage Winds »Elementær Fuglepleje« med et par måneders forsinkelse på Chr. Eriksens forlag. Det er en fiks lille bog på 96 sider, rigt illustreret, på godt papir, nydeligt tryk og redaktion og skrevet på et smukt og korrekt dansk. Og nægtes skal det ikke, at den, som den siger om sig selv, indeholder mange gode råd og oplysninger, selv om intet af dette kan siges at være nyt.

Det bedste er indledningen og afslutningen, medens det rent saglige stof desværre skæmmes af en hel del dilettanteri og enkelte uhyrligheder, som skæmmer og nedsætter bogens værdi betydeligt.

Bogens saglige del bærer præg af at være pluk mange steder fra, hvad i sig selv er naturligt. Ingen af os skal tro, at vi kan sige eller skrive ret meget om fuglehobbyen, som ikke andre har sagt bedre, men alt dette frø må gerne have vokset i vores egen have, for det selvoplevede eller iagttagede virker nu engang både stærkest og mest levende; er det blot samlet, op-

står let modsætningsforhold, fordi det ikke er en men flere, som taler.

Der gøres i bogen stærk propaganda for »Selskabet for Stuekultur« og dettes medlemsblad »Naturen og hjemmet«, men side 16 vises »et moderne bur med lege- og gymnastikapparater til en tam undulat«, og side 88 anføres, at man skal have den »så tidligt som muligt«. Der omtales brillefuglen og vises billede af det gode opdræt af denne, medens det endog exceptionelle opdræt af atlasfinken (endog hos en begynder) er forbigået i tavshed. Opdrættet har været omtalt i »Stuefuglene«, 30. årgang, side 96 og 31. årgang, side 27. Hvad vil »Naturen og Hjemmet«s chefredaktør sige til dette, jfr. artiklen i nævnte blads nr. 7, »Menageri og markedsgøgl.« Vil man stadig huske, bogen er tænkt for begyndere, havde man, når det gælder fritflyvende fugle, ventet en kraftig advarsel mod de giftige stueplanter på side 12.

At lokke begyndere til at bruge foderautomater, side 20, og derefter rejse bort nogle dage, er hasard og må på det kraftigste frarådes. Disse apparater kan svigte og fodres der med blandet frø med hamp vil ihvertfald kanarier i løbet af en halv time trække alt frøet ned i den utilgængelige skuffe, og de har kun sultedøden at vente. Sådan kan en praktisk fuglevén ikke skrive; det er brud på det mest elementære. Skal man rejse og har råd til dette, har man også råd til at sætte sine fugle i pension!

At forsøge at helbrede læggenød med en kold vandstråle på fuglens underliv, side 45, betragter jeg som gement dyrplageri uden bevist virkning. Enhver praktisk fuglevén ved, at varme og et par dråber levertran i næbbet næsten altid er ufejlbarligt.

Men man kan jo desværre risikere, at begyndere køber bogen og retter sig efter dens råd.

At aflive en fugl »ved at holde dens næsebor tæt hen under gashanen og lukke op«, side 48, kan få katastrofale følger. I skolen lærte man, at hvis den atmosfæriske lufts vægtfylde sættes til 1 var gassens 0,41, og den stiger altså til vejrs, og det bliver altså den, som holder fuglen, der først påvirkes — man skal vistnok ikke anbefale begyndere at aflive fugle; skal de endelig forsøge, er metoden at fuglen anbringes i en tæt oppustet papirspose, hvis munding samles tæt om gashanen, inden der et øjeblik lukkes op.

Oplysningen, side 77, om hanen hos dværgvagtlen, der ikke hedder Coturnix men Excalfactoria, er misvisende. Der er enkelte arter af Agapornider, som alene stikker redemateriale ind mellem fjerene, fordi de bruger næbbet til at klatre med, medens vagtelhanens medvirken til redebygningen indskrænker sig til at finde stedet og skrabe hullet, hvor hønen lægger sig og kaster små strå op over ryggen, så de glider ned og danner redekransen.

Quelea og Euplectes er ikke ægte vævere, side 76.

Hunnen af Serinus hartlaubi og mozambicus, side 60, er ikke mattere, men har gråsort perlekrans på forhalsen.

Quelea quelea har ikke isabelfarvet hoved, det er Q. russi, medens quelea har sorte aftegninger, side 76.

At fraråde grønt til fugle med unger hører ingen steder hjemme. De allerfleste af mine fugle bruger meget grønt og spiret frø til ungerne.

Der er adskillige flere fejl, men de nævnte afslører at forfatteren ikke er doktor udi hverken den medicinske, kemiske eller ornitologiske materie.

Påhittet »tropere« er da et hæsligt amatørudtryk, som nødig skulle vinde hævd.

At sætte »kanarieunger kort efter, at de er fløjet af reden, i reolbure«, side 53, kunne ingen opdrætter finde på, for at kunne synge må brystet være godt udviklet, og det sker ved flyvning. Derfor sættes ungerne i et meget stort flyvebur til de er fuldvoksne. En kanarieunge forlader reden ca. 20 dage gammel, starter fældning i 8—10 ugers alderen; denne tager 6 uger, og de kan tidligst sættes i sangbure, når fældningen er overstået. Burene skal heller ikke straks være mørke, men med dæmpet belysning. Det er meget vigtigt, at dette misvisende postulat påtales. At der ikke siden 1932 skulle være udkommet bøger om emnet, kan en forfatter, der giver sig til at skrive fuglebøger, ikke være ukendt med.

1935 kom Rudolf Neunzig »De tropiske stuefugle«, »Mine stuefugle« og »Kanariefuglebog«, 1934 Curt af Enehjelm »Undulatbog«. 6 udgaver mellem 1933—55.

Samme: »Undulatbog for begyndere«, 3. udgaver 1948—54.

Samme: »Den store kanariefuglebog«, 4 udgaver 1940—55.

Samme: »Den ny kanariefuglebog«, 5 udgaver 1936—54.

Samme: »Tropefuglebog for begyndere«. 3 udgaver 1946—1955.

Samme: »Papegøjebogen 1955«.

Adzer Bluhme: »Jeg har stuefugle«. 1953.

Kai Banner: »Stuefugle«. »Min hobbybog II«, 1950.

Og endelig nu: Wieses: »Tropefuglenes liv i fangenskab«.

Af disse kan de allerfleste købes, og dem får vi endnu en gang lejlighed til at anbefale.

Albrecht-Møller.

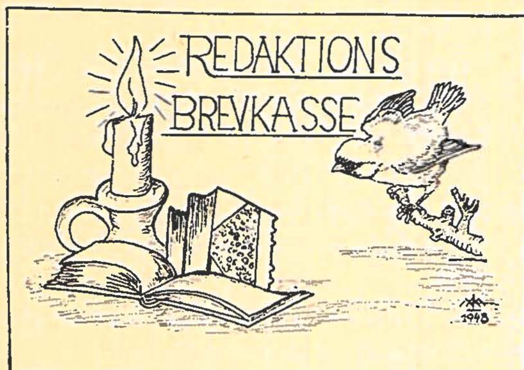

Jeg har zebrafinker, sommerfuglefinker og brunrygget guldspurv i samme voliére. Nu har jeg funden en rede med brunplettede æg. Hvilken af disse arter har lagt dem?

E. E.

Svar:

Det er guldspurven, dens æg er blågrønne med violette pletter. Der er almindeligvis 4 æg i hvert læg.

A.-M.

Hvorfor kan farvefinkerne ikke opdrættes?

V. P.

Svar:

De kan også opdrættes.

Pavefinke (*Passerina ciris*) har været opdrættet:

1938 A. Waltenstrøm, Holte.
1943 A. Madsen, Viborg.
1950 J. P. Jørgensen, Gedser.
Udstill. Haveselskabets Have.
1952 Albrecht-Møller.
Udstill. Charlottenborg.

Indigofinke (*Passerina cyanea*).

1939 A. Waltenstrøm, Holte. 1 unge.
1949 C. Burhøj, Hellerup. Kanarie × Indigo
1954 Boløe. Anerkendt af S. f. S.

Flere gange unger hos Wm. Holm og Albrecht-Møller.

Lazulifinke (*Passerina amoea*).

Har haft unger flere gange hos Preben Bohse, G. Stumpe, Wm. Holm og Albrecht-Møller, men ungerne kom ikke på pinden.

Kun orangeblåfinken (Passerina leclancheri) har der endnu ikke været unger af her i landet.

Mangefarvet finke (*Passerina versicolor*), der meget sjældent har været indført, har haft unger i Tyskland.

A.-M.

Jeg sender Dem to døde dværgpapegøjer til udstopning. Kan De ikke sige mig dødsårsagen?

Den ene kunne selv løfte døren af buret og gå ud i stuen; det gjorde den ofte, men så fangede jeg den og satte den ind i buret. Dagen efter lå begge fugle døde i redekassen.

Af planter har vi kun almindelig kendte blomster, Sensiveria, Ficus, Draisena, Russervin, Skindapsus, Nerium, Efeu, Tulipaner og Crocus, så dem kan det vel ikke være.

P. P.

Tak for de to dejlige fugle; det var trist, De måtte af med dem.

Begge var planteforgiftede i svær grad, så vidt jeg kan se, har de spist af en af Deres planter formodentlig, hvis De kun har, hvad De har nævnet, kan der kun være tale om Nerium, der er en »giftplante« umiddelbart for de fangede fugle (måske har de kunnet fange den, fordi den allerede følte sig sløj). Da den så er kommen i buret, har den madet sin mage, og dette er årsagen.

Et tilfælde som dette er med til at understrege fablen om, at dværgpapegøjerne er »uadskillige« og følges ad i liv og død — men her er den naturlige forklaring nok mere madningen og dermed giftstofoverførelsen, der bevirker, at de følges ad, mere end det romantiske sammenhold i liv og død.

A.-M.

Kan man købe skælvagtler her i landet.

E. P.

Skælvagtel (Callipepla squamata. Vig.) tror

jeg ikke findes her i landet for tiden i privat eje. 12. januar var den tilbudt fra Animali til en pris af holl. gld. 120,— pr. par, men import af hønsefugle er ikke tilladt. Om det kan lade sig gøre at få den ind på speciel licens er vel ikke helt udelukket, men fuglen, som har et noget uroligt temperament, har næppe stor interesse blandt flertallet af fuglevenner (selv om jeg også gerne ville eje den), men den kræver ret stor plads, og sover i træerne: derved udelukkes, at den kan gå i tropefuglevoliére, idet den tunge fugl sikkert vil forstyrre tropefuglenes reder for meget.

A-M.

Hvem har haft opdræt af broget astrild og hvornår? *V. B.*

Svar:

Broget astrild, Pythelia melba, har 1936 været opdrættet af dr. Ib Hansen, Maribo, udstillet på F. F. F. jubilæumsudstilling 1937, omtalt i »Stuefuglene«, 13. årgang, side 21.

Endvidere har fru O. Nielsen i Odense haft opdræt af den 1940.

Så har der været stille om den art i ca. 15 år. Nu er den her igen med mange gode og stærke par, og mange steder ligger de med æg og unger. Se iøvrigt også anden meddelelse her i bladet.

A.-M.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
"LANDSFORENINGEN"

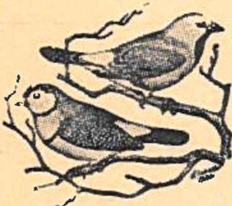

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46, AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde afholdes tirsdag den 14. august kl. 20 i Haveselskabets Have, Frederiksberg Runddel nr. 1 (thesalonen).

1) Meddelelse fra bestyrelsen.
2) Foredrag af hr. konservator Erik Petersen.
   Emne: Ornitologiske oplevelser — med lysbilleder.
3) Bancospil om gode fugle og rekvisitter.
4) Købs- og salgsbogen.
5) Spørgekassen.
6) Eventuelt.

Gæster er velkommen.

Bestyrelsen.

Sidste møde

afholdtes tirsdag den 12. juni kl. 20 i thesalonen, Haveselskabets Have.

Formanden bød velkommen og udtalte sin glæde over, at så mange var mødt op, skønt mødet var flyttet fra mandag til tirsdag. Han beklagede, at bladet var kommen så sent, en del af skylden herfor var dog hans.

Ordet blev derefter givet til næstformanden, hr. Albrecht-Møller, for at denne kunne give medlemmerne et indblik i, hvad den kommende udstilling kommer til at byde på, endvidere hvad der er sket med hensyn til arrangementet, og hvad der vil ske i de kommende måneder.

Albrecht-Møller startede med at stille spørgsmålet: »Har fugleliebhaveriet i det hele taget nogen berettigelse?« Han besvarede selv spørgsmålet, idet han gav udtryk for, at selvfølgelig havde fugleliebhaveriet sin berettigelse. Det at holde fugle i fangenskab trøster for det første mange ensomme mennesker, og for liebhaveren giver det denne lejlighed til på nærmere hold at studere fuglene. Herigennem høstes så mange erfaringer, der selvfølgelig først og fremmest er til gavn for liebhaveren selv, men mange af disse erfaringer er skam også til gavn for videnskaben.

Hr. Albrecht-Møller kom derefter ind på udstillingerne. Han var modstander af disse, men kunne alligevel se, at vi ikke kunne undvære disse. Det gav medlemmerne lejlighed til at vise deres resultater og at få bedømt disse. En rigtig bedømmelse giver jo udstilleren lejlighed til at få rettet eventuelle fejl, hvilket jo må siges at

---

Ved redaktionens slutning

er konservator Erik Petersen uventet bleven kaldt til udlandet.

Ved mødet 14. august vil zoologen Svend Willadsen tale om vore burfugles livsbetingelser i frihed og de kår, vi kan byde dem. Det bliver sikkert et interessant møde.

A. M.

være en væsentlig ting. Udstillingen er jo også et væsentlig led i propagandaen for fuglesporten, og så er der jo den mulighed, at de kan give nye medlemmer og penge i kassen. Altså er de en nødvendighed.

Blot må man altid huske på, at på en udstilling må kun findes det bedste af det bedste. Det må ikke være sådan, at dommerne også skal afse tid til at bedømme fugle, som faktisk hellere skulle være blevet hjemme. På en større udstilling kan det komme til at gå ud over bedømmelsen af de gode fugle. Selvfølgelig kan alle fuglene ikke være lige gode, men der må altså være en kant. Dette beder vi udstillerne huske på den kommende udstilling.

En anden ting er, at det ikke må være præmierne, der er afgørende for, om man skal udstille. Æren alene for et godt resultat bør være tilstrækkeligt.

For nu at finde frem til vort lands fuglestandard er vi jo nødt til at stille den ved siden af udlandets. Vi har haft fine resultater herhjemme, og jeg tror ikke, at vi står dårligt rustet i konkurrencen.

Vi har kaldt den kommende udstilling for en verdensudstilling, og det er vort håb, at den bliver det, noget tyder på det, idet man fra udlandet allerede nu har vist stor interesse for sagen.

Vi har tilskrevet 5.000 danske i udlandet med anmodning om at sende fugle hjem til udstillingen. Vi må så håbe på, at der blandt disse fugle vil være ikke så få eksemplarer af dem, vi ikke ser hver dag.

Endvidere har vi tilskrevet alle landets fugleforeninger med anmodning til disses bestyrelser om at agitere for deltagelse blandt medlemmerne. Deltage i udstillingen kan nemlig enhver, som er medlem af en fugleforening. Vi har holdt møde med specialklubberne og omegnsforeningerne.

Alle disse henvendelser har kun gjort troen på et godt resultat endnu større.

Allerede nu har vi tilsagn om deltagelse fra 11 provinsforeninger. Bure og voliérer var i starten et stort problem, men det synes også at løses, idet en del foreninger har lovet at stille bure og voliérer til rådighed. Vi er bl. a. nu oppe på 600 bure og ikke så få volierer.

Selve udstillingsarbejdet er opdelt i 10 arbejdsområder. Disse er foreløbig kun besat med de to bestyrelsers medlemmer, men vi håber, at der er medlemmer, som kan afse tid til at hjælpe os. Der bliver nok at gøre for alle, der vil yde en indsats. Til selve udstillingen har vi kun 2 døgn, så jeg behøver vel ikke at sige, at det er her, vi særlig trænger til hjælp.

Vi har besluttet, at der på udstillingen vil blive en særlig afdeling for risfugle og mågefinker.

Der vil blive foredrag på udstillingen samt filmforevisninger. Der arbejdes i øjeblikket på en farvefilm om tropefugle. Forhåbentlig bliver den færdig, så den kan få premiere på udstillingen.

Med hensyn til dommere vil man samarbejde med specialklubberne indenfor deres område. Selve dommerkollegiet er ikke sammensat endnu.

Ikke så få har allerede nu skænket ærespræmier.

Til slut henstillede hr. Albrecht-Møller til medlemmerne om at gøre, hvad de kunne for at udstillingen kunne blive så seværdig som vel muligt — vi skal nok gøre, hvad vi kan.

Formanden opfordrede medlemmerne til i god tid at forberede fuglene. Man bør træne fuglene og gøre dem burvante, det lønner sig og så hjælper det dommerne i deres arbejde.

Efter kaffen fulgte det traditionelle bancospil om fugle. Denne gang var der amaranter, ædelsangere, sorth. nonner og orangekindet astrilder samt kolber.

Derefter købs- og salgsbogen.

Formanden sluttede mødet og ønskede alle en god sommerferie.

C. P.

MEDLEMMERS KØB, SALG OG BYTTE

Sælges: 2,2 Bronce Mågefinker, 1,1 Goulds amandiner, 3,2 Sivastrilder, 3,2 Ringastrilder.
Købes: 0,1 event. 1,1 Rødhovedet Goulds amandiner. Frk. E. Dünweber, Frederikssundsvej 106 A, København NV. Tlf. Bella 4171 y efter kl. 18

Købes: 0,1 Blaarygget Spurvepapegøje, 0,1 alexandraparakit, 0,1 taranta, Aage Poulsen, Skibby.

Købes: 0,1 grønrygget Spurvepapegøje. Pris bedes opgivet til Buddig, Sct.Annagade 4, Helsingør, Tlf. 21.26.05

Sælges: Pragtværket Vogelbilder aus ferner Zonen. Papagaien. Kr. 200,00. Slagtermester C.V. Christensen, Landbogaarden, Svendborg. Tlf. 3030

Sælges: 1,1 rosenhovedet Dværgpapegøje
Købes: 0,1 Maskepapegøje raceren og fejlfri. Edvin Madsen, Bruunshaab pr. Viborg.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1. Kastrup

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

31. ÅRGANG SEPTEMBER 1956

VATTRET ASTRILD

(Estrilda astrild)

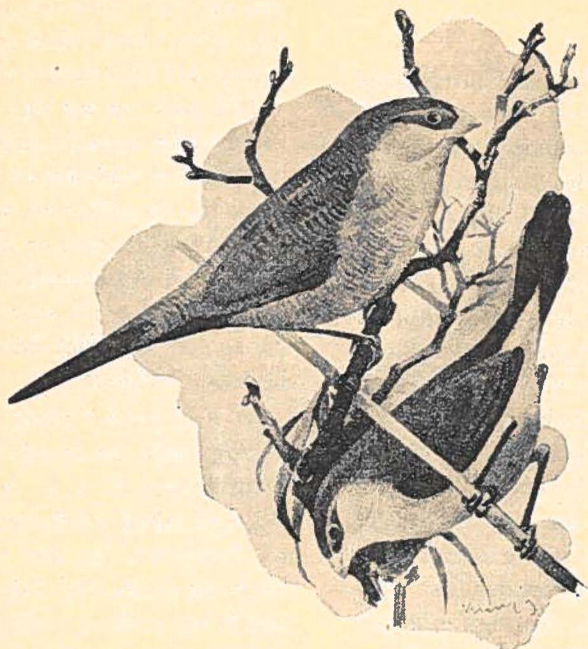

Tegning: Karl Neunzig.

Alm. vattret astrild *(Estrilda astrild astrild)* — Kamerun vattret astrild *(Estrilda astrild occidentalis)*

Når man hører ovenstående astrild omtalt, sker det under mange navne. Foruden ovenstående benævnes den med Helena astrild og Helena fasan; sidstnævnte navn glider forhåbentlig snart ud. Det er både et rigtig dårligt navn og i sig selv hel misvisende. Fuglen har intet som helst med fasanerne at gøre.

Men også betegnelserne for fuglen som astrild bruges i flæng og uden overvejelse. Sagen er heller ikke så ligetil. Der findes en del arter og selv om forskellen ikke er særlig stor, er den der og disse fugle er fra forskellige områder og deres rytme er ikke synkronisk.

Helena astrilden, eller rettere Sct. Helena astrilden, er en relativ sjælden forekommende fugl, og størstedelen af de fugle, som sælges under dette navn, er *Vattret astrild* eller *Estrilda astrild astrild,* der har meget stort udbredelsesområde i Syd- og Mellemafrika, og allerede er beskrevet 1751. Men så udskiller denne sig i mange lokalracer med større eller i regelen mindre områder med små afvigelser, og vi skal her prøve at fastholde nogle af disse:

Først naturligvis hovedformen

1. Estrilda astrild astrild.

Farvebeskrivelse: Kønnene er ens. Pande, isse, nakke og ryg gråbrun, kinder, strube, forhals, askegrå og gennem øjet fra næbrod tilspidset bagtil, en bred, højrød stribe, på bugen en stor lyserød plet, der strækker sig bagud til mellem benene, og dertil kan den antydes helt op på brystet, undergump næsten sort, vinger gråbrune og hale gråsort, halen er ret lang og tilspidset, næbbet koralrødt, øjet gulbrunt og benene mørkebrune. Over hele kroppen er de enkelte fjer mere eller mindre tydeligt tværstribede, og denne vattring har givet fuglen sit andet navn.

Størrelse: 115—125 mm.

At skelne kønnene har ofte givet hovedbrud og mange kendetegn har været anført, således bredere øjenstribe, mørkere overryg, kraftigere eller større bugplet eller endelig størrelsen. — Ingen af disse kendetegn er imidlertid sikre og har ofte beroet på, at man har haft at gøre med to forskellige lokalracer, et eksemplar af hver.

Helena astrilden er, som tidl. nævnt, udbredt over det meste af Afrika og enkelte øer langs kysten, og her opholder den sig i regelen ved floder, søer eller sumpe med lav bevoksning, ofte i flokke, men i yngletiden udskiller den sig parvis. På grund af forholdene bygger den meget lavt, endog i græstuer på jorden, en overbygget sammenvævet rede, gjort af grove materialer, som hannen slæber sammen og binder fast. Indgangshullet findes fra siden. Hunnen hjælper til, men hendes arbejde er at fore reden indvendig med planteuld, dyrehår og mindre fjer, og det er næsten utroligt, hvad der kan fyldes i en sådan rede. Der lægges 5—6 hvide æg (større antal er observeret). Der ruges 11—12 dage om dagen, skiftevis af begge køn, og om natten af hunnen alene, medens hannen enten opholder sig i en busk i nærheden eller en særlig flettet hanrede ovenpå ynglereden. Man har dog også iagttaget, at begge fugle har været i reden om natten.

Ungerne er mørke, musegrå, med sort næb og uden de røde aftegninger. Det varer dog ikke længe før den røde øjenstribe, de lysere ansigtsfarver og bugpletten viser sig. Fuglen er ægte frøæder, den tager størstedelen af sin næring i form af umodent eller svullent græsfrø på jorden, men efter yngletiden optræder samle og unge fugle i flokke på ofte tusindvis, og når de slår ned på de opdyrkede områder, forstår man, de anretter betydelig skade, men også små insekter fortærer den, især myg, og her gør den altså også gavn. Den er en god flyver, og dens egentlige standområder er i nærheden af vandløb og floder.

Lettest at udskille er 2. *Estrilda astrilda minor,* »Lille vattret astrild«. Alene størrelsen, 95—100 mm, altså ca. 10 mm mindre end hovedformen og med renthvide kinder og strube, undertiden med rosa skær. Den træffes i Østafrika, Kenya, Tanganyika, måske endda længere mod syd og nord. Den færdes oftest i agerland med højt græs i nærheden af de opdyrkede områder. Denne art blev beskrevet 1878 af Cabanis.

Indføres nu og da; har været udbudt som unge fugle, men da fuglen allerede 5 uger gammel skifter næbsfarve fra sort til rød og disse fugle havde rødt næb, var det let at se, at fuglen var udvokset; den er noget mere sky og meget hurtig i sine bevægelser. Den bygger lavt, ikke over 1/2 meter, ret stor rede med lille indgangsrør bygget over det sidevendte indgangshul; der lægges 5 hvide æg.

3. *Kamerun-Vattret astrild, Estrilda astrild occidentalis,* er kendt fra 1851. Den er mere brunlig end E. a. a., medens ansigtsfarven er askegrå, altså mørkere og strækker sig helt ned på forhalsen, og der er stor kontrast mellem over- og underside. I det hele synes fuglen mere mørk og med et rødligt skær. Bryst- og bugpletten er mere udbredt og kraftigere farvet end hos E. a. a. Dens udbredelsesområde findes mellem Loango og Kamerun i Sydvestafrika. — Også denne art træffes i åbent græsbevokset terræn i store flokke. Dens næring, efter de stedfundne undersøgelser af kroindholdet hos nedlagte, består overvejende af græsfrø. Reden bygges imellem græsstrående af en Paniumgræsart; der lægges 4—5 hvide æg. Hunnen ruger.

4. Angola-vattret astrild, Estrilda astrild angolensis. Hos denne art, der kun er kendt fra et begrænset område, Angola i Sydvestafrika, er oversidens brune farve mørkere end hos E. a. a., medens ansigtsfarven er mere rødlig over forbrystet også et rosa skær, hvortil brystpletten næsten når. Denne er meget kraftig. Denne art ses ikke så sjældent på udstillinger her i landet,

og det må formodes, at der kommer flere transporter hertil netop fra dens udbredelsesområde. Imidlertid ses den ofte parret sammen med alm. vattret astrild, idet den fejlagtigt er antaget for han på grund af dens stærkere røde bugfarve, men herom senere.

I levevis ligner den de øvrige lokalracer. Jeg har selv haft den siden 1932 og følgende år, og to gange havde jeg yngel af den. 1. gang 1933, 1 unge, og 2. gang 1934, 3 unger. Den opmadede dengang med spiret græsfrø, grønt og myrepupper samt myg og fluer. Jeg fik den hos fuglehandler Leger i Istedgade. Han kaldte den blot en sjælden lokalrace, men af det skindlagte eksemplar af den gamle han, kunne arten med stor sikkerhed flere år senere bestemmes.

5 Østafrikansk-vattret astrild. Estrilda astrild cavendishi. Bestemt 1900 af Sharpe, lever mellem Ækvator og Zambesi floden i den østlige halvdel af Sydafrika og spiller en ikke uvæsentlig rolle som værtsfugl for domanikanerenken, *Vidua macroura* eller *serena,* og når det har været nævnt indtil 9 æg i en rede af vattret astrild, skyldes det redesnylterne.

Det har længe været kendt, at dominikanerenken snyltede. Mörs har således iagttaget redesnyltning i en vattret astrilds rede, bygget i en busk omvokset af højt græs. Reden var anbragt ca. 60—70 cm over jorden inde i busken, men kraftigt sammenvævet med græsstråene, men han måtte finde og iagttage 20—25 reder, før han en dag så en dominikanerenke forsvinde ind i reden og efter en halv times forløb atter flyve bort. Så undersøgte han reden. Der var 7 æg, 5 aflang runde og 2 buttet runde. I 14 dage havde han en boy til at holde øje med den og hentede så reden. Der var 8 unger, næsten flyvefærdige unger, to med tykkere hoveder og 6 andre. Astrilden må altså have lagt et æg efter undersøgelsen. Efter denne første iagttagelse hentede hans boy adskillige reder og næsten altid var der enten buttede æg eller unger med bredt hoved, og disse bredhovede unger blev, når de blev opmadet, til dominikanerenker. Det højeste antal dominikanerenkeæg var 3 stk. Ungernes farve på ryggen var ganske ens brune, men dominikanerenkeungerne fik lysere længdestriber på hovedet, svælget var kødfarvet, ganen med 5 sorte pletter, den øverste og de midterste de største, på tungen 2 sorte pletter og under denne en halvmåneformet plet, næbrandene med en porcelænsfarvet, hesteskoformet reflektionspapil, i mundvigene en stor og en lille blåhvid papil i den sorte hud.

Østafrikansk vattret astrild adskiller sig fra E. a. a. ved et meget større og lysere ansigt og strube, og den er kun 118 mm. Selve oversidens farve er varm brun, og den bygger som allerede nævnt lavt.

6. Damara vattret astrild, Estrilda astrild damarensis, er lidt mindre end E. a. a., ca. 120 mm og noget lysere end denne med lysegråt ansigt. Den røde bugplet er knapt så udbredt og noget mere afbleget; den findes i Sydvestafrika.

7. Gabun vattret astrild, Estrilda astrild rubriventris, også kaldet E. a. gabonensis, under hvilket navn den 1918 blev beskrevet af Sclater i »Ibis«. Det er formodentlig den samme art, som Vieillot 1923 omtalte under førstnævnte navn, idet lighedspunkterne er mange, og det ville være usandsynligt, at der i Gabun på et ret lille område syd for Ækvator forekom to så lidt varierende racer. Oversiden er meget mørkebrun, bryst og bug intensiv røde og bugpletten er meget stærkt udbredt fra underhaledækfjerene til bryst i hele fuglens bredde.

8. Kemp's Sierra Leone vattret astrild, Estrilda astrild kempi, er stærkt rødbrun og med stærk kontrast mellem den mørke overside og den lyse underside. Den er omkring 115 mm. Den lever i Sierra Leone, nærmere betegnet Buedo i nærheden af Kailahun, vestligste kyst af Afrika.

9. Kap verdisk vattret astrild, Estrilda astrild jagoensis fra den Kap verdiske øgruppe, er nærmest grå på oversiden og ellers lys. Den er beskrevet 1898 af Boyd Alexander, der har opholdt sig på øerne i flere år, og den er almindelig på Sct. Thiago, Sct. Vicente og Brova; den er ca. 115 mm stor.

10. Vattret astrild fra Ngamiland, Estrilda astrild ngamensis fra Ngamiland nord for Kalahari i det mellemste Sydafrika. Er lysere end E. a. cavendishi og ca. 118 mm stor.

11. Bukoba vattret astrild, estrilda astrild nyanzae. Beskrevet af Neumann J. f. O. 1907. Den adskiller sig fra de øvrige arter ved at have gråligt skær over øverste del af hovedet og lyserød bugplet, ca. 120 mm. Forekommer i den øst-

lige del af Belgisk Kongo, Uganda og Tanganyka i Mellemafrika.

Og så har vi endelig den egentlige

12. Helana astrild, Eshilda astrild sanctae helenae. Navnet angiver jo tydeligt nok, at dens hjemsted er øen Sct. Helena i Atlanterhavet vest for Afrika. Den har været godt og naturligt afgrænset, og det fremgår også med tydelighed såvel i dens farver som dens væsen.

Helena astrilden er rødbrun på oversiden og stærkt rød på bugen, men særlige kendetegn er, at de yderste halefjer ved basis på yderfanen er stærkt røde. Dette ses, når fuglen spreder halen ud. Fuglens størrelse er ca. 125 mm.

Denne art bygger i modsætning til alle andre racer reden højt, på Sct. Helena i regelen i tætte akacietræer, og det har ofte afstedkommet vanskeligheder ved heldigt opdræt.

Af egen erfaring kan jeg oplyse, at jeg, vejledet af fuglebøger, der hævdede, at hannen kendtes på stærkere rødt på bugen end hunnen. købte hos to fuglehandlere Helena astrilder med tydelig forskel både i ryg- og bugfarve, og i min store fuglestue byggede hannen næsten straks en omfangsrig rede helt oppe ved loftet. Det var i maj måned, men hunnen vilde slet ikke derop, men gik to overgange og klattede æggene på gulvet, selvom hannen med udspilet hale og store sving i luften over og udenom hunnen meget aggresivt forsøgte at invitere hende op i reden — men det lykkedes ikke! Jeg klagede min nød til Leger; han forlangte at se fuglene og straks sagde han: »Ja, hannen er en øbo, men hunnen er fra fastlandet, og hun anerkender ikke reden, fordi den sidder for højt og måske også for frit, men jeg har endnu en hun, som er ægte, men den har en stiv tå, men for en hun betyder det ikke så meget.«

Jeg fik hunnen, men nu var det sensommer, og der skete ike noget det år, men næste år byggede hannen atter en rede knapt så højt og denne gang gik det fint, og de gav mig 3 unger.

— Dette viser meget grelt, hvor megen betydning det har i vor hobby at kende lokalracerne — måske finder man ofte, at netop jeg går for vidt og gør for meget ud af netop dette, og at det er svært at holde rede på, men det har et meget større perspektiv end blot en farvenuance eller anderledes farvet fjer. Det er kun de ydre kendetegn, på måske biologiske forskelle ,og det er jo netop det fine i sporten at aflure fuglene dette, og her synes jeg, at f. eks. filatelisterne gør i deres hobby meget mere ud af bestemmelsen af takker, vandmærker, tryk og varianter end vi fuglevenner gør ud af enkelthederne ved fuglenes klimatiske, biologiske og ernæringsmæssige ejendommeligheder, og så er det ofte netop dette, der betinger det resultat, vi trods alt håber — men som udebliver!

Albrecht-Møller.

DE GULE
ILDVÆVERE

Blandt utallige henvendelser mellem år og dag findes enkelte, som ud over det almindelige ønsker rede på et eller andet problem eller sag. Dem går man altid til med glæde, ikke mindst fordi det interesserer os selv at dykke i problemerne. En af den slags er nedenstående fra Sverige, og det lyder:

Jeg er lidt usikker i en sag, som jeg gerne vil rådføre mig med Dem om.

Det drejer sig om *Napoleonsvævere* og *Tahavævere.* Det er farverne hos de forskellige racer, som jeg ikke rigtig kan få fat på.

Hvis vi begynder med Napoleonsvæveren, så har jeg lavet en skitse over deres udbredelsesområde.

Men nu kommer vi til Wieses bog, side 146, der findes en farvetavle, som viser Napoleonsvæveren uden sort nakkebånd. Jeg har haft mange Napoleonsvævere i mine dage og har for tiden 2 hanner, men alle har de haft sort nakkebånd.

På side 150 i Wieses bog står: »Enkelte fugle har et bredt halvmåneformet sort nakkebånd, de fleste mangler dog dette.«

Her har jeg en anden mening end Wiese og siger tværtimod, at de fleste Napoleonsvævere har sort nakkebånd. Om der overhovedet findes nogen Napoleonsvævere, som ikke har det sorte nakkebånd, og som i stedet har helt gul overside, ved jeg faktisk ikke, thi jeg har aldrig set noget sådant eksemplar, og alle de, som jeg har haft, har som sagt sort nakkebånd.

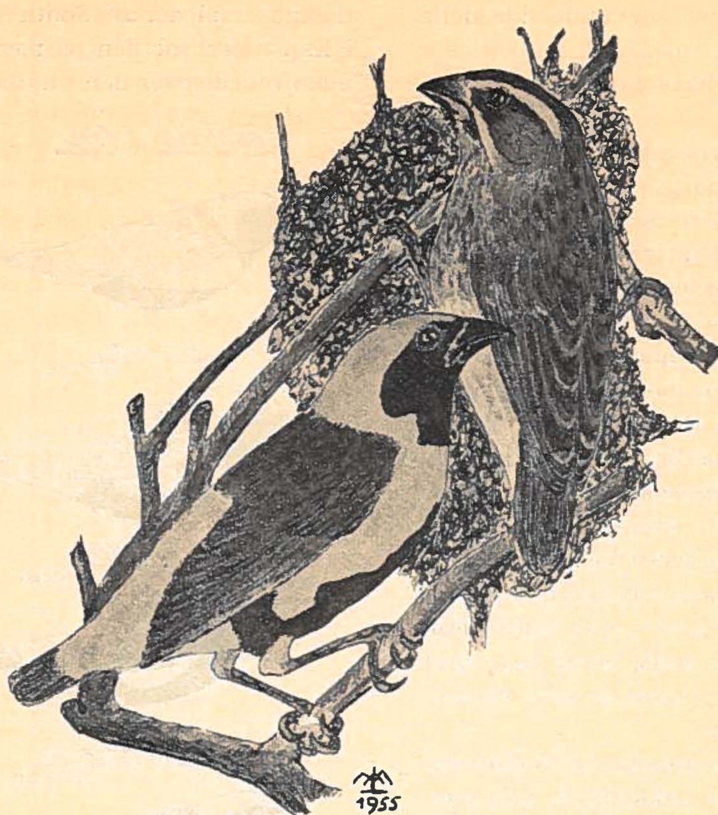

Tegning: Albrecht Møller.

Napoleons væver

Han Hun

Videre står, at de optræder talrigt i Ægypten og Abyssinien — hvor kan Wiese sige noget sådant, når den tyske forsker og væverekspert, dr. vogel und witwen« med tydelige kort markerer Hans von Boetlicher i sin væverbog »Die Widahhver væverarts udbredelsesområde i Afrika, og for Napoleonsvæverens vedkommende indbefatter det ikke Ægypten eller Abyssinien, medens her angives at leve to forskellige racer Tahavævere.

I Neunzigs bog »Fremländische Stubenvögel« står på side 409 om Napoleonsvæveren: Verbreitung: Westafrica von Senegambien bis Angola«, altså heller ikke noget om Ægypten og Abyssinien, og i farvebeskrivelsen står at den har et nakkebånd, derimod står der intet om eksemplarer uden nakkebånd.

Her må vel altså Wiese have begået to fejl; dels når han angiver Ægypten og Abyssinien som hjemsted for Napoleonsvæveren og dels anfører, at de fleste mangler sort nakkebånd.

Samme sag omtales i Carl Rüss store værk »Die fremländische stubenvögel« på side 232, hvor der står, at hjemstedet strækker sig over Vestafrika og delvis Nordøstafrika; i Abyssinien er den meget almindelig. En han fra Abyssien har hele undersiden sort og mangler sort nakkebånd; dette kan vel i hvert tilfælde ikke være Napoleonsvæver, men må vel pege hen på Tahavæveren.

Nu er spørgsmålet, om de gamle forskere ikke skelnede mellem Napoleons- og Tahavævere, men optog dem under en art; dog dette modsiges imidlertid derved, at både Rüss og Neunzig skriver om Tahavæveren som en selvstændig art.

Men her opstår også et nyt spørgsmål!

Efter min opfattelse skal en Tahavæver have gult på hoved og ryg med bredt, sort nakkebånd samt sort underside, ikke sandt, men efter hvad man forstår af bøgerne, skulle der faktisk findes Tahavævere, som ikke har sort nakkebånd,

men hel gul overside og hel sort underside, dette ifølge Rüss og Neunzig, men ifølge Boetticher skal alle Tahavævere have bredt sort nakkebånd.

Det skulle være interessant at høre hr. Møllers mening om dette spørgsmål. I brev af april 1955 angiver De, at i Deres samling findes dels den almindelige Napoleonsvæver og dels stor Napoleonsvæver (Euplecles afra stricta); denne art kalder Boetticher for Abyssinsk Tahavæver. Jeg formoder, at også denne har sort nakkebånd. For nu at tage en moderne forsker som f. eks. David Armitage Bannerman, så skriver han i sit store værk »The Birds of Tropical West Africa« side 193, at Napoleonsvæverens udbredelsesområde omfatter samme udbredelsesområde som jeg har angivet i Vestafrika, altså Boetticher og Bannermann har nøjagtig samme opfattelse om Napoleonsvæverens udbredelse. Wiese og Rüss må som følge heraf have uret, når han angiver at Napoleonsvæveren findes i Ægypten og Abyssinien.

Ligeså angiver Bannermann, at Napoleonsvæveren skal have sort nakkebånd; han nævner ikke et ord om, at der findes nogen Napoleonsvæver som mangler det sorte nakkebånd. Som sagt, hvad er hr. Møllers mening om alt dette videnskabelige, som de store forsker forelægger os stakkels fuglevenner?

Til sidst ønskes lidt mere i bladet »Stuefuglene« om vævere. *Einar Rodin.*

I virkeligheden er det et såre interessant emne, og lad os straks fastslå, at alle de nævnte arter af Euplectes afra har sort eller sortbrunt nakkebånd, og om udbredelsesområderne kan vi heller ikke blive uenige, de falder så godt sammen, at det ene hold tegninger kan udelades, men hvorledes er så disse uoverensstemmelser opstået?

Da Karl Russ 1870 skrev i sin bog »Die fremländische Stubenvøgel« indeholdt den kun 230 arter, og der var derfor ikke råd til at gå i enkeltheder med lokalracer og afvigelser, og da Euplectes afra er både den mest udbredte og talrigst forekommende er det naturligt, at netop den er blevet nævnt. Den var jo allerede 1789 bleven bestemt af Johan Friederich Gmelin (1748—1804), medens E. a. taha, som lever i Sydafrika, først i begyndelsen af århundredet er beskrevet af dr. Andrew Smith (1792—1872), da han som leder af »South African Institution« i Kapstaden var den på nærmere hold og desuden rådede over den i musæets fuglesamling.

Men så dukker der en mellemting mellem afra og taha op med hjemsted i Abyssinien, og den beskrev Hartlaub 1857 og kaldte den E. a. stricta. Dens mest iøjnefaldende afvigelse er størrelsen, og da dens tegning mere ligner afra end taha, formoder jeg, den er slået sammen med afra, derved at dennes udbredelsesområde er udvidet.

Senere blev også E. a. ladoensis udskilt med et ganske lille udbredelsesområde i Lado, sydlige Sudan, den blev først beskrevet af Reichenow i J. f. O. 1885, men denne sidste art kan K. Russ altså ikke have kendskab til, og udviklingen går jo stadig sin gang. 1937 er atter en ny art beskrevet af Meise. Den er funden i Tanganyika og har fået navnet E. a. niassensis, og det er endda så svagt, at kun een hun er kendt ved afvigelser i kind, bryst og sidernes farver, medens hannen endnu ikke er beskrevet. Den har størrelse som E. a. afra, men om den holder

er uvist. 1900 kom Russ med en udgave, der indeholdt 900 arter, men heller ikke her kom lokalracerne med. Under et nævnes det, at Napoleonsvæveren lever både i Øst- og Vestafrika og med disse oplysninger kører det videre uden kritik, indtil Neunzig 1920 kom med 5. udgave af sin »Die fremländische Stubenvögel«, der beskrev 1450 arter. E. a. taha er nu medtaget som selvstændig race og stricta er placeret rigtigt. Oplysninger om afras forekomst i Abyssinien er pillet ud. — I systematiken fulgte Karl Neunzig Anton Reichenow, som 1913 havde udgivet sin bog »Die Vøgel — systematischen Ornitologie I/II«, medens han i oplysninger og beskrivelser hentede det meste stof fra Russ.

Men i forvejen havde vores egen V. Wiese udgivet sit store værk »Tropefuglenes liv i fangenskab« af 1893, og han var nødt til at støtte sig til Russ, hvorfor flere af de fejl, Russ begik, men som Neunzig fik rettet, traver videre hos Wiese, og altså en af dem er Napoleonsvæveren — hvordan den tegning, Russ har uden nakkebånd kommer ind i billedet, kan jeg ikke gøre rede for. Det forekommer mig, at jeg engang har set et udstoppet eksemplar af en Napoleonsvæver uden nakkebånd, men om det er her i Zoologisk Musæum, eller det er i udlandet, kan jeg ikke huske, og tegner man efter musæumseksemplarer, er man jo bunden til, hvad man der råder over. — Det mærkelige er, at også De selv har været i tvivl, idet Deres Napoleonsvæver-tegning fra 1952 i det svenske tidsskrift »Vivarium« side 8 kun har meget svagt eller slet ikke nakkebånd — den klareste og udførligste beskrivelse er utvivlsomt dr. Hans v. Boettichers, men den kunne Russ og Neunzig samt Wiese ikke øse af, da han ikke var født, da Russ skrev sin bog og alle de tre nævnte var døde, da Boettichers bog »Die Widahvögel und witven« i 1952 så dagens lys.

For os er det derfor lettere at se fejlene, og jeg har nu forsøgt at udrede trådene, sålangt jeg kan komme ved at følge det kronologisk.

Til slut skal jeg endelig nævne, at Tahavæveren også har en variant E. a. t. intercedens, beskrevet af Carlo Freiherr von Erlanger (1872—1904).

Jeg takker Dem for Deres indlæg — og glæder mig til et andet snarest.

Albrecht-Møller.

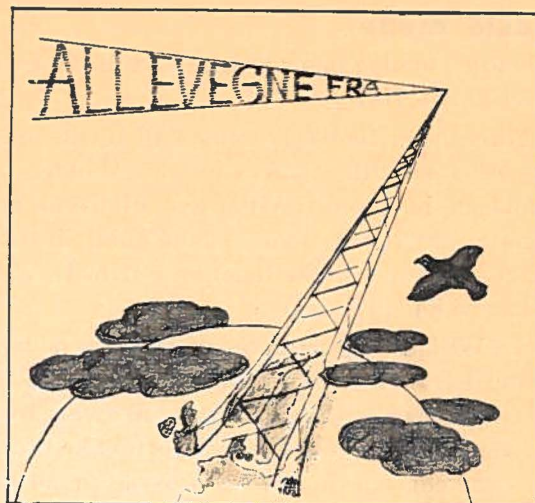

Med „The Zebra Finch Society", den engelske Zebrafinke klub's årbog 1956, fulgte et farvebilag af den normalfarvede zebrafinke tegnet af R. A. Vowles, det er den standard de arbejder efter, og fuglen er meget kortere og mere buttet end vildfuglen og af farve næsten perlegrå.

Curt af Enehjelm arbejder for tiden på en beskrivelse af varieteterne af zebrafinkerne, og det er tanken at disse også skal bilægges med farvede standardbilleder.

VERDENSUDSTILLINGEN

Betingelser, klasseinddeling, dommerkollegium, præmier m. m. samt anmeldelsesblanketter kan rekvireres efter 15. september hos Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup, og T. V. Fischer, Sundholmsvej 47[4], København S.

Husk at opgive antallet af anmeldelser.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
"LANDSFORENINGEN"

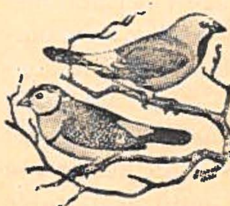

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius, Strandgade 46. AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde

BEMÆRK: Mandag den 10. september kl. 20 i selskabslokalerne, Valdemarsgade 8.

Hr. Asger Pløger, Fredericia, vil tale om „forskelligt fuglehold, land og by. Foredragsholderen er velkendt som dommer ved vort sidste skue, og vi beder Dem reservere denne aften og tage andre interesserede med. Bancospil om gode fugle.

Bestyrelsen.

Sidste møde

afholdtes tirsdag den 14. august kl. 20,00 i Haveselskabets Have.

Formanden bød velkommen til medlemmer og gæster samt til aftenens foredragsholder, ornitologen hr. Svend Willadsen, til hvem han derefter gav ordet. Denne havde kaldt sit foredrag »Fuglenes livsbetingelser i frihed og de vilkår, vi kan give dem«.

Hr. Willadsen startede med at omtale de livsbetingelser, der gives fuglene i naturen. Passende vilkår må nødvendigvis være til stede, hvor fuglene holder til, ellers må de fortrække til andre egne eller gå til. Det er forøvrigt, hvad der sker i ethvert samfund.

Selvfølgelig må vi, der holder fugle i fangenskab, også prøve på at give disse noget nær de samme vilkår, som naturen giver dem. Helt det samme bliver det naturligvis ikke, men meget kan gøres med lidt god vilje.

Først og fremmest bør man, når man anskaffer sig fugle, sætte sig ind i, hvilke klimatiske forhold hjemstedet har budt fuglene. Det rette foder spiller en væsentlig rolle. Om fuglene i deres rette omgivelser lever på jorden, i buske eller i trækronerne. Disse forskelligheder eksisterer nemlig også. Om fuglene lever i tropiske eller subtropiske områder. Forholdet mellem nat og dag — disse er jo ikke lige lange på størstedelen af vor klode. Er fuglene fra områder ved ækvator, hvor nat og dag er lige lange, er det jo givet, at disse har svært ved at omstille sig til vor nat og dag, der jo det meste af året er af forskellig varighed.

Endvidere må man også tage i betragtning, om fuglene kommer fra sumpede eller tørre områder, eller om de er fra lavland eller højland eller måske lever i bjergene. For det første vil ernæringen jo skifte fra det ene område til det andet, og for det andet vil jo også kulturerne skifte karakter. I lavlandet og indtil en vis højde findes jo løvskovene, medens man højere oppe træffer nåleskovene.

Alt dette er ikke uden betydning, tværtimod. Det har jo vist sig utallige gange, at hvis man vil have noget ud af sine fugle, så må man også gøre noget for dem. Noget for noget.

Mange har endnu den opfattelse, at blot fuglene har et par pinde at sidde på, vand og frø samt en rede, så har man lov at vente unger. — Hvor er det dog forkert.

Nej, så let er det ikke, og det var vist heller ikke godt, hvis det var sådan. Det er jo netop sporten i det at kunne overvinde alle disse vanskeligheder.

Hvad enten man har fuglene i et lille eller et stort bur, i en lille eller stor voliére, så gælder det, at vi må hjælpe til, hvis man vil opnå et resultat.

Efter foredraget var der det sædvanlige kaffebord, hvorefter man gik over til bankospillet om fugle og frø. Der spilledes om jacarinifinker, sorthovedet nonner, orangekindet astrilder, tigerfinker samt frø.

Til slut købs- og salgsbogen.

C. O. Poulsen.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246 tlf. 11605.
Kasserer: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.
Næstformand: Niels H. Knudsen, Ågade 21 Næsby, tlf. 16 315.
Sekretær: Bent Petersen, Bergsvej 143.
Bestyrelsesmedlem: Marius Knudsen, Segelsesvej 15f

Tirsdag den 11. september kl. 20 på Industripalæet.

Vi møder første gang efter sommerferien og fortæller hinanden om vore oplevelser og resultater siden sidst, og da flere medlemmer har ønsket at få forskellige problemer vedrørende udstillingen i november yderligere belyst, vil vi lige friske op, hvad vi blev enige om på sidste udstillingsmøde. *Sekretæren.*

MEDLEMMERS KØB, SALG OG BYTTE

Sælges: 10 nymfeparakitter, prima veludviklede ungfugle fra i sommer uden garanti for køn. 40 kr. pr. stk. **Pløger,** 6. Julivej 55, Tlf. 189, Fredericia.

Sælges: 1,0 nymfeparakit, 1½ år, 50 kr., 1,0 rødh. dværgpapegøje, 1 år, 30 kr. **I. P. Iversen,** Østerallé 20, Vojens.

Sælges: 1,1 Rosela, 3 år, med 3 unger fra 1956 eller byttes med sangparakitter. **N. Theilgaard,** Bøgevej 27, Viborg, tlf. 978.

Sælges: 1,1 blå Rosella, 600 kr., 1,0 rosenh. dværgpapegøje, 50 kr., 1,1 sivastrild, 80 kr., 1,1 spidsh. bæltefinke, 40 kr. pr. par, 20 stk. måfinker a 5 kr. pr. stk., 3,3 uudfarvet hvid risfugl a 20 kr. pr. stk., 1,1 sorth. nonne, 14 kr., 1,1 kæmpeskadefinke, 40 kr. — **C. Munch,** Hvidovrevej 324, Tlf. Hvidovre 1396.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht-Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup